

'Απ' Ὀλα

Τὸ σύμβολόν μας ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ *

ΥΨΗΛΗ ΠΥΛΗ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΤΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ

Ἄριθ. 825

Ἀντίγραφον τῆς ὑπὸ τοῦ Στρατοδικείου σταλείσης δηλώσεως :

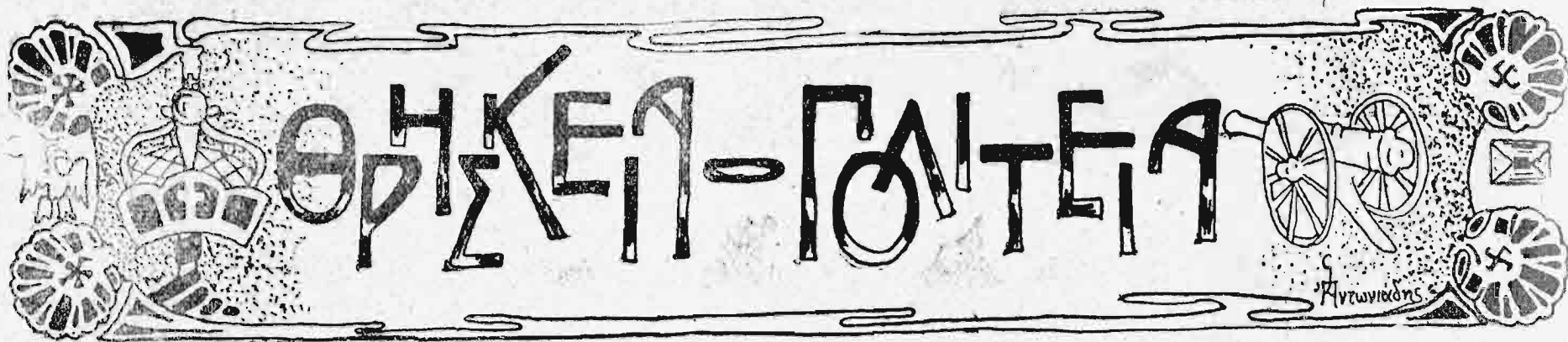
Ἐπειδὴ τὸ ἐν τῷ ὑπὸ ἡμερομηνίαν 15 Τεσοῖνι Ἐββέλ (15 Ὀκτωβρίου) 1327 φύλλῳ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπιθεωρήσεως « Ἄπ' Ὀλα » δημοσιευθὲν καὶ εἰς τὸν Μητροπολίτην Γρεβενῶν ἀφιερωθὲν ποίημα

δύναται νὰ ἐνσπείρη διχονοίας μεταξὺ τῶν συνοίκων ἐθνῶν, ἀνάγκη ἀποχῆς τοιοῦτων δημοσιευμάτων ἄλλως δηλοῦται τῷ ἰδιοκτίτῃ τῆς ἐν λόγῳ Ἐπιθεωρήσεως, ὅτι ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει οἱ δράσται θέλουσι καταδιωθῆναι κατὰ τὸν νόμον.

22 Τεσοῖνι Ἐββέλ 1327.

Τὸ ἀνωτέρω ἔγγραφον ἐπεδόθη ἡμῖν τῇ πρώτῃ τῆς Δευτέρας 24 λήγοντος.

ΧΑΡΑΚΤΗΡ

Ἔρχομαι σήμερον νὰ ἐξετάσω μεθ' ὑμῶν τὴν ἠθικὴν ὑπόστασιν τοῦ ἐγώ μας, τὴν ὁποίαν συνήθως καλοῦμεν χαρακτήρα. Δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν σῶμα, τὸ ὁποῖον νὰ λειτουργῇ ἄριστα, πνεῦμα πλουσιώτατον καὶ ἀνεπτυγμένον καὶ μ' ὅλα ταῦτα νὰ εἴμεθα ἄνθρωποι ἐπιβλαβεῖς εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς καὶ τὴν κοινωνίαν, ἄχρηστοι καὶ μισητοί, ὅταν λείψῃ ἀφ' ἡμῶν ὁ χαρακτήρ ὁ εἰλικρινής, ὁ ἄδολος, ὁ ἀδαμάντινος.

Τότε τὰ πλούσια τοῦ πνεύματος ταμεῖα καὶ ὁ ἰσχυρὸς ὀργανισμὸς μας δὲν θὰ χρησιμοποιήσονται εἰς ἡμᾶς πρὸς οὐδένα ἄλλον σκοπὸν, εἰμὴ ὅπως κρημνίσωμεν εἰς ἐρείπια τὴν εὐτυχίαν ἡμῶν αὐτῶν καὶ τῶν ἄλλων καὶ ὅπως καταστῶμεν ἐπικίνδυνοι ὀλετήρες ἀντὶ εὐεργετικῶν δημιουργῶν.

Δέν μοι ἐπιτρέπει ὁ χῶρος νὰ ἐξετάσω ἐν πρὸς ἐν τὰ προτερήματα καὶ τὰ ἐλαττώματα τοῦ ἀνθρωπίνου χαρακτήρος· πολλάκις, ἄλλως τε, ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν εὐαγγελικῶν ἀναλύσεων, ὑπέδειξα ταῦτα, ἀλλὰ καὶ ἂν δὲν προβῶ ἐνταῦθα εἰς τὴν λεπτομερῆ των ἀνάλυσιν, ἕκαστος τῶν ἀναγνωστῶν δύναται μόνος του ν' ἀνατάμη τοὺς ἀνθρωπίνους χαρακτήρας ἐκείνων, οἵτινες τὸν συναναστρέφονται καὶ θὰ ἴδῃ ὅτι ἐκάστης ἀποτυχίας ἢ ἐπιτυχίας ἀρχικὴ αἰτία εἶναι ἢ δεῖνα ἢ δεῖνα ἰδιότης τοῦ χαρακτήρος.

Βλέπομεν νέους ἀνεπτυγμένους ἀληθῶς κατὰ τὸ πνεῦμα, ὑγιεῖς, ἔχοντας ὅλα τὰ πνευματικὰ στοιχεῖα τῆς ἐπιτυχίας καὶ τῆς δράσεως καὶ ὅμως ἐπιπλέοντας εἰς τὴν κοινωνικὴν θάλασσαν, ὡς ναυάγια εἰς τὸν ὠκεανόν. Τὸν λόγον ἐρευνήσατέ τον εἰς τὸν χαρακτήρα των.

Ὅταν ἀφ' ἡμῶν λείψῃ ἡ εὐστάθεια, ἡ εὐθύτης, ἡ ἰσχυρὰ θέλησις, ἡ συναίσθησις τῆς τιμῆς, ἡ εἰλικρίνεια καὶ ὅλα αἱ ἄλλαι τοῦ χαρακτήρος ἀρεταί, οὐδεμία γνῶσις ἢ ἄλλη δύναμις θὰ δυνηθῇ ν' ἀντικαταστήσῃ τὰς χάριτας ταύτας, οὐδεμία θὰ κατορθώσῃ νὰ μᾶς σώσῃ ἀπὸ τὸ κοινωνικὸν ναυάγιον.

Τὸν χαρακτήρα λοιπόν, ὁ ὁποῖος θ' ἀναδείξῃ τὰ πνευματικὰ ἡμῶν προτερήματα, ἐκείνον, ὁ ὁποῖος θὰ καταστήσῃ τὰ τέκνα μας ἀνθρώπους ἀληθεῖς, πρῶτον πρέπει νὰ τὸν εὐρώμεν καὶ νὰ τὸν παράσχωμεν εἰς τὴν οἰκίαν, προτοῦ ἀκόμη τὸ σχολεῖον ἀρχίσῃ τὸ ἔργον του.

Εἰς τὴν οἰκογένειαν, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ μίαν μικράν, ἀλλὰ πλήρη εἰκόνα τῆς κοινωνίας, ὁ μικρὸς παῖς θὰ εὕρῃ ὅλα τὰ στοιχεῖα, ὅπως διαμορφώσῃ τὸν χαρακτήρα· δι' αὐτὸ ἐκείνοι, οἱ ὁποῖοι ἀνέλαβον τὴν διαπαιδαγώγησίν του, καὶ πρὸ παντὸς οἱ γονεῖς, δὲν πρέπει νὰ χάνωσι τὴν εὐκαιρίαν, ὅπως τῷ ὑποδεικνύωσι τὸ τί πρέπει νὰ κάμῃ, πῶς ὀφείλει νὰ σκέπτηται, ὁποίας διαθέσεις ὀφείλει νὰ ἔχῃ. Καθ' ἐκάστην παρουσιάξονται τόσα μικροεπεισόδια εἰς τὴν ζωὴν τῆς οἰκογενείας, διὰ τῶν ὁποίων πρέπει νὰ τονόνηται ὁ χαρακτήρ τοῦ παιδὸς καὶ νὰ προγυμνάζεται εἰς ἀντικρουσρὸν παρομοίων ἐπεισοδίων εἰς μεγαλύτεραν κλίμακα.

Πολὺ πρέπει νὰ πολεμηθῇ ἡ γνώμη, ἡ δεσπόζουσα εἰς τοὺς ἐγκεφάλους πολλῶν γονέων, καθ' ἣν «τὸ παιδί εἶναι μικρὸ καὶ ἄφες το νὰ κάμῃ τὰς ἰδιοτροπίας του· ὅταν μεγαλώσῃ θὰ διορθωθῇ», διότι — προσέξατε τοῦτο καλῶς — εὐκολώτερον εἶναι νὰ δημιουργήσῃ τις, παρὰ νὰ διορθώσῃ.

Φροντίσατε τοῦλάχιστον ἐπὶ τῆς μορφώσεως τῶν χαρακτήρων τῶν νεαρῶν ὑπάρξεων, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἐμπεισιθεμενῆς εἰς σᾶς, ἀν' ἀπληπίσθητε εἰς τὴν βελτίωσιν τοῦ ἰδικοῦ σας χαρακτήρος.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Κατὰ τὰς ἐπισήμους τουρκικὰς πληροφορίας καὶ τὰς ἐξωδίκους τοιαύτας, ὁ τουρκικὸς στρατὸς, βοηθούμενος ὑπὸ τῶν Ἀράβων, προσέβη εἰς νέας νικηφόρους ἐπιθέσεις κατὰ τῶν Ἰταλῶν, καταλαβὼν πολλὰς ὀχυρὰς θέσεις καὶ ἐπενεγκὼν μεγάλην φθοράν. Ἠγγέλθη μάλιστα ὅτι καὶ ἡ Δέρνα κατελήφθη ὑπὸ τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ, ὅστις εὐρίσκειται πολὺ πλησίον ἤδη τῆς Τριπόλεως.

Ἄλλ' ἐνῷ ἀγγέλλονται ἀφ' ἐνὸς ταῦτα, ἀφ' ἐτέρου εἰδήσεις ἐξ ἰταλικῆς πηγῆς διαψεύδουσι τὰς τουρκικὰς νίκας, ὁ δὲ Ἰταλὸς ἀρχιναύαρχος πληροφορεῖ τὴν Κυβέρνησίν του, ὅτι ἡ θέσις τῶν ἐμπολέμων στρατῶν ἐμεινεν οἷα ἦτο, προσθεὶς ὅτι μετὰ τὰς δι' ἀεροπλάνων κατόπτειψεις καὶ ἐκτιμήσεις, ὁ τουρκικὸς στρατὸς δὲν εἶναι ὅσος κατ' ἀρχὰς ἐνομίσθη. Παρ' ὅλας ὅμως τὰς διαψεύσεις ταύτας καὶ τὰς καθησυχαστικὰς διαβεβαιώσεις τοῦ ναυάρχου, ἡ σπουδὴ του ὅπως ζητήσῃ ἐπικουρίας, καὶ ἡ φροντίς τῆς Ἰταλικῆς Κυβερνήσεως ὅπως τῷ αὐξήσῃ σημαντικῶς τὸν ἐκεῖ ὑπάρχοντα στρατόν, ἀπαδεικνύουσιν ὅτι τὰ ἐν Τριπολίτιδι πράγματα δὲν εἶναι καὶ τόσον ρόδινα, ὅσον θέλουσι νὰ τὰ παραστήσωσιν οἱ Ἰταλοί.

Ἐνῷ εὐρισκόμεθα πρὸ τοιούτων ἀντιφατικῶν εἰδήσεων, ἡ Ἰταλικὴ Κυβέρνησις ἔσχε τὸ θάρρος δι' ἐπισήμου ἀνακοινώσεως αὐτῆς πρὸς τὰς Δυνάμεις νὰ κηρύξῃ τὴν προσάρτησιν τῆς Τριπολίτιδος καὶ τῆς Βεγγάζης ὑπὸ τὸ σκῆπτρον τοῦ βασιλέως Ἐμμανουήλ. Ἡ διακοίνωσις αὕτη, γενομένη ὡς ἔγεινεν, ἐσχόπει ὅπως θέσῃ νέαν βάσιν εἰς τὸ ζήτημα. Αἱ Δυνάμεις, ὡς ἠγγέλθη, θ' ἀποφύγωσι ν' ἀπαντήσωσιν εἰς τὴν διακοίνωσιν ταύτην, ἀναμένουσαι τὴν ἐξέλιξιν τῶν γεγονότων. Ἡ Τουρκία ἀπεφάσισε νὰ διαμαρτυρηθῇ πρὸς τὰς Δυνάμεις διὰ τὴν προσάρτησιν.

Κατὰ τὴν λήξασαν ἐβδομάδα τόσον ἡ Βουλὴ ὅσον καὶ ἡ Γερουσία ἠσχολήθησαν εἰς ζητήματα ἀρχῶν. Ἐπρόκειτο περὶ βουλευτικῆς ἀσυλίας. Ὁ Λουτφὴ Φικρὴ βέης, ἐκ τῶν ὀρμητικωτέρων βουλευτῶν τῆς ἀντιπολιτεύσεως καὶ δημοσιογράφος, ἐκλήθη τὸ Σάββατον εἰς τὸ Στρατοδικεῖον. Ἡ πρόσκλησις αὕτη, θεωρηθεῖσα ὡς ἀπόπειρα συλλήψεως καὶ συνεπῶς ὡς παραβίασις τῆς ὑπὸ τοῦ Συντάγματος θεσπισθείσης βουλευτικῆς ἀσυλίας, ἐτάραξε τὴν Βουλὴν, ἥτις καὶ ὁμοφώνως κατέθεσεν εἰς τὸ προεδρεῖον ἐπερώτησιν διὰ τὸν ὑπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν Μαχμοῦτ Σεφκέτ πασᾶν, ὃν ἐκάλεσεν ἀμέσως εἰς τὴν Βουλὴν. Ὁ ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν διὰ τοῦ Ἰδρις πασᾶ ἐδήλωσεν ὅτι τὴν Τετάρτην θὰ ἐκθέσῃ τὰ καθέκαστα εἰς τὴν Βουλὴν ὄντως τὴν Τετάρτην παρουσιάσθη καὶ μετὰ προεισαγωγὴν διὰ τὰς καλὰς πρὸς τὸ Σύνταγμα διαθέσεις αὐτοῦ καὶ ἀναδρομὴν εἰς τὴν παρελθούσαν δρασίαν του, ἐξέθεσεν ὅτι δὲν ἐσχόπει τὴν σύλληψιν τοῦ Λουτφὴ Φικρῆ, ἀλλ' ἀπλούστατα τὴν πρὸ τοῦ Στρατοδικείου ἐμφάνισίν του. Ὁ λόγος τοῦ ὑπουργοῦ συχνάκις διεκόπτετο ὑπὸ τῶν διαμαρτυριῶν τῆς ἀντιπολιτεύσεως. Μετὰ ταῦτα ὠμίλησεν ὁ Λουτφὴ Φικρὴ, ἀντικρούσας τὸν ὑπουργόν, μετ' αὐτὸν δὲ ὁ Μουσταφᾶ Ἀρίφ καὶ ὁ Μέγας Βεζύρης, δηλώσας ὅτι εἰς οὐδεμίαν ὑπόκειται ἐπιρροήν, καὶ ἄλλοι.

Τὸ κόμμα τῆς «Ἐνώσεως καὶ Προόδου» μετὰ θορυβώδη ἰδιαίτεραν διάσκεψιν ἀπεφάσισε νὰ δώσῃ ψήφον ἐμπιστοσύνης εἰς τὸν ὑπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν.

ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΛΑΟΝ

Ἄρεσκομαι νὰ μὴ ἐπανέρχωμαι εἰς τὸ θέμα, τὸ ὁποῖον ἄπαξ ἔθιξα. Ἄλλ' ὑπάρχουν μερικὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα μοῦ δημιουργοῦν τὴν ἀνάγκην νὰ εἶπω μερικὰ ἀκόμη ἐπὶ ἐνὸς ζητήματος, ἐπὶ μιᾷ ἀνάγκῃ, περὶ τῆς ὁποίας ἄλλοτε πάλιν ὠμίλησα ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς.

Προσθές, ἐξ ὅλως τυχαίας συμπτώσεως, τὸ Εὐρωπαϊκὸν ταχυδρομεῖον, ἐκτὸς τῶν συνήθων ἐφημερίδων, μοῦ ἐκόμισεν ἓνα σωρὸν κομψῶν καὶ φιλοκάλων ἐντύπων. Εἶναι ἀληθές ὅτι δὲν περιέμενα τίποτε ἐξ ὅλων αὐτῶν, ἀκριβῶς δέ, διότι δὲν ἐγνώριζον τὴν προέλευσίν των καὶ τὸ περιεχόμενον αὐτῶν, μοῦ ἐγεννήθη ἡ ἐπιθυμία νὰ τὸν ἀνοίξω καὶ νὰ τὰ μελετήσω. Ἄν πολὺ ἐπισταμένως δὲν ἔκαμνα τοῦτο, θὰ ἐφαινόμην σκληρὸς καὶ πολὺ ὑπερόπτης ἀπέναντι τῆς προκλητικῆς αὐτῶν κομψότητος.

Διατί, ἄλλως τε, τὸν ξεθωριασμένον ἱποτισμὸν μας νὰ θέλωμεν νὰ δεικνύωμεν μόνον ἀπέναντι τῶν κομψῶν γυναικῶν καὶ δεσποινίδων, καὶ ὄχι καὶ πρὸ τῶν ἀψύχων ἐντύπων, τὰ ὁποῖα ἔρχονται ἀπὸ τόσον μακρὰν διὰ νὰ μᾶς φέρωσιν ἓνα χαιρετισμὸν, μίαν ὠραίαν ἰδέαν;

Ἦνοῖξα λοιπὸν τὰ ἐντυπα ταῦτα ἐν πρὸς ἐν καὶ μετὰ ζηλότυπον ἀπόλαυσιν ἐπεδόθη εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν σελίδων των.

Δὲν ἦσαν οὔτε ἀνημμένα διηγήματα πορνογραφικῆς σχολῆς, οὔτε ἀποκαλύψεις φανταστικῶν σκανδάλων, ἀλλ' ἀπλούστατα προγράμματα διαλέξεων, δημοσίων μαθημάτων, ἐπικαιρῶν ἐκδρομῶν, ἐπισκέψεων εἰς διάφορα ἐπιστημονικὰ καὶ καλλιτεχνικὰ κέντρα.

Εἰς τὰς φιλοκόμψως εἰκονογραφημένας σελίδας των παρήλαυον ἐστρατολογημένοι οἱ διαπρεπέστεροι σοφοὶ τῆς Εὐρώπης, οἱ καλλιπέστεροι ρήτορες, οἱ γλαφυρότεροι φιλόλογοι. Ὄνόματα, τὰ ὁποῖα αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ ἀποτελοῦσι μίαν αὐθεντίαν, autorités ἀφιλονείκητοι, κορυφαὶ δυσπροπέλαστοι, ἐφαίνοντο κατερχόμενοι μέχρι τοῦ λαοῦ διὰ νὰ τὸν μῆσσουν ἔστω καὶ εἰς δύο ἢ τρία μαθήματα καὶ causeries εἰς τὸ μυστήριον τοῦ Καλοῦ καὶ τῆς Ἀληθείας.

Σύλλογοι ἀληθῶς λαόφιλοι, περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδες, τῶν ὁποίων τοὺς εὐγενεῖς σκοποὺς ἡ κοινωρία ἐνθαρρύνει δι' ἀδιαπτῶτου ἐνδιαφέροντος καὶ εἰς τὰ ὁποῖα ἐκχύνει εἰς ῥέον χρυσίον τὴν ἐνίσχυσίν της, διαθέτουσι τὰς περιωνύμους halls τῶν μεγάρων των καὶ προσφέρουσι τοὺς διαπρεπεστέρους τῶν συνεργατῶν των...

Αὐτὰ μοῦ ἀγγέλλουσιν οἱ ὠραῖοι ταχυδρομοί μου, ὅτι γίνονται ἐκεῖ κάτω καὶ ἀμέσως μετὰ τὴν ἔκθεσιν τῆς μυστικῆς αὐτῆς ἐργασίας, τῆς σφυζούσης ἀπὸ τὰ στοιχεῖα ἐξυψου-

μένης ζωῆς καὶ ἐμπνεομένης ἀπὸ εὐγενέστατα ἰδανικά, ἀναφύεται αὐτόματος μία ἐρώτησις :

— Ἡμεῖς τί κάμνωμεν ἐδῶ;

Ὅλοιος ἴδει τὴν μακαρίαν ἀδράνειαν, εἰς τὴν ὁποίαν πλέομεν ὅλοι, ἐπίσημοι καὶ μὴ, σύλλογοι καὶ ἄτομα, σοφοὶ καὶ ἄσοφοι, ὅστις ἐξετάσει πῶς περνοῦμεν τὸν καιρὸν μας, δύο τινὰ θὰ σκεφθῆ: ἡ ὅτι ἔχομεν φθάσει εἰς τὸ ἄωτον τῆς τελειότητος, τῆς ἀναπτύξεως, τῆς προόδου καὶ συνεπῶς οὐδεμία ἀνάγκη νέας δημιουργίας καὶ ἀναπλάσεως, ἡ ὅτι εἴμεθα φοβεροὶ μοιρολάτραι, ἀπροβούλευτοι, ἀσυγκίνητοι ἐγωῖσται, ἀφίνοντες τὴν Πρόοδον καὶ τὴν Γνώσιν νὰ διέρχεται ὑπὲρ τὰ κεφαλὰς μας, καὶ ὀπλιζόμενοι μάλιστα μὲ δυνατὰ ἀλεξήλια διὰ νὰ μὴ φθάσῃ μέχρις ἡμῶν κάποια ἀκτίς των.

Ὅταν ἀκούωμεν καὶ μόνην τὴν λέξιν Εὐρώπη, εἰς τὸ ἄκουσμά της ἀναπηδῶσιν ἀμέσως ἐμπυχούμενα ὅλα αἱ ὑποπτοὶ ἡδοαὶ καὶ αἱ ἀπολαύσεις, τὰς ὁποίας μᾶς ὑπόσχονται τὰ Moulins rouges καὶ ὅλα τὰ σκότια καταγῶγια τῆς Πανδημίου. Ἐκάστη πρωτεύουσα τῆς γηραιᾶς ἡπείρου εἶναι δι' ἡμᾶς ὀνομαστή διὰ τινὰ ἰδιαιτέραν περιπέτειαν καὶ θέλητρα, εἰς τὰ ὁποῖα ἡ σὰρξ παίζει τὸν μεγαλείτερον ρόλον καὶ τὰ ὁποῖα ἀκούομεν ἀπλήστως εἰς τὴν γωνίαν τοῦ καφενεῖου ἢ εἰς τὸ καμπινὲ τοῦ φίλου μας, «τοῦ ἄσπι ἐξ Ἑσπερίας ἐλθόντος». Δι' ἡμᾶς ἡ Εὐρώπη εἶναι ἡ θυμέλη τῆς ἐκδιαιτήσεως, τῆς μορᾶς ἐκκομψεύσεως, τῆς finesse τῶν γραμμῶν καὶ τῶν ἀκτισμῶν, ἡ πηγὴ τοῦ συρμοῦ καὶ τῶν κοσμημάτων, τὸ κέντρον τῆς σοφίας, τῶν εὐγενῶν τρόπων καὶ τῶν κομψῶν συνδυασμῶν τῶν τουαλετῶν τῶν κυριῶν μας καὶ τίποτε πλέον.

Πόσον ἀπατώμεθα!

Παρὰ τὴν Εὐρώπην τῆς σαρκὸς καὶ τῆς χοιρᾶλης, παρὰ τὴν ἐκδιαιτον καὶ ἀνημμένην ζωὴν, ὑπάρχει μία ἄλλη ἰσχυρὰ, ἐπιβάλλουσα, ἡ ζωὴ τοῦ πνεύματος, ἡ ζωὴ τῆς ἐργασίας, ἡ ζωὴ ἡ δημιουργοῦσα τοὺς ἀνδρας καὶ διαπλάττουσα τοὺς λαοὺς, ἡ ζωὴ τῆς ὁποίας μία ἐκφανσις εἶναι καὶ τὰ δημόσια κέντρα, εἰς τὰ ὁποῖα παρέχεται ἀφθονος εἰς τὸν λαὸν τὸν θέλοντα νὰ διδαχθῆ, τὸν θέλοντα νὰ διέλθῃ μίαν ὥραν ἀγνήν, πνευματικὴν τροφήν, ἡ ὁποία θὰ τοῦ ἐνισχύσῃ αὐριον τὰ βήματά του ἐπὶ τοῦ δρόμου τῆς κωνωνίας καὶ θὰ τὸν ἐμπυχώσῃ μὲ μίαν ὠραίαν ἰδέαν.

Ἐνῶ ἡμεῖς ἐδῶ κάτω...

Μακάριοι! Μοιρολάτραι! Ἐχομεν τοὺς συλλόγους μας, ἔχομεν τοὺς σοφοὺς μας ἀφθόνους καὶ τοὺς μὲν ὅσον καὶ τοὺς δέ, ἔχομεν λαὸν διψῶντα νὰ ποδηγετηθῆ, νὰ ὑψωθῆ, νὰ μάθῃ καὶ μ' ὅλα ταῦτα οὔτε οἱ μὲν ἀνοίγουν τὰς αἰθούσας των, ἐξαιρέσει χορευτικῶν τινῶν ἐσπερίδων, οὔτε οἱ λοιποὶ κινοῦνται, ἀφίνουσι δὲ τὸν λαὸν μας, τὸν

διψαλέον νὰ χορέσῃ τὴν δίψαν του μὲ τὸ ἄλκοολ, τὸ ὁποῖον θὰ τοῦ μαράνῃ τὸ πνεῦμα, θὰ τοῦ σκοτίσῃ τὴν κρίσιν καὶ θὰ τοῦ πωρῶσῃ τὴν καρδίαν.

Καὶ δὲν πρόκειται μόνον περὶ τοῦ λαοῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Εἰς τὰς ἐπαρχίας ἀπὸ τῶν ὀνομαστῶν μεγαλοπόλεων των μέχρι τῶν μικροτέρων καὶ ἀσημοτέρων χωριῶν των ἡ αὐτὴ κατάστασις παρατηρεῖται. Τοσοῦτο μᾶλλον ἀξιοθρήνητος, ὅσον ὁ λιὸς ἐκεῖνος, ἐκτὸς τῆς πνευματικῆς του ἐνισχύσεως, ἔχει ἀνάγκην καὶ αἰσθηματικῆς τοιαύτης. Ἡ πίστις του σαλεύεται, τὸ πνεῦμά του εἶναι ἐσκοτισμένον ἀπὸ προλήψεις, ἀγνοεῖ καὶ τὰ στοιχειωδέστερα — ἐν πολλοῖς — καθήκοντά του ὡς πολίτου, ἡ τοῦλάχιστον δὲν γνωρίζει τὸν τρόπον, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ φανῆ ὠφέλιμος εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, εἰς τὴν πατρίδα, εἰς τὸ ἔθνος. Ποῖος θὰ τὸν ἐξαγάγῃ ἀπὸ τὸ ἔρεβος αὐτό;

Τὸ σχολεῖον; εἶναι πλέον ἀργά. Ὁ ἄμβων; ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἀπὸ πολλοῦ εἰσέγησεν ἢ κατέστη χροάνη δυσπέπτων δογματικῶν ἀξιωματῶν...

Ἀγιώτατοι Μητροπολίται, ποικιδώνυμοι Σύλλογοι, Σωματεῖα καὶ Ἀδελφότητες, Περιουστάτοι σοφοὶ καὶ λόγιοι, διοργανώσατε πολλάς, ἀφθόνους, ἀλλὰ πρὸ παντὸς πρακτικὰς διαλέξεις καὶ λαϊκὰ μαθήματα. Ἐξυπνήσατε δι' αὐτῶν τὴν κοιμωμένην φιλομάθειαν τοῦ λαοῦ μας, ἐξαγνίσατέ του τὰ αἰσθήματα, ἀνασύρατέ τον ἀπὸ τὸν κρημνόν, εἰς τὸν ὁποῖον τὸν ἀφήγατε νὰ φέρηται. Διδάξατε τὸν γεωργὸν τὰς τελειοποιήσεις τοῦ ἀγίου του ἐπαγγέλματος τὸν ἐργάτην τὴν ἀγάπην πρὸς τὸ ἔργον του καὶ τοὺς τρόπους τῆς ἀλληλεγγύης καὶ τοῦ συνασπισμοῦ, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶναι πλέον μυστήριον τὴν κόρην τὰ γλυκύπικρα, ἀλλ' ὑψηλά της καθήκοντα πρὸς τὸν σύζυγον, πρὸς τὰ τέκνα ὅλους μας τέλος τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν πατρίδα, τὴν ὁποίαν ἐρημόνει ἡ μετανάστευσις, τὴν εὐστάθειαν εἰς τὴν πίστιν, τὴν ὁποίαν μαραίνει ὁ ἀτομικισμὸς, τὴν ἐμμόνην εἰς τὸ ἔθνος. Ἀλλὰ πρὸ παντὸς καταστήσατε τὰς διαλέξεις ταύτας καὶ τὰ μαθήματα προσιτὰ, ἐπαγωγὰ, καρποφόρα, διότι ἡ μέχρι σήμερον σφαλερὰ πορεία ἐγένεσε τὴν καρδίαν τοῦ λαοῦ μας ἀπὸ μίαν περιφρόνησιν καὶ ἀδιαφορίαν. Ἀπαλλάξατέ τον ἀπὸ τὰς προλήψεις αὐτάς.

Αὐτὰ εἶναι τὰ καθήκοντα τὰ ἱερά ὅλων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι κατέχουσι κάποιαν κορυφήν τοῦ ὑψηκαρήνου Παρνασοῦ μας, ἡ τῆς πολυλόφου Ἱερουσαλήμ, καθήκοντα, τὰ ὁποῖα ἐπανξάνουν τοὺς τίτλους τῆς τοιαύτης κατοχῆς, πλὴν ἡ παράλειψις τῶν ὁποίων θὰ προετοιμάσῃ καὶ τὴν ἀκύρωσίν των.

Η ΓΥΝΗ ΚΑΙ Η ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ

Ἐποία τις εἶνε ἡ θέσις τῆς γυναικὸς ἐν τῇ Παλαιᾷ Διαθήκῃ καὶ τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ νόμου; Εἶνε θέσις φύλου ἐξηγυλισμένου ὑπὸ τὴν ἀνδρικήν πτέρναν, ὡς συμβαίνει παρ' ἅπασιν τοῖς ἀρχαίοις καὶ πολλῶν μέρει τῶν νεωτέρων λαῶν, ἢ ἀπολαύει σχετικῆς τιμῆς καὶ ἰσότητος, ὡς θὰ περιέμενέ τις ἀπὸ λαῶν καλοῦντα ἑαυτὸν «πρωτότοκον υἱὸν τοῦ Θεοῦ»;

Ἡ ἀπάντησις δὲν δύναται νὰ δοθῇ κατ' εὐθείαν μὲν ἐν θετικῶν «ναί», ἢ ἀποφατικῶν «ὄχι», καθ' ἃ ἐδόθη ὑπὸ ἀξιοτίμου συναργάτου τοῦ «**Ἀπ' Όλα**» εἰς προηγούμενον φύλλο. Ἡ Παλαιὰ Διαθήκη ἀποτελεῖται ἐκ δύο στοιχείων: ἐκ θείων διαταγῶν ἢ νόμων καὶ ἐξ ἀνθρωπίνων πράξεων. Εἰς τὸ πρῶτον ὑπάρχει ποιά τις τελειότης: ποιά τις εἶπα καὶ ὄχι ἀπόλυτος: διότι πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἀποτείνων τὰς συμβουλὰς του ὁ Θεὸς καὶ προσφέρων εἰς αὐτὸν διὰ τῶν ὀργάνων του νόμους, πρὸς οὓς δέον νὰ συμμορφώσῃ τὸ ἦθος, ἀνάγκη καὶ νὰ μὴ λαλῇ πάντοτε τὴν ἰδίαν γλῶσσαν, ἀλλὰ νὰ συμβιβάζῃ ἐκάστοτε τὰς ἠθικὰς του ἀπαιτήσεις πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην ἱστορίαν, ἣτις ἔχει καὶ αὐτὴ τὰς ἡλικίας καὶ περιόδους της. Ἡ θεία Ἀποκάλυψις κατὰ ταῦτα δέον νὰ βαίνει κλιμακωδῶς καὶ παιδαγωγικῶς, ἐφόσον καὶ ὁ ἀνθρώπινος πολιτισμὸς τελειότερον ἐξελλίσσεται. Τὸ δὲ δεύτερον στοιχεῖον, ἦτοι αἱ ἀνθρώπιναι πράξεις, ὡς ἐκ τῶν κάτω ἔχουσαι τὴν καταγωγήν καὶ ἐκ τοῦ αἰωνίως ἀκροσφαλοῦς ἀπορρέουσαι ἀνθρώπου, οὐδέποτε θὰ παύσων νὰ ἔχουν πολὺ τὸ ἐπιλήψιμον καὶ εἰς αὐτὰ ἀκόμη τὰ ἱερώτερα τῶν βιβλίων, χωρὶς διὰ τοῦτο νὰ πταιῇ ὁ βασιμὸν παιδαγωγῶν Θεός.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, δὲν εἶνε παράδοξον διατί καὶ ἐν τῇ Παλαιᾷ Διαθήκῃ, περὶ τῆς γυναικὸς προκειμένου, πολλὴν θὰ εὐρωμεν τὴν ἀντίφασιν, οὐχὶ δὲ σπανίως τὴν πρᾶξιν ἀσυμβίβαστον τυγχάνουσαν πρὸς τὴν θεωρίαν. Ἄλλο εἶνε τὸ ἰδεῶδες τῆς ἐννοίας τῆς γυναικὸς παρὰ τῷ Ἑβραίῳ καὶ ἄλλῃ ἢ διαγωγῇ του πρὸς αὐτήν. Ἀληθῶς ἐν ταῖς πρώταις σελίσιν τῆς Γενέσεως γίνεται λόγος περὶ τῆς δημιουργίας τῆς γυναικὸς ἐκ τῆς πλευρᾶς τοῦ Ἀδάμ καὶ τοῦτο δέον νὰ ἐκληφθῇ ὡς μία παραστατικὴ διδασκαλία τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν λαὸν Αὐτοῦ, περὶ τῆς σχέσεως τοῦ ἄρρενος καὶ τοῦ θήλεος. Πόρρω τοῦ νὰ ὑποβιβάζῃ καὶ ἡ ἀλληγορικὴ αὕτη ἱστορία τὴν γυναῖκα καὶ νὰ τὴν καθιστᾷ ὑπὸ τὸν ἄνδρα δούλην (πρᾶγμα ὅπερ ρητῶς θὰ εἴπῃ ἡ Γραφή ὅτι θὰ ἐπέλθῃ διὰ τῆς πτώσεως καὶ τῆς ἁμαρτίας) τὸνναντίον τὴν διακηρύσσει «βοηθόν» του, τὴν ὀνομάζει «ὄστον καὶ σάρκα» του. Αὕτη δὲ αὕτη ἡ οἰκοδομὴ της ἐκ τῆς πλευρᾶς τοῦ Ἀδάμ καὶ οὐχὶ ἐκ νέας τινὸς ζύμης, δεικνύει, καθ' ὅλους τοὺς ἐρμηνευτάς, τὴν ἑλλειψιν σπουδαίας ἠθικῆς διαφορᾶς με-

ταξὺ ἄνδρὸς καὶ γυναικός, τὸ μεταξὺ ἄνδρὸς καὶ γυναικὸς ἰσότημον καὶ ἰσοστάσιον. Ἴδου ἡ πρώτη ἰδεώδης σχέσις τῶν δύο φύλων. Ἡ σχέσις αὕτη μένει ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ Ἑβραϊκοῦ λαοῦ ἀνεκρίζωτος. Ἡ σύναψις ἐνὸς ἄνδρὸς μὲ μίαν γυναῖκα καὶ μιᾶς γυναικὸς μὲ ἓνα ἄνδρα, εἶνε ὅ,τι ἀκτινοβολεῖ ὡς ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ ἐν ταῖς παλαιαῖς Γραφαῖς. Ὅταν οἱ προφῆται ἤθελον νὰ μαστιγώσουν διὰ τῶν κηρυγμάτων των τὸν εἰδωλολατρῶντα καὶ ἀπὸ τῆς λατρείας τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἐκπίπτοντα Ἑβραϊκὸν λαόν, ἐστιγματίζον τὴν τοιαύτην αὐτῶν μεταπτώσιν ὡς «μοιχείαν». Καὶ ὁ Ἑβραῖος κατελάμβανεν ἀμέσως τὴν ὑπὸ τὴν λέξιν κρυπτομένην ἐννοίαν. Εἰς Γεχωβάς καὶ εἰς Ἑβραϊκὸς λαός, καθὼς εἰς ἄνῆρ καὶ μία γυνή. Ἡ παρείδυσις τρίτου ἢ τρίτης εἶνε παρανομία. Ἐπὶ τῆς τοιαύτης μονογαμιστικῆς, ἀλλ' ἰδεώδους δυστυχῶς θεωρίας, ἐστηρίχθη καὶ τὸ Ἄσμα τῶν Ἀσμάτων, ὅπου ὑπὸ τὰς ποιητικώτερας ἀνατολικὰς εἰκόνας ἐξυμνεῖται ὁ ἔρως, ὁ πιστὸς καὶ ἀφοσιωμένος, τῆς μιᾶς Σουλαμίτιδος πρὸς τὸν ἓνα βοσκόν, τὸν «ἀδελφιδόν» της. Ὁ Σολομῶν ζητεῖ μὲ ὄλα τὰ πλούτη καὶ τὴν δόξαν του νὰ διασπάσῃ τῆς μαύρης κόρης τὴν καρδίαν καὶ νὰ ἰδιοποιηθῇ σύζυγον ἀνήκουσαν εἰς ἄλλον, δεινῶς ἠττάται καὶ ἀποσύρεται.

Δὲν εἶνε βεβαίως ὅλως ἀδύνατον πρὸς τὰς ἰδανικὰς ταύτας παραστάσεις, τὰς περισαρκούσας λανθανούσας εἰσέτι ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ, νὰ εὐρη τις τὸν βίον Ἑβραίων τινῶν συμβιβασόμενον δὲν εἶνε ἀδύνατον νὰ εὐρη τις γυναῖκα Ἰουδαίας ἀξιοπρεπέστατα καὶ ἐν αὐτῇ ἔτι τῇ πράξει ἀντιπροσωπευούσας τὸ γυναικεῖον φύλον. Ποῖος λ. χ. θὰ εἴπῃ ὅτι παρελάνει καταπεφρονημένη ἐν τῇ Παλαιᾷ Διαθήκῃ ἡ γυνή, ὅταν ἀκούῃ τὸ ὄνομα μιᾶς Δεββώρας, μιᾶς κόρης τοῦ Ἰερφάε, ἢ μιᾶς Ἰουδίθ; Ποῖος δὲ δὲν ἀναγνωρίζει γυναικεῖαν τινα ἐλευθερίαν καὶ πρόοδον — ἐφ' ὅσον ἐπιτρέπει τὸ περιβάλλον — ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ χώρᾳ, ἀνωτέραν τῆς τῶν ἄλλων χωρῶν, ὅταν βλέπῃ τὴν μὲν Ρεβέκκαν καὶ τὰς θυγατέρας τοῦ Ἰοθὼρ ἐλευθέρως κινουμένας ἀνὰ τοὺς ἀγρούς καὶ βοσκούσας τὰ ποιμνιά των μὲ ἀκατακάλυπτον τὸ πρόσωπον, τὴν δὲ Ἄνναν, τὴν μητέρα τοῦ Σαμουήλ, ἐκσπῶσαν εἰς ποίησιν καὶ ὕμνον, οὐκ ὀλίγον δηλοῦντα τὴν παρὰ ταῖς Ἑβραίας τοῦ καιροῦ ἐκείνου καλλιέργειαν τῶν γραμμῶν;

Πλὴν ἄς μὴ προχωρήσωμεν πρὸς τὰ πρόσω, μᾶλλον δὲ ἄς ὀπισθοχωρήσωμεν. Διότι, ὡς ἤδη εἶπομεν, ἄλλο εἶνε ἐν τῇ Π. Διαθήκῃ ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ καὶ ἄλλη εἶνε ἡ πρᾶξις τῶν ἀνθρώπων. Ὁ Θεὸς θέλει νὰ συστήσῃ σχετικὴν τινα ἰσότητα: θέλει νὰ φυτεύσῃ ἐπὶ τῆς γῆς τὸ: «οὐκ ἔνι ἄρσεν, οὐδὲ θήλυ». Ἄλλ' ἡ γῆ, καὶ αὐτῆς ἔτι τῆς Ἰουδαίας συμπεριλαμβανομένης, εἶνε ἀκόμη νήπιον καὶ δὲν τὸν καταλαμβάνει. Ἐντεῦθεν καὶ συζεύγνυται μὲ τρεῖς γυναῖκας ὁ Πα-

τριάρχης Ἀβραάμ, μὲ τέσσαρας ὁ Ἰακώβ, μὲ χιλίας Σολομῶν ὁ γυναικομανὴς καὶ ἐνδοξος βασιλεὺς τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ Ἔθνους. Ἡ μετὰ τῶν ἀλλοφύλων καὶ ἀπεριτμήτων συνάφεια τοῦ ἐκλεκτοῦ λαοῦ ἀρχίζει νὰ δηλητηριάζῃ καὶ αὐτὰ ἔτι τὰ ὀλίγα τῆς ἀρχαίας ἠθικῆς λείψανα. Ἡδη ἐπέστησαν οἱ καιροί, καθ' οὓς αἱ Ραββινικαὶ παραδόσεις μὲ τὰς στρεψοδικίας καὶ σοφιστίας των θὰ συμπνίξουν τὴν παλαιὰν θείαν Ἀποκάλυψιν τέλειον οὕτως ὥστε νὰ διαμφισβητοῦν καὶ αὐτὸ τὸ πρὸς τοὺς γονεῖς σέβας τοῦ Δεκαλόγου καὶ τοῦ ἐμφύτου νόμου, τοῦ φερομένου εἰς τὴν συνείδησιν, καὶ νὰ μᾶς διδάσκουν, ὅτι ἡ γυνή ἐπέχει τοιαύτην σχέσιν πρὸς τὸν ἄνδρα ὡς μία πλευρά, καὶ μάλιστα στραβὴ πλευρά, πρὸς τὸ ὅλον σῶμα τοῦ ἄνδρὸς. Καὶ ὁ μὲν «γλυκὺς» Χιλλὲλ θὰ ἀποφαίνεται λοιπὸν ἐκ τῆς καθέδρας του, ὅτι, καὶ ἂν καύσῃ τὸ φαγητὸν ἢ γυνή, ὁ σύζυγός της ἔχει ἀποχωρῶντα λόγον νὰ τὴν διαζευχθῇ ἀμέσως: τὸ δὲ Πιρκ Ἀμπὸν θὰ διακηρύττῃ διὰ τοῦ πλέον ἐκφαντορικοῦ τρόπου, ὅτι «ὁ συλλαλῶν γυναικὶ ἐτοιμάζει τὴν ἑαυτοῦ γένναν».

Τὸ κακὸν εἶχεν ἀρκούντως προχωρήσει καὶ τὸ ἀσθενὲς φύλον πολλαχῶς ἀδικηθῆ ὑπὸ τοῦ ἰσχυροῦ. Ἐχρησάτο μία δευτέρα Ἀποκάλυψις τοῦ «ἄρσεν καὶ θήλυ», πλάσαντος τὸν ἄνθρωπον, καὶ τὴν Ἀποκάλυψιν ταύτην μᾶς ἔφερον ὁ Ἰ. Χριστός, ὁ οὐδεμίαν διαφορὰν ποιήσας γένους, πολλῶν δὲ μᾶλλον τιμήσας τὸ θήλυ διὰ τῆς ἑαυτοῦ γεννήσεως, ἐκράτυεν ὁ ἀπόστολος Παῦλος διὰ τοῦ «οὐκ ἔνι ἄρσεν οὐδὲ θήλυ ἐν Χριστῷ, ἀλλὰ πάντες ἡμεῖς ἐν ἔσμεν» καὶ διελεύκαναν οἱ ἅγιοι Πατέρες οἱ ἀληθῶς ὀρθοδοξοῦντες καὶ ὦν τὸν νοῦν ὁ Μανιχαϊσμὸς καὶ ὁ ἀσκητισμὸς δὲν ἐπεσκότισε.

Manchester

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ν. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ
Πρωτοπρεσβύτερος

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

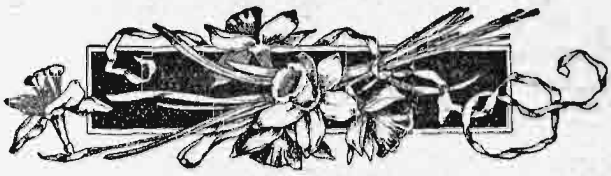
Ἡ ἄφθονη εὐμορφία πάντα γυρεύει
τὴν κόρη σὰν ἀσπὸ νὰ τὴν φουσκῶνῃ,
κουφότης στὸ κεφάλι νὰ φωλεύῃ
καὶ πρόσκαιρη πῶς εἶναι νὰ μὴ νοιώνῃ.

ὦ! κόρη μου, γενοῦ συλλογισμένη
τὸ ρόδο τόσα κάλλη κιὰν σηκῶνῃ,
μιὰ στιγμή μονάχα τὸ μαραίνει
καὶ λειώνει τὸ κατάλευκο τὸ χιόνι.

Παρθένα ἀγγελόμορφη κυττάζεις
καὶ αἴριον ἰσχνὴ καὶ χλωμιασμένη
τὴν βλέπεις καὶ βαρεῖα ἀναστενάζεις!

Στιγμὴ μονάχα ὄλα ματαιώνει,
νεβαίνει ἕνας, ἄλλος κατεβαίνει,
τοὺς ὑβριστὰς ὁ Πλάστης ταπεινώνει.

ΕΥΡΥΠΙΔΗΣ Κ. ΔΕΛΗΓΙΩΡΓΗΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τὴν Ροζαλίαν Νίκα πρώτην φορὰν ὑποδέχεται τὸ κοινὸν μας ὡς πρωταγωνίστριαν, ἀλλὰ προτοῦ ἢ συμπαθῆς ἠθοποιὸς φθάσῃ ἐνταῦθα, προηγῆθη αὐτῆς ἡ φήμη, τὴν ὁποίαν αἱ πολλαὶ αὐτῆς ἐπιτυχίαι ἐν Ἀθήναις ἐδημιούργησαν. Καὶ εἶναι ὁμολογημένον, ὅτι οὐδέποτε ἐλέχθησαν καὶ ἐγράφησαν περισσότερον δικαιολογημένοι ἔπαινοι δι' Ἑλληνίδα ἠθοποιόν. Ἡ Ροζ. Νίκα, κληθεῖσα εἰς τὴν σκηνὴν ὄχι ἔξ αἰτίας ἐξωτερικῶν περιστάσεων, ἀλλ' ἔξ οἰκογενειακῶν παραδόσεων καὶ ἀληθοῦς πρὸς αὐτὴν ἔρωτος, ἐπεδό-

ΡΟΖΑΛΙΑ ΝΙΚΑ

θη μετὰ θαυμαστοῦ ζήλου εἰς τὴν δημιουργίαν ὀρισμένων χαρακτήρων, τοὺς ὁποίους καὶ διέπλεσεν. Ἡ καλλιτεχνικὴ τῆς ψυχῆ αἰσθάνεται προηγουμένως βαθειά, πολὺ βαθειά, ὅτι παίζει καὶ δι' αὐτὸ εἰς ὅλους τοὺς ρόλους, οἱ ὅποιοι ἀληθῶς εἶναι ποικιλώτατοι, ἐσημείωσεν ἐπιτυχίας ἐκπληκτικὰς. Εἰς τὴν «Σιμόνην», εἰς τὸ «Σὰν Πεθάνω» καὶ εἰς τὴν «Δόξα» τὴν εἶδομεν νὰ ἐμψυχόνῃ τοὺς χαρακτήρας, νὰ παθαίνεται καὶ τὴν συγκίνησιν ἐκείνην νὰ τὴν μεταβιβάσῃ εἰς τοὺς θεατὰς ἀπροσποιήτως, ἀσυναίσθητως ὅλως, ἄνευ τῆς τραγικότητος καὶ τῆς ὑπερβολῆς, εἰς τὰς ὁποίας μᾶς ἐσυνήθισαν ἄλλαι. Καὶ αὐτὸ εἶναι ἐν σπάνιον προτέρημα τῆς ἠθοποιού, ἢ ὁποία συγκεντρώνει καὶ πολλὰ ἄλλα.

Τὸ εὐπλαστον σώμα τῆς καὶ ἡ γλυκυτάτη φωνή τῆς, ἢ ὁποία λαμβάνει τόσον ὠραίους χρωματισμούς, τὴν βοηθοῦσι θαυμασίως εἰς τὴν ἐξωτερικευσιν τῶν αἰσθημάτων τῶν προσ-

ώπων, τὰ ὁποία ὑποδέχεται. Εἶναι μία ἀπὸ τὰς προνομιοῦχος ἠθοποιούς μας.

Ἀλλὰ τὸ περιβάλλον τῆς εἶναι ἁρμονικώτατον καὶ πολὺ καλλιτεχνικόν. Ὁ σύζυγός τῆς κ. Νίκας εἶναι ἀμίμητος εἰς τοὺς ρόλους του, ὁ κ. Φῆρστ παίζει θαυμάσια, ὁ δὲ κ. Λεπενιώτης εἶναι πολὺ γνωστός, ὥστε θὰ εἶναι περιττὸν νὰ τὸν συστήσωμεν εἰς τὸ κοινὸν μας.

Γενικῶς ὁ θίασος εἶναι ἀριώτατος, συγκαταλέγων, ἐκτὸς τῶν πρωταγωνιστῶν, πολλοὺς φιλοτίμους ἠθοποιούς.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ δραματολόγιον, εἶναι πλούσιον καὶ πολὺ ἐκλεκτόν. Συγκαταριθμεῖ, ἐκτὸς τῶν καλλιτέρων ἔργων τῆς ξένης φιλολογίας, καὶ ὅλα τὰ ἑλληνικὰ τῆς τελευταίας θεατρικῆς παραγωγῆς, τὰ ὁποία τόσον ἤρσαν εἰς τὰς Ἀθήνας.

Τὸ κοινὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐφέτος εἶναι πολὺ τυχερόν.

μ.

ΔΙΑΤΙ ΠΙΠΤΟΥΝ ΤΑ ΦΥΛΛΑ

Πλανώμενός ποτε ὁ Ζέφυρος καὶ πτερυγίζων ἀνὰ τὰ δένδρα, ἐθώπευσεν ἀπαλὰ μὲ τὴν πτέρυγάν του τοὺς κλάδους καὶ ἐψιθύρισεν εἰς τὸ καταπράσινον καὶ θαλερὸν φύλλον :

— Δὲν ἐβαρύνθητι ἀκόμη νὰ μένης διαρκῶς εἰς ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν κλάδον ;

Τὸ φύλλον τότε ἐβυθίσθη εἰς σκέψεις.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Ζέφυρος ἐκ νέου ἐπλησίασε τὸ φύλλον καὶ εἶπεν :

— Ἐμπιστεύθητε εἰς ἐμὲ καὶ ἐγὼ θὰ σὲ φέρω εἰς ἄλλο περιβάλλον, μᾶλλον εὐχάριστον, ὅπου μυρωμένα ἄνθη θὰ εἶναι οἱ ἀχώριστοι σύντροφοί σου.

Μὲ τὰς λέξεις ταύτας ἐγένετο καὶ πάλιν ἄφαντος ὁ ἐλαφρόπτερος Ζέφυρος.

Τὴν τρίτην ἡμέραν καὶ πάλιν ἐμφανίζεται ὁ γλυκὺς Ζέφυρος, θωπεύει διὰ τῶν πτερυγίων του τὸ φύλλον καὶ τοῦ λέγει :

— Ἐγὼ θὰ σὲ φέρω ἐπὶ τῶν πτερυγίων μου εἰς μέρη μακρυνά, εἰς μέρη εὐτυχῆ, ἐκεῖ, ὅπου ὁ πατήρ μου Τυφὼν πλέκει τὸ τρομερὸν πλὴν γλυκὺ ἄσμά του . . .

Τὸ φύλλον ὅταν ἤκουσε ταῦτα ἐσεισθή ἐπὶ τοῦ κλώνου ἦτο καὶ ἔπεσε.

Τὴν ἐπιούσαν, ὅπότεν ὁ Ζέφυρος ἐπτερυγίζεν ἀνὰ τοὺς θάμνους, τὸ φύλλον ἐκ τοῦ βορβοροῦ, ἔνθα ἔκειτο, ἀνέκραξε :

— Ζέφυρε, φέρε με ἐπὶ τῶν πτερυγίων σου εἰς τοὺς λειμῶνας ποῦ μοῦ ὑπεσχέθης, ὅπου θὰ ἴδω τὰ ποικιλόχροα ἄνθη, ὁδήγησόν με εἰς τὰ ὑψηλὰ ν' ἀκούσω τὸ φοβερὸν τοῦ πατρὸς σου Τυφῶνος τραγοῦδι . . .

Ἀλλ' ὁ Ζέφυρος δὲν δίδει προσοχὴν εἰς τὸ φύλλον, πετᾷ γοργὰ καὶ ἐξαφανίζεται. Τότε τὸ φύλλον ἐκυτρίνισεν ἐκ τῆς λύπης του καὶ παραπνευμένον ἐκλαίει τὴν διάψευσιν τῶν λόγων του.

Πόσον ὁμοιάζουν μὲ τὰ πίπτοντα φύλλα αἱ ἐλπίδες καὶ αἱ σκέψεις τοῦ βίου μας ! . . .

ΗΛ. Β. ΜΠΑΡΜΗΣ

ΑΝΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Οἱ Διδάσκαλοι τοῦ Γένους.

Ὁ ἐν τῷ Ἑθνικῷ Πανεπιστημίῳ ὑφηγητῆς τῆς Χριστιανικῆς Ἀρχαιολογίας κ. Γ. Λαμπάκης ἔσχεν εὐτυχὴ ἔμπνευσιν, ἣν ὑπέβαλεν εἰς τὴν κρίσιν τῆς Πανεπιστημιακῆς Συγκλήτου, τῆς ἀρμοδίας ὅπως δώσῃ τὴν πραγματοποιήσιν εἰς ἰδέαν τοσοῦτω ὠραίαν. Προέτεινε, καὶ τὴν πρότασιν του ἐπανέλαβε δι' ἐπιστολῆς του πρὸς τὸν κ. Πρύτανιν, ὅπως τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν μεγάλων Διδασκάλων τοῦ Γένους, οἵτινες ἐφώτισαν τὸ ἑλληνικὸν κατὰ τὸν μακραίωνα χρόνον τοῦ σκότους καὶ προσέφεραν τοσαύτας ἀνεκτιμήτους ὑπηρεσίας εἰς τὴν ἑλληνικὴν παιδείαν, ἀναγραφῶσιν ἐπὶ ἀναμνηστικῆς πλακῆς ἐκ πεντελησιῶν μαρμάρου, εἰς εὐγνωμοσύνην ἀλλὰ καὶ μεγαλοῦρον ἔμπνευσιν διὰ τοὺς μεταγενεστέρους.

Ἐκπτώσις ἀρχιδουκός.

Ἐγένετο ἐν Αὐστρίᾳ ἐπισήμως ἡ διαγραφὴ τοῦ ἀρχιδουκὸς Φερδινάνδου Καρόλου ἀπὸ τὸν κατάλογον τῶν μελῶν τῆς Αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας, διὰ τὸν λόγον ὅτι ὁ ἀρχιδουκὸς ἐνυμφεύθη τὴν δεσποινίδα Κροῦμπερ ἄνευ τῆς ἀδείας τοῦ Αὐτοκράτορος. Ὁ ἀρχιδουκὸς ἐπίσης ἀπετάγη ἀπὸ τὸν στρατόν, ὅπου εἶχε τὸν βαθμὸν τοῦ ταγματάρχου.

Παρὰ τὰς ἀποφάσεις ὅμως ταύτας ὁ ἀρχιδουκὸς δὲν ἐννοεῖ νὰ παραιτηθῇ τῶν τίτλων του καὶ ἡγίρειν ἀγωγὴν διὰ τὸ ἀναλογοῦν εἰς αὐτὸν μερίδιον ἐκ τῆς πατρικῆς του κληρονομίας.

Εἰς ἄλλην σελίδα δημοσιεύομεν εἰκόνας τοῦ ἀρχιδουκὸς καὶ τῆς συζύγου του, ἕνεκα τῆς ὠραιότητος τῆς ὁποίας τὰ πάντα ἐδυσίασε.

Γάμοι διαδόχου τῆς Αὐστρίας.

Εἰς ἄλλην σελίδα δημοσιεύομεν εἰκόνα ἐκ τῆς τελετῆς τῶν γάμων τοῦ ἀρχιδουκὸς τῆς Αὐστρίας καὶ ἐπιδόξου διαδόχου Καρόλου Φραγκίσκου Ἰωσήφ μετὰ τῆς πριγκηπίσσης Ζέττας τῆς Πάρμας.

Ὁ γαμβρὸς εἶναι ἐπίδοξος τοῦ θρόνου διάδοχος, καθότι ὁ διάδοχος Φραγκίσκος Φερδινάνδος κατόπιν τοῦ μοργανατικοῦ γάμου του μετὰ τῆς δουκίσσης Χόεμπεργ παρητήθη διὰ τὴν σύζυγόν του τῶν αὐτοκρατορικῶν τιμῶν καὶ τῆς δι' αὐτὸν καὶ τὰ τέκνα του διαδοχῆς τοῦ θρόνου.

Ἡ αὐτὴ τῆς Αὐστρίας μᾶς ἔχει συνειθίσει εἰς τοιαῦτα αἰσθηματικὰ συνοικέσια καὶ εἰς φλογεροῦς ἔρωτας, πρὸ τῶν ὁποίων σιγᾷ ἢ φιλοδοξία.

Ἡ νύμφη εἶναι νεαρωτάτη, μόλις δέκα ἐννέα ἐτῶν, καὶ ἀρκετὰ εὐειδής, ἐγνώρισε δὲ τὸν ἀρχιδουκὸν κατὰ τινα περυσινὸν χορόν, ὅπου τῷ ἐπροξένησε ζωηρὰν ἐντύπωσιν. Διακρίνεται διὰ τὰ μαῦρά της σκοτεινὰ μάτια καὶ διὰ τὰ καστανόξανθα μαλλιά της.

Ἡ πριγκηπίσσα Ζέττα θὰ εἶναι — ἂν εἶναι εὐτυχῆς — ἡ πρώτη βασίλισσα τῆς Αὐστρίας μετὰ τὴν Ἐλισάβετ.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

(συνέχεια από σελίδα 778)

ΣΟΥΛΤΑΝ ΜΟΥΡΑΤ Ο Β'

(1421—1451)

Ἄλλ' ἢ συνθήκη αὐτὴ ἐπέπρωτο νὰ μὴ διαρκέσῃ πολὺ. Καθόσον, ὁ μὲν Μουράτ, καιριώτατα θλιθεὶς διὰ τὸν ἐπισυμβάντα τότε θάνατον τοῦ πρωτοτόκου υἱοῦ τοῦ Ἀλλαεδδίν καὶ ἀπογοητευθεὶς, παρητήθη οἰκιοθελῶς τῆς ἐξουσίας καὶ ἀφίσας τὸν θρόνον εἰς τὸν δεκατριετῆ τότε υἱόν του **Μεχμέτ**, ἀποσύρεται εἰς τὸ ἐν **Μαγνησία** (Μανισσά), οὐ μακρὰν τῆς ἀρχαίας Ἐφέσου, ὠραῖόν του καὶ μαγευτικὸν ἀνάκτορον, ἵνα διέλθῃ ἐκεῖ ἐν ἡσυχίᾳ καὶ ἰδιωτεύων τὸ ὑπόλοιπον τοῦ βίου του. Ὁ δὲ πάπας Εὐγένιος, ὅστις εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἦτο ἐνάντιος τῆς συναφθείσης συνθήκης, θεωρήσας αὐτὴν ὡς αὐτοδικαίως, μὲ τὴν παραίτησιν τοῦ Μουράτ, καταργουμένην, συνεπῶς δὲ καὶ τὸν δεσθέντα ὄρκον ἄκυρον, πείθει τὸν Οὐνυάδην, ἵνα ἐξεγερθῇ καὶ πάλιν κατὰ τοῦ Μουράτ καὶ καταργήσῃ ὀριστικῶς τὸ ἐν Εὐρώπῃ κράτος του. Ἐκτὸς τούτου, ὁ πάπας, διὰ ν' ἀποκλείσῃ τὴν διάβασιν τῶν Τούρκων ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Εὐρώπην, ἀνελάμβανε ν' ἀποστείλῃ εἰς τὸν Ἑλλήσποντον σπουδαίαν ὀπισσοδὸν ναυτικὴν δύναμιν, ἐνταυτῷ δὲ νὰ συνεννοηθῇ καὶ μετὰ τοῦ αὐτοκράτορος Ἰωάννου, ὅπως φρουρήσῃ καὶ αὐτὸς διὰ τοῦ ἑλληνικοῦ στόλου τὸν Βόσπορον.

Ὁ πολεμοχαρὴς Οὐνυάδης δὲν ἐβράδυνε νὰ παραπέσῃ καὶ τὸν βασιλέα Λαδίσλαον συγκροτήσαντες ὁ ἐν σπουδῇ 15 χιλ. στρατοῦ, προελάνουσι νικηφόρως διὰ τῆς παρά τὸν Εὐξείνιον ὁδοῦ, καὶ οὐχὶ πλέον διὰ τῶν στενῶν τοῦ Αἴμου, μέχρι **Βάρνης**, τὴν ὁποίαν καὶ ἐκυρίευσαν κατὰ Νοέμβριον τοῦ 1444. Ἀλλὰ μόλις εἰσῆλθον εἰς τὴν πόλιν, κατάπληκτοι μανθάνουσιν ὅτι ὁ Μουράτ, 40 χιλ. ἄγων στρατοῦ, στρατοπεδεύει εἰς τεσσάρων μόλις χιλιάδων βημάτων ἀπὸ τῆς πόλεως ἀπόστασιν!

Πῶς συνέβη τοῦτο;

Μόλις ἤκουσεν ὁ Μουράτ τὴν εἶδησιν τῆς παρασπονδίας τῶν Οὐγγρων, ἐγκαταλιπὼν τὸ ἀναχωρητήριόν του, σπεύδει ἀμέσως ν' ἀντεπεξέλθῃ αὐτεπροσώπως κατὰ τῶν ἐχθρῶν. Ἄλλ' ἔλθων εἰς τὸν Ἑλλήσποντον καὶ ἰδὼν αὐτὸν ἀποκεκλεισμένον ὑπὸ τοῦ παπικοῦ στόλου, ἀνέρχεται τὴν ἀσιατικὴν παραλίαν καὶ ἔρχεται εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Βοσπόρου. Ἐκεῖ ὅμως ὄχι μόνον οὐδεμίαν ἐκ μέρους τοῦ ἑλληνικοῦ στόλου εἶδε προβαλλομένην ἀντίστασιν, ἀλλ' ἀπεναντίας καὶ πλοῖα γενουητικὰ εὖρε παραπλέοντα ἔμπροσθεν τοῦ φρουρίου τοῦ Ἀνατόλ-Χισάρ, καὶ ἔτοιμα νὰ διαπεράσωσι τὸν στρατὸν τῶν ἀντι ἐνὸς δουκάτου κατ' ἄτομον. Οὕτω δέ, ἀπροσδοκῆτως ὅλως, εὐρέθη ἐστρατοπεδευμένος εἰς τὰ

πλευρὰ τοῦ οὐγγρικοῦ στρατοῦ, ὅτε καὶ συνεκροτήθη ἡ περιλάλητος ἐκείνη τῆς 10 Νοεμβρίου 1444 περὶ Βάρναν μάχη, καθ' ἣν ὁ μὲν Λαδίσλαος ἔπεσε νεκρὸς, ὁ Οὐνυάδης μόλις κατῴρθωσε νὰ σωθῇ διὰ τῆς φυγῆς, ἢ δὲ νίκη ἔμεινεν ὀριστικῶς εἰς τοὺς Τούρκους.

Μετὰ τὸ κατόρθωμα τοῦτο ὁ Μουράτ παραιτεῖται καὶ πάλιν τῆς ἐνεργοῦ ἐξουσίας καὶ ἀποσύρεται ἐκ νέου εἰς τὸ ἐν Μαγνησίᾳ ἀνάκτορόν του. Μετὰ τέσσαρα ἔμως ἄλλα ἔτη, ἀναγκάζεται ν' ἀναλάβῃ καὶ ἐκ τρίτου τὰς ἡγίας τοῦ κράτους.

Ὁ ἀκαταπόνητος Οὐνυάδης, τὸν ὁποῖον ἢ παρὰ τὴν Βάρναν νίκη τοῦ Μουράτ οὐδέλως εἶχεν ἀποθαρρύνει, συνεννοηθεὶς ἐν τῷ μεταξὺ μετὰ τοῦ διαδοχικοῦ ἡγεμόνος τῆς Ἀλβανίας **Γεωργίου Καστριώτου**, τοῦ ἐπιλεγόμενου **Ἰσμενδέρ βέη**, συναζεί νέον στρατόν, εἰς 24 χιλ. ἄνδρας συμποσοίμενον, καί, κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1448, εἰσβάλλει καὶ πάλιν εἰς τὸ τουρκικὸν ἔδαφος, καὶ ἐλθὼν στήνει τὸ στρατόπεδόν του ἐν τῇ πεδιάδι τοῦ **Κοσσυφοπεδίου**, ἀκριβῶς ἐκεῖ ὅπου, πρὸ 59 ἐτῶν, ὁ συνώνυμος τοῦ σουλτάνου πρόπαππος Μουράτ ὁ Α' κητετρόπωσε διὰ πρώτην φορὰν τὸν συμμαχικὸν τῶν Οὐγγρων στρατόν. Μακρῶν τοῦτο ὁ Μουράτ, σπεύδει, 150 χιλιάδας ἄγων στρατόν, εἰς Κοσσυφοπέδιον. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἠθέλησε νὰ διαβῇ τὸ ἀποχωρίζον τὰ δύο στρατόπεδα ποτάμιον τῆς **Σεντίσης** καὶ ἐπιπέσῃ πρῶτος κατὰ τῶν Οὐγγρων· ἰδὼν ὅμως ὅτι πολὺ δυσκόλως θὰ ἠδύνατο νὰ ἐκπορθήσῃ τὸ ὄχυρόν τοῦ Οὐνυάδου στρατόπεδον, ἔμεινεν εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἐντεθεν τοῦ ποταμοῦ, ἀναποφάσιτος, ἀλλὰ καὶ στενοχωρημένος, καθόσον ἤξευρεν ὅτι ἤρχετο ἤδη καὶ ὁ Καστριώτης τοῦ Οὐνυάδου ἐπίκουρος.

Ὅτε ὁ Οὐνυάδης διαπράττει τὴν μεγαλειτέραν ἐπὶ ζωῆς του στρατηγικὴν ἀσυνεσίαν: ἀντὶ ἀκίνητος ἐν τῇ ὄχθῃ ἐκείνῃ θέσει του, νὰ περιμείνῃ καὶ τοῦ Καστριώτου τὴν ἀφίξιν, ὅτε ὁ σουλτάνος, ἐν τῷ μέσῳ δύο πυρῶν εὐρισκόμενος, θὰ ἐξηναγκάζετο νὰ συνθηκολογήσῃ, ἐπιτίθεται πρῶτος κατὰ τῶν ὑπερ-εξαπλασίων δυνάμεων τοῦ Μουράτ, ἀπορρί-

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΤΑΛΛΑΣΣΟΝΤΑΣ ΔΕΛΤΑΡΙΑ

Ὅστις δώσει τὸν καλλίτερον ὄρισμόν εἰς τὴν ἐρώτησιν:

— *Ποῦ ἔγκειται ἡ ἀληθὴς εὐτυχία;*

θὰ ἔχη ὡς ἀμοιβὴν 12 δελτία (Salon 1910).

Ἀπάντησις διὰ καλλιτεχνικοῦ δελταρίου με γραμματόσημον ἐπὶ τῆς εἰκόνης πάντοτε.

Διεύθυνσις: **ANAGNOSTIS**
Constantinople-Couzgoundjouk.

πτει ἀγερῶχος τὰς περὶ εἰρήνης προτάσεις τούτου, ἀποδειλιάσαντος κατ' ἀρχὰς διὰ τὸ τόλμημα, καὶ συνάπτει ἐκ τοῦ συστάδην μάχην κρίσιμον, καθ' ἣν, τρεῖς ὀλοκλήρους ἡμέρας (17, 18 καὶ 19 Ὀκτωβρίου 1448) διαρκέσασαν, ὁ μὲν οὐγγρικὸς στρατὸς φοδερὰν καὶ πάλιν ὑφίσταται πανωλεθρίαν, ὁ δὲ Οὐνυάδης μόλις καὶ κατορθώνει νὰ σωθῇ διὰ τῆς φυγῆς.

Δώδεκα ἡμέρας μετὰ τὴν ἐν Κοσσυφοπεδίῳ μάχην ταύτην, ἤτοι τῇ 31 Ὀκτωβρίου 1448, ἀπέθανεν ὁ Ἰωάννης Παλαιολόγος, τὸν ὁποῖον διεδέχθη, ἐν ἡλικίᾳ 44 ἐτῶν, ὁ ἀδελφὸς του καὶ τελευταῖος τῶν ἐν Βυζαντίῳ αὐτοκρατόρων **Κωνσταντῖνος ΙΑ'**, ἑβδομὸς ὢν τοῦ οἴκου τῶν Παλαιολόγων.

Τρία δὲ ἔτη ἀργότερον, τῇ 3 Φεβρουαρίου 1451, ἀπέβίωσε καὶ ὁ Μουράτ, προσβληθεὶς αἰφνιδίως ὑπὸ ἀποπληξίας ἐν Ἀδριανουπόλει, ἐν ἡλικίᾳ 49 ἐτῶν καὶ μετὰ τριακονταετῆ βασιλείαν.

Μουράτ ὁ Β' εἶναι οὐ μόνον ἐν Ὀσμανίδαϊς, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ἱστορίᾳ, ὁ μόνος ἡγεμὼν, ὁ οἰκιοθελῶς καὶ ἀνευ πολιτικῆς ἀνάγκης, ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας καὶ ρώμης καὶ μόνον ἐξ ἔρωτος πρὸς τὸν ἰδιωτικὸν βίον, δις παραιτηθεὶς τοῦ θρόνου καὶ τρις αὐτὸν ἀναβάς. Ἦτο χαρακτήρ μᾶλλον φιλόσοφος, προτιμῶν μὲν πάντοτε τὰς ἀπολαύσεις τοῦ κατὰ μόναν βίου ἀπὸ τὴν αἴγλην τοῦ στέμματος, ἐγκαταλείπων ἔμως καὶ πάραυτα τὸ ἀναχωρητήριόν του, ὁσάκις ἢ φωνῇ τοῦ λαοῦ του ἐκάλει αὐτὸν εἰς τὴν διοίκησιν καὶ εἰς τὰ ὄπλα. Φιλοδίκαιος καὶ ἀριεθὴς τοῦ λόγου τηρητῆς, ἐτιμῶρει ἀμελικτικῶς τὴν παρασπονδίαν καὶ τὴν τῶν ὄρκων ἀθέτησιν.

Πρῶτος αὐτὸς κατεσκεύασε διώρυγας καὶ μεγάλας γεφύρας ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀσίᾳ, τὰ διόδια τῶν ὁποίων ὤρισε πρὸς ἀνακούφισιν τῶν πτωχῶν καὶ ἀπόρων τῶν δύο ἱερῶν πόλεων Μέκκας καὶ Μεδινᾶς. Αὐτὸς ἔκτισε καὶ τὸ ἀριστουργηματικὸν ὑπὸ ἔποψιν κομψότητος, συμμετρίας καὶ πρωτοτυπίας ἐν Ἀδριανουπόλει τέμενος Οὐτς-Σεφερλή, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἱδρυσε καὶ τὴν πρώτην μουσουλμανικὴν ἀκαδημίαν (Δάρ-ούλ Χαδῖς), ὁ πρῶτος τῆς ὁποίας διδάσκαλος ἐλάμβανε μισθὸν ἑκατὸν ἄσπρων τὴν ἡμέραν.

Τοῦ σουλτάνου τούτου εἶναι καὶ τὸ φερόμενόν του ἐν Προύσῃ τέμενος **Μουρατῆ**, πρὸς τὴν δυτικὴν ἄκρην τῆς πόλεως, ἐπὶ κυκαρισσοφύτου τοῦ Ὀλύμπου κλιτύος, ὅπου εὐρίσκονται καὶ οἱ τάφοι τῶν γυναικῶν, τῶν υἱῶν καὶ τῶν ἀδελφῶν του.

Μουράτ τὸν Β' διεδέχθη ὀριστικῶς πλέον, εἰκοσιενὸς ἤδη ἐτῶν γενόμενος, ὁ υἱὸς του **Μεχμέτ ὁ Β'**, ὁ ἐπιλεγόμενος **Φατίχ**, ἤτοι Πορθητής.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Μ. ΜΕΛΙΖΣΟΠΟΥΛΟΣ
καθηγητῆς ἐν τῇ Ρωσικῇ Σχολῇ.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΗΜΕΡΑΙ
ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΜΟΥ

(συνέχεια από σελ. 782 και τέλος)

‘Ο γάμος και τὰ στέφανα, πιθανόν νά νομιμοποιώσιν ἀπέναντι τῆς κοινωνίας μίαν συνοίκησιν ἄνδρος καί γυναικός, ψυχράν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ διὰ τὴν ἄλλειψιν αἰσθημάτων καὶ ἀδιάφορον ἄλλ’ ἢ ἀληθῆς καὶ μόνιμὸς ἔνωσις, ὁ γάμος, ὁ ἠθικὸῦ μεγαλείου ἀπαραιμίλλου, ἐνυπάρχει κυρίως ἐν τῇ ἐνώσει δύο ψυχῶν, καὶ ἐν αὐτῇ καὶ μόνῃ.

Καὶ ὅταν δύο ὑπάρξεις κατώρθωσαν νά γνωρισθῶσιν ἐδῶ κάτω, νά ἀντιληφθῶσιν ἀλλήλας, νά ἐμπιστευθῶσιν ἀμοιβαίως τὰς ψυχὰς αὐτῶν, παραδίδουσαι πρῶτον καὶ πρὸ παντός ταύτας, καὶ ὅταν ὁ μὲν ἀνὴρ ἐν τῷ προσώπῳ τῆς γυναικός, ἦν ἠγάπησε καὶ ἀγαπᾷ, εὐρίσκει μίαν προστασίαν μυστικὴν καὶ ἀνεξήγητον, καὶ τὴν ἀληθινὴν αὐτοῦ ἔστιαν, ἢ δὲ γυνὴ εἰς τὴν ἀφοσίωσιν καὶ ἀνταποκρίσιν τοῦ ἀνδρός μετ’ ἐμπιστοσύνης ἐπαφίεται, τότε πράγματι οὗτοι ἢ σύμμιξις ἐκείνη τῶν ψυχῶν, καὶ ἢ μετὰγγις, ἣτις αἰσθάνεται, ὑπερθεν τῆς ὕλης, καὶ τοῦ στιγμιαίου αὐτῆς κορσμοῦ, μετ’ ὅλας τὰς ψυχικὰς διακυμάνσεις καὶ τὰς ἀποχρώσεις τῆς ἠσθητικῆς, ἀποτελοῦσα σίνολον συμβολίζον τὴν ἀρμονίαν ψυχῆς καὶ σώματος. Οὕτω πως δημιουργεῖται ὁ ὀραιότερος καὶ ὁ πλέον ἀρρηκτος δεσμός, ὅστις παρακολουθεῖ τοὺς συζύγους μέχρι θανάτου, καὶ εἶναι τοσούτῳ μάλλον ὑπεροχος, καθ’ ὅσον σήμερον ἀγνωεῖται, ἢ σπανίζει ἐν τῇ κοινωνίᾳ, συνεπείᾳ τῶν τραγελαφικῶν καὶ γελοίων συνοικεσιῶν, ἅτινα καθημερινῶς συνάπτονται, ἐπισκοπικῆ μὲν πάντοτε ἀδείᾳ, καὶ καθ’ ὅλους τοὺς κανόνας τῶν Ἐκκλησιῶν, ἀλλ’ ἐπὶ τελείᾳ περιφρονήσει ἢ ἀγνοίᾳ τῶν νόμων τῆς φύσεως, τῶν ψυχῶν, τοὺς ὁποίους οὐδεὶς οὐδέποτε ἀποινὴ ἀντιστρατεύεται εἰς τοῦτον τὸν κόσμον.

Καὶ ἐνῷ οἱ διὰ τριούτων γάμων—ἡρηλῶν, ἀριστοκρατικῶν, ἐπισήμων καὶ πομπῶδως, ὡς συνήθως, ὑπὸ τοῦ τύπου ἐξαγγελλομένων—συνδεόμενοι, μένουσι ξένοι πρὸς ἀλλήλους, ξένοι περισσύτερον ἢ δύο ἀγνωστοὶ ἄνθρωποι, μετ’ ὅλας τὰς διεθρίας συνεπείας, ἃς ἢ τοιαυτῆ τῶν ψυχῶν ἀποξένοσις κατ’ ἀνάγκην ἐπιφέρει, οἱ διὰ τῶν πρώτων γάμων—ἀπλῶν, ταπεινῶν, καὶ ἄνευ πομπῆς—συνδεόμενοι, γίνονται φίλοι, οἰκεῖοι, σίντροφοι κατὰ τὴν ἀληθῆ τῆς λέξεως σημασίαν, καὶ τείνοντες ἀμοιβαίως τὴν χεῖρα, αἰσθάνονται καὶ ὑποφέρουσιν ὁμοῦ τὰ πάντα, τὴν γλυκύτητα καὶ τὰς πικρίας τῆς ζωῆς, ἣς ἅμα ἐπέλθῃ ἢ δίσις, ὁμοιάζει πρὸς δύσιν μιᾶς θαυμασίας ἡμέρας τοῦ φθινοπώρου. Δύσις ἐνέχουσα μεγαλείου, δύσις βυθίζουσα τὴν ψυχὴν εἰς μίαν ἀπειρον μελαγχολίαν, ὅπως αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τοῦ Ὀκτωβρίου, μετ’ ὅλα κλίνοντα εἰς τοὺς μίσχους αὐτῶν χρυσάνθεμα, μετ’ ὅλα φρίσσοντα ὑπὸ τοῦ διαπεραστικοῦ Βορρᾶ ὡρᾶ καὶ μαραμμένα φύλλα, καὶ μετ’ ὅλα τὴν ἠδύτητα τῶν τελευταίων ρόδων, τὰ ὁποῖα νοσταλγοῦσι καὶ μᾶς ὑπενθυμίζουσι πάντοτε τὴν ἀνοιξίαν... Ἀλλ’ ὁ μὲν ἥλιος εἶναι ἢ ὑπόσχεσις μιᾶς θριαμβευτικῆς καὶ αἰθρίας ἡμέρας, ἐνῷ ἢ ἡ δύσις ἢ ἀπαρχὴ μιᾶς σκοτεινῆς νυκτός...

Καὶ ἐάν ὁ ὕπνος εἶναι εὐχάριστος, ἐφ’ ὅσον συμβαδίζει πρὸς τὴν σκέψιν, ὅτι θὰ ἐξυπνήσῃ τις τὴν ἐπαύριον, καὶ ἐφ’ ὅσον ἢ ἀνθρωπίνῃ ψυχῇ περιπίπτει εἰς τὰς σφαιράς τῶν ὀνείρων καὶ τῆς γαληναιᾶς ἀναπαύσεως, ὁ ὕπνος, φεῦ! ὁ ὕπνος, εἶναι κατὰ τὸ τραγικῶς παραξενικόν, ὅταν εἶναι τὸ προανάκρουσμα τῆς νυκτός, ἣτις δὲν πρόκειται νά ἐχῇ ἄλλο πρῶτ’ καὶ ὁπότε ἢ ψυχὴ πενθεῖ καὶ ὀλοφύρεται, πενθεῖ ὅπως ποτέ, ὅταν συναισθάνηται, ὅτι δὲν τῇ ἐπιτρέπεται πλέον νά πλάτῃ ὀνειρα, δὲν δικαιούται νά ἐλπίζῃ, διότι ἢ πτωχὴ, μόνη καὶ ἐγκαταλελειμένη, ἀπέργεται ἢ ταλιπτορος εἰς τὸ ἀγνωστον, ἵνα κομηθῇ ἐκεῖ διὰ παντός...

Εἶναι ἢ στιγμὴ, καθ’ ἣν ὁ δάκτυλος πλήττει τὸ τελευταῖον πλῆκτρον τοῦ κλειδοκρυμμένου, ἢ στιγμὴ, καθ’ ἣν ἢ τελευταία δόνησις τοῦ τόξου τοῦ τετρακόρδου ἤρρηται. Εἰς ἀκόμῃ μελωδικὸς ἦχος, μία περιπαθῆς καὶ ὑπεράτη ἀρμονία, εἰς θρηῆνος πρὸς τὴν ζωὴν, καὶ κατόπιν ἢ σιωπὴ τοῦ τάφου...

Τὰ ψεῦματα οὕτως εἶχον τελειώσει, ἢ θύρα τοῦ ἀγνώστου ἤγειρε τὸ παραπέτασμα τῆς, καὶ ὁ πατήρ μου ἐκαλεῖτο ἵνα εἰσέλθῃ...

Τὸ μεσονύκτιον ἐφθασε. Κατάκοποι πάντες καὶ ἐξηνητημένοι ἀπὸ τὰς συνεχεῖς ἀϋπνίας, ἀπεσῶροντο ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον, ἵνα ἐπὶ τινα λεπτὰ ἀναπαυθῶσιν—ἂν ἐπιτρέπεται νά ὀμιλῇ τις περὶ ἀναπαύσεως, ὅταν γνωρίζῃ, ὅταν αἰσθάνηται, ὅτι εἰς ἄνθρωπος τοῦ σπητιοῦ του, οἰκεῖος, φίλος, συγγενῆς, πατήρ, σύζυγος, μέλλει ἐντὸς μικροῦ νά ἐκπνεύσῃ...

Ἡ ἀγωνία καὶ ἢ παραγῆ ἦτο ἐξωγοαρισμένη εἰς τὰ μέτωπα ὄλων, ὁ δὲ κλῆρος ἐπέσεν εἰς τὴν μικράν μου ἀδελφὴν καὶ εἰς ἐμὲ νά παραμείνωμεν παρὰ τῷ πατρὶ μας ἐκείνας τὰς ὥρας.

Ὁ φίλατος ἱατρός, πρὶν ἢ καὶ αὐτὸς ἐπὶ τινα καιρὸν κατακλιθῆ, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον, καὶ παρηκολούθησε μετὰ μεγίστης προσοχῆς τὸν μόλις ἀκουόμενον σφυγμὸν, ἔθηκε τὸ οὖς του εἰς τοὺς πνεύμονας καὶ ἔπειτα πλησιάσας με λέγει:

—Ἡ δύσπνοια τὸν ἐνοχλεῖ εὐρισκόμεθα εἰς τὸ τέλος πρέπει ὁ ἄνθρωπος νά ἠσπύσῃ τὸν τυραννοῦμεν ἄδικα· θὰ κάμω ἀκόμῃ μίαν ἔνεσιν καφεΐνης, εἶναι ἢ τελευταία, ἔχει τὸ πολὺ δύο-τρεῖς ὥρας ζωὴν... φώναξέ με τότε...

Ἡ ἔνεσις ἐγένετο, ὁ ἀγαπητὸς ἱατρός ἀπῆλθεν.

Ἐν τῷ μεταξὺ τὰ φῶτα τῆς οἰκίας μας ἔσβυσαν· ἔμεινε μόνον ἐν μικρῷ κερὶ νά καίῃ πλησίον τῆς τραπέζης, ἔγγυς τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου παρὰ τῆ ἀνακλίντρῳ, εἰς ὃ ἐκάθισα· ἢ μικρὰ μου ἀδελφὴ ἔλαβε θέσιν παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ πατρός μας, κρατοῦσα ριπίδιον, ὅπερ ἐκίνει διασκόπως, ἵνα τὸν ἀνακουφίσῃ ἀπὸ τὴν δύσπνοιαν. Ἡ μῆτηρ μου ἤνοιξε τρεῖς ἢ τετράκις τὴν θύραν, ἀλλ’ ἐπειδὴ ἦτο ἀδύνατον νά συγκρατηθῆ, ὑπεροσώθη παρ’ ἡμῶν νά ἀποσυρῆ, διότι ὑπῆρχε κίνδυνος μήπως ὁ πατήρ μου ἀνοιξῇ τοὺς ὀφθαλμοὺς του, τὴν ἰδίῃ κλαίονσαν καὶ ἀντιληφθῆ τὸν θάνατόν του. Τὸ τίς-τάς κάτω τοῦ ὀρολογίου διαρκῶς ἤκούετο, μᾶς ἐμέτοα τὰ λεπτὰ πλέον τῆς ζωῆς, τὰ ὁποῖα ἔμενον εἰς τὸν πατέρα μας.

Συγῆ κυριολεκτικῶς νεοκτικῆ βασιλείου. Παρηλθεν οὕτω μία ὀλόκληρος ὥρα· ὁ ἐπιθανάτιος ὀνυγος ἤρχισεν ἠγέρθῃν προσεπάθουν νά ἰδῶ ὑπὸ τὸ ὡχρὸν φῶς τοῦ κηροῦ τὴν ὄψιν τοῦ προσώπου τῆς μικρᾶς μου ἀδελφῆς, μῆπως εἶχε κουρασθῆ ἀπὸ τὴν συγκίνησιν. Ἡ ἀδελφὴ μου μετὰ γενναίότητος ψυχῆς, ἦν θὰ ἐξήλευε καὶ ἢ κοιτίστη νοσοκόμος, ἐπέτε προφανῶς ἑαυτήν, ἀλλ’ ἀντεῖνε.

Ἄλφης ἤκούσθη κάτωθεν τοῦ παραθύρου ὕλακῆ κυνός· ὁ πατήρ μου ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς του καὶ με ὑποτρέμουσαν καὶ μόλις ἀκουομένην φωνὴν εἶπε:

— Παιδιά, διώξτε τὸν σκύλον.

Κατῆλθον, ὁ κύων ἐδιώγη, παρεκλήθη δὲ ὁ τυκτοφίλαξ νά καθῆσῃ εἰς τὸ προαυλίον· μας καὶ νά μὴ τὸν ἐπιτρέψῃ νά ἐπανέλθῃ.

Τὰ λεπτὰ παρήσαντο· ἢ δευτέρα ὥρα ἤγγιζεν εἰς τὸ τέσμα τῆς. Ἐβῆκοντα ἀκόμῃ λεπτὰ καὶ κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῆς ἐπιστήμης ὁ πατήρ μου θὰ ἦτο νεκρός... Ἡ σκέψις αὕτη με ἔδωκεν ἐν περιεργον οἶγος· ἠγέρθῃν ἰποδύμενος, ἐπλησίασα τὸ παρῶντον.

Ἡ καὶ ὑπεχώρει εἰς τὰς πρῶτας ἐκδηλώσεις τῆς ἡοῆς, καὶ τὸ λυκαυγὲς περιέλουεν ἤδη τὴν κἀτωθεν τῆς οἰκίας μας ἡοῖα κοιμωμένην ἀνθοστολίστον κοιλιάδα καὶ τὰ πλαισιούντα αὐτήν· ροδίζοντα βουινά.

Ἀλλὰ τότε μοὶ ἐράνη ποδὲ στυμῆν ὅτι ἢ προῶν ἡ αἴσα δὲν εἶχε δροσερότητα, ὅτι τὰ ἄνθη δὲν εἶχον ἄρωμα, ὅτι ὁ οὐρανὸς δὲν εἶχε μεγαλεῖον, ὅτι τὰ ἄστρα δὲν εἶχον λάμψιν, ὅτι ἢ φύσις δὲν εἶχε πνοήν. Ὅτι ὄλα ἦσαν μάταια, μηδισινα καὶ τίποτε, ὅτι ἢ ζωὴ δὲν εἶχε ἀίαν, ἀφοῦ ἢ ἄνθρωπίνῃ δυνάμει, ταλαιπωρομένη ἐπὶ αἰῶνας, σταματᾷ, καὶ δὲν δύναται νά λύσῃ αὐτὸ τὸ φοικτὸν μυστήριον τοῦ θανάτου, καὶ ὄλοι, ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου, ἀφοῦ ἀγωνισθῶμεν, παλαίωμεν καὶ φθασῶμεν ἐδῶ· κάτω, ὡς ἐξόριστοι καὶ ἔνοι, ἀποσπῶμεθα ἕνα πρῶτ’, ἵνα κατακλιθῶμεν ἐν μιᾷ μαύρῃ καὶ ἀπαισία στιγμῇ, ἐπὶ δύο-τριῶν σαινίδων, διὰ νά μᾶς καλύψῃ ὀλίγον χῶμα· ἕνα μάρμαρον.

Καὶ τότε ἤρχισα νά κλαίω· καὶ ἐσκέφθῃν ὅτι δὲν μ’ ἐπιτρέπεται ἐκείνην τὴν ὥραν οὔτε κἂν νά κλαίω, διότι ἐκείνην τὴν στιγμὴν αὐτὸ ἦτο τρὸς πάντος καὶ τὸ μόνον καθήκον μου: νά μὴ κλαίω.

Ἀλλ’ ὄχι μόνον τοῦτο μετὰ πάροδον ὀλίγων μόλις δευτερολέπτων, ἐσκέφθῃν ὅτι ἐπιτακτικῶς μοὶ ἐπεβάλλετο ἢ ἐκπλήρωσις καὶ ἔτερον καθήκοντος, ἔσκληροτέρου τοῦ πρώτου, καὶ κατ’ ἐξοχὴν κυνικοῦ.

Μετά τινά λεπτὰ, ἐσκέφθῃν, εὐρισκόμεθα πρὸ μιᾶς μοιραίας· καὶ ἀναποδράστου· συμφορᾶς· καὶ πρὸ

βεβαίας πραγματικότητος· ὁ πατήρ μας θὰ εἶναι νεκρός. Καὶ εἶπον κατ’ ἑμαυτὸν: ὁ ἱατρός εἶπεν ὅτι ὁ καιρὸς εἶναι θερμὸς, ὄλοι οἱ οἰκεῖοί μου εὐρίσκονται εἰς ἀπελπιστικῶς ἀθλίαν ἡρωικὴν κατῶστασιν· ἄρα πρέπει νά τὸν κηδεύσωμεν οὐθημερόν).

Καὶ ἤρχισα (ὁ πατήρ μου ἀνέπνεεν, ἀκόμῃ ἔζη! νά προετοιμάζω ἐγὼ, ὁ υἱὸς του, τῆς κηδεῖας του!.. Ἄλλοίμονον!) εἰς πόσους περιστάσεις ὁ ἄνθρωπος, ἔστω καὶ ὁ θερμότερος λάτρης τοῦ αἰσθηματος καὶ τοῦ ἰδανικοῦ, δὲν εὐρίσκειται πρὸ μιᾶς ὑπεράτης ἀνάγκης, ἵνα θυσίῃ αὐτὰ κατὰ τρόπον, ὅστις τυχόν, αὐτὸς μόνος, ἄνευ τῶν ἀπωτέρω ἐλατηρίων τῆς ἠθικῆς, ἦτις αὐτὸν παρακινεῖ, εἰς γῶσιν τοῦ δημοσίου περιεχομένου, δὲν θὰ συνετέλει, ὅπως ἀμειλίχτως ὑπὸ τοῦ δημοσίου στιγματισθῇ!

Καὶ τίς οἶδε ποσάκις, οὕτω πως ἢ δημοσίᾳ γνώμῃ ἐκ τοῦ ἐπισπαραλοῦς πάντοτε κρίνουσα μεροληπτικὴ ὡς συνήθως καὶ ἄδικος, ἀνηλεῶς δὲν καταδικάζει τὸν φαινομενικὸν κυνισμόν καὶ δὲν τιλοφορεῖ ὡς κοινωνικὰ τέρατα πολλὰς ὑπάρξεις, κατ’ ἐξοχὴν λεπτοφρεῖς καὶ αἰσθηματικᾶς, ἀλλ’ εἰς ἃς ἢ ἀναπόδροστος τοῦ καθήκοντος ἐκτέλεσις ἐξηνάγασεν ὅπως ἐν μιᾷ δεδομένη στιγμῇ, λησιμονήσωσιν ὁτι ἄγνων καὶ ὄραϊον μία ψυχὴ περιεκλείει, ἦτοι τὴν ιδέαν καὶ τὸ αἰσθημα!

Ἐλαβον τεμάχιον χάρτου καὶ συνέταξα τὸ ἀγγελτήριον! Ἐγραψα τὸν κατάλογον τῶν ὀνομάτων, ἠρίθμησα καὶ ἐσημείωσα ὄλα τὰ ἀπαιτούμενα μὲ ἀυτοῦ τοῦ φερέτρου ἐξαιρουμένου.

Καὶ τὸ ὀρολόγιον ἤκούσθη. Ἐσήμανε τὴν τρίτην πρωϊνὴν ὥραν! Ἠγέρθῃν σχεδὸν κρατῶν τὴν ἀναπνοήν μου. Ἐβάδισα πρὸς τὴν κλίνην του!

Προσέβλεψα πρὸς τὴν ἀδελφὴν μου, διερωτῶν ὅπως εἶπεν τὴν φρασιολογίαν τῆς, ἵν’ ἀντιληφθῶ τί γίνεται· οὐδεμίαν εἶδον ταραχὴν· ἐκίνει ἢ ἐρρῦθμος τὸ ριπίδιον.

Ἡ ἐπιστήμη ἀπεφάνθη ὅτι ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ πατήρ μας ἔπρεπε νά ἐκπνεύσῃ!

Τὸν ἐπλησίασα· ἐλαφρῶς ἐκάθησα παρὰ τῆ κλίνην του, ἔγγυς τῶν ποδῶν του.

Παρ’ ὄλην μου τὴν προσοχὴν, ἵνα μὴ γίνῃ κρότος, ἢ κλίνῃ ἐλαφρῶς ἐσεισθη.

Ὅποτε... ἴσως ἢ μικρὰ ἐκείνη ταραχὴ, ἴσως καὶ δι’ ἄγνωστον εἰς ἐμὲ λόγον, ἐν τούτοις πρὸς πᾶσαν ἐλπίδα, εἶδον ὅτι ὁ πατήρ μου ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς του... καὶ με φωνὴν ἠχομένην τελείως μᾶς λέγει:

— Ποῦ εἶναι ἢ μητέρα;

Ἡγέρθῃν ἵνα εἰδοποιήσω τὴν μητέρα μας· ἀλλὰ μόλις ἐξῆλθον, μετέβην εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, καὶ καταλαμβάνομαι ἀπὸ λυγμοῦς, σκεπτόμενος:

— Τί ἔκαμα; ὁ πατέρας ζῆ καὶ ἐγὼ γράφω τὰ ἀγγελτήρια τοῦ θανάτου του! καὶ ἐγὼ σκεπτόμαι τὸ φερέτρον του!

Αἰσθάνομαι πρὸς στιγμὴν τὴν συνειδησίαν μου νά μ’ ἐλέγῃ. Θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι ἐφρόνεσα τὸν πατέρα μου... Λαμβάνω τὰ φύλλα τοῦ χάρτου, τὰ καταξασχίζω, ἀλλὰ δὲν εἶμαι εὐχαριστημένος· θέλω νά τὰ ἐξασπανάσω ἀπὸ τοῦ προσώπου τῆς γῆς, ἢ θέλα νά μὴ τὰ ἔγραφα· θέλω, καὶ ἐγὼ δὲν γνωρίζω τί θέλω ἐκείνην τὴν στιγμὴν· πάντως ὁμοῦ θέλω οἰδεῖς ποτε ἄνθρωπος νά εὐοίσκηται εἰς τοιαύτας καὶ τὰς παραπλησίας περιστάσεις, διότι εἶναι θαρρῶ—τοῦλάχιστον ἠθικῶς—χειρότεροι τοῦ θανάτου. Ἀφοῦ ἔκλαυσα ἐπὶ τινα λεπτὰ, εἰσῆλθον εἶδον τὴν μητέρα μου νά θιαπύῃ τὸ παρῶντον τοῦ. Περιττὸν νά προσθέσω ὅτι ἢ ἀτυχὲς ἤρχισε νά ἐλπίζῃ πάλιν... Ἡ αὐγὴ ἐξηκολούθει, αἱ πρῶται ἀκτίνες τοῦ φωτός ἦσαν ἤδη ὄραται.

Ὁ πατήρ μου με ἔνευσεν ἐπλησίασο. Μετ’ ὀλίγου φωνὴν μοὶ λέγει:

— Εἶδες τί κάμαμε; ἔξαγάμεν ὄλοι ἕνα ποῦγμα τὸν Καμπούρογλου· αὐτὸς θὰ με σώσῃ· πῆγαινε νά ἔγῃ τὴν εὐχὴν μου, εἰπέ· τον· νά ἔλθῃ γοήγορα Ἐξῆλθον· κατερχόμενος τὴν κλίμακα, συνήντησα τὸν φίλον ἱατρὸν.

— Τί νέα; μ’ ἐρωτᾷ.

Τὸν ἐξήγησα τὰ πράγματα.

— Στάσου, μοὶ λέγει.

Μετά τινα λεπτὰ, ἀφοῦ ἐπεσκέφθη τὸν πατέρα μου, με προσθάνει.

— Δυστυχῶς τελειώνει ἐντὸς ὀλίγου· δὲν μπορεῖ νά τὸν σώσῃ ὄχι ὁ Καμπούρογλος, ἀλλ’ οὔτε!..

Ἡθεός.

— Τὸ ξεύρω.

— Λοιπόν;

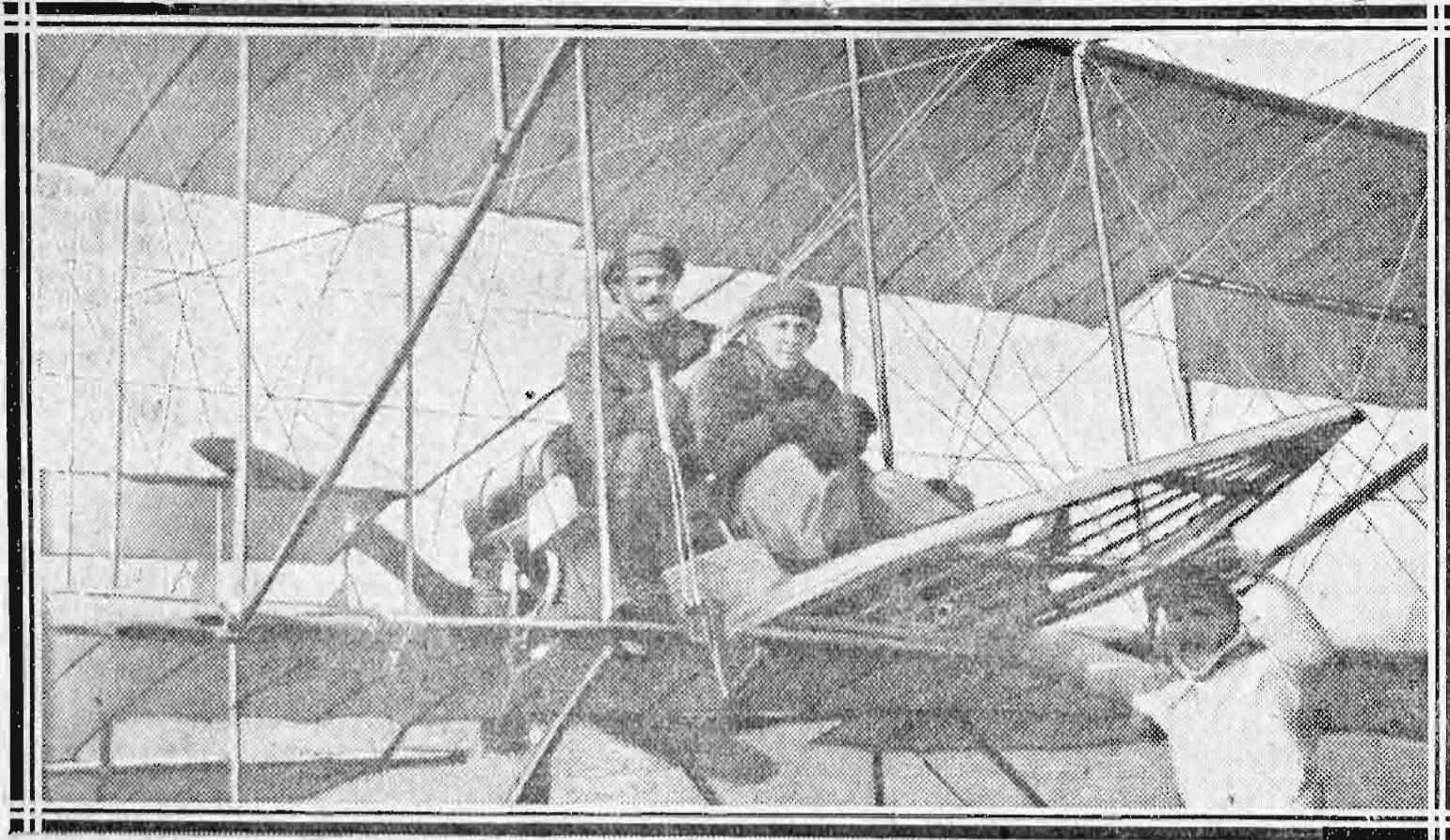
— Τί λοιπόν!

— Ποῦ πᾶς;

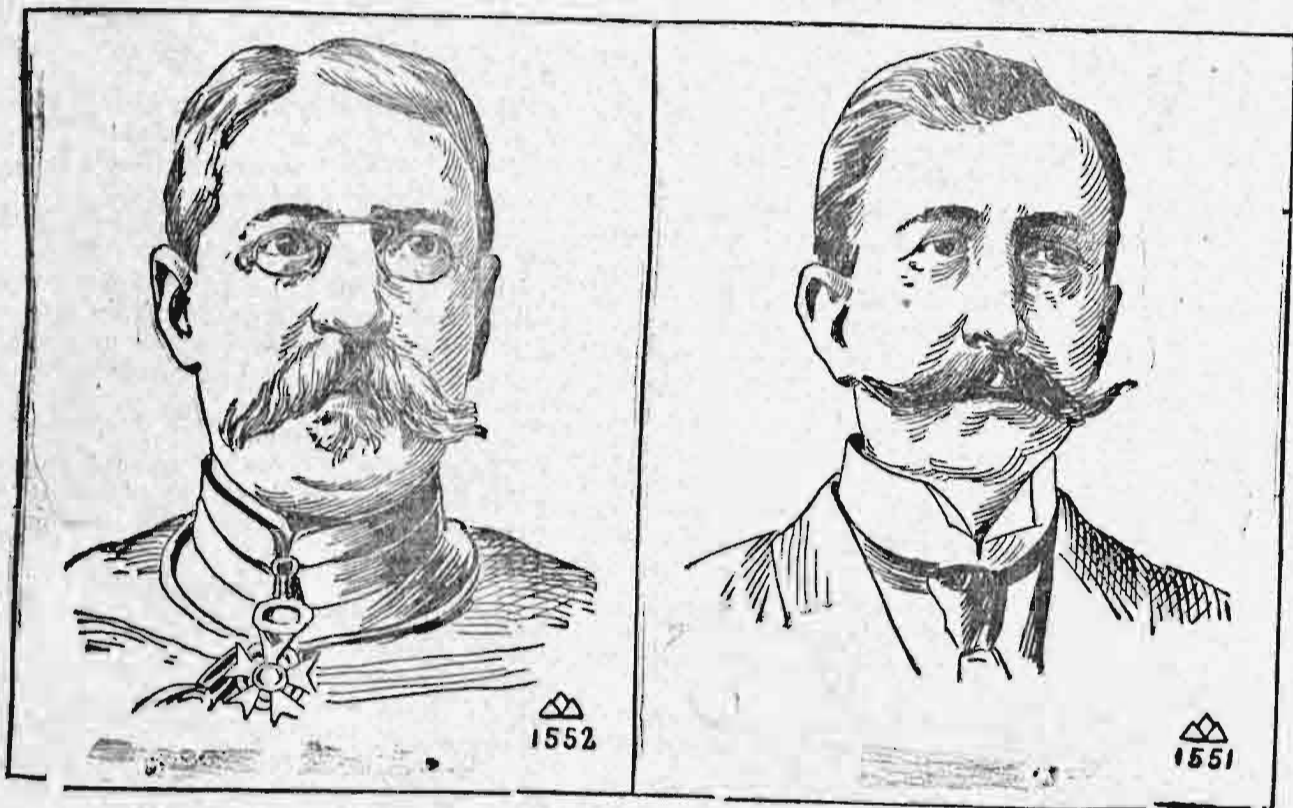
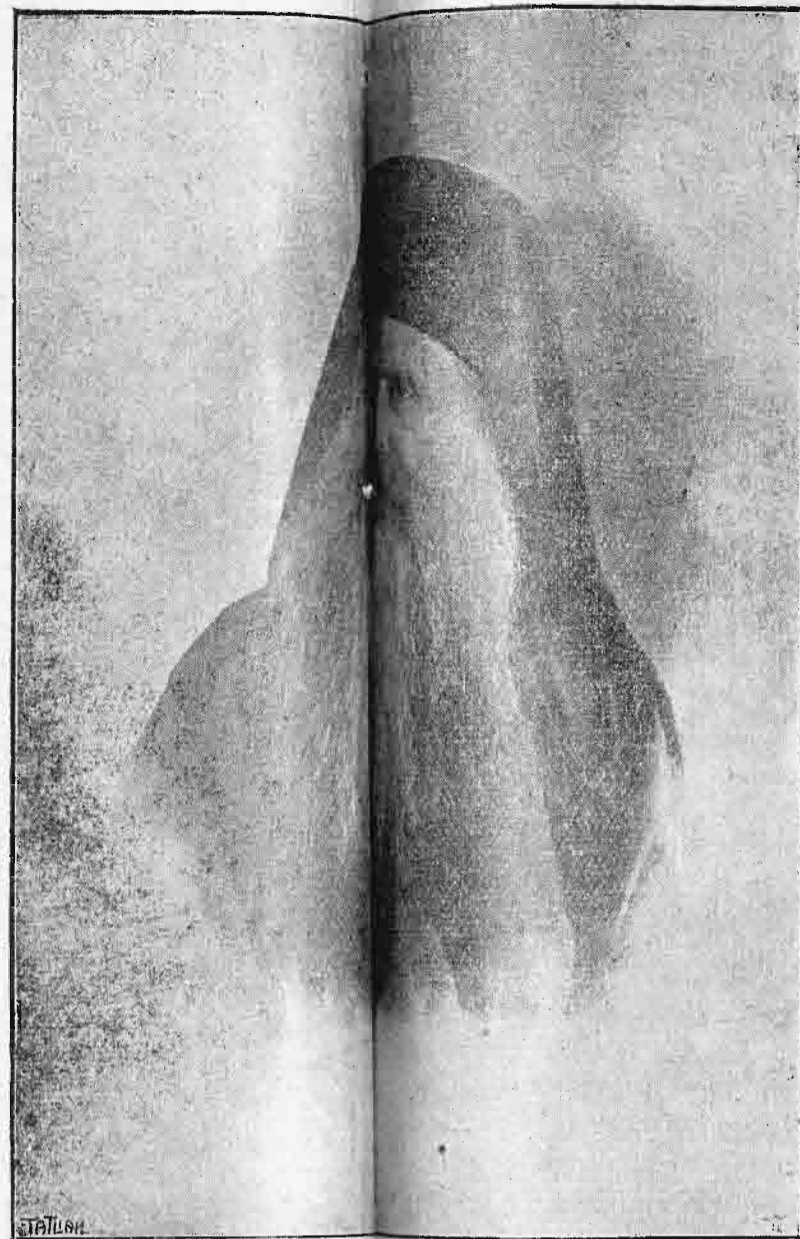
— Νά φέρω τὸν Καμπούρογλου.

— Σὲ λέγω τελειώνει.

— Τὸ ξεύρω καλλίτερα ἀπὸ σένα.

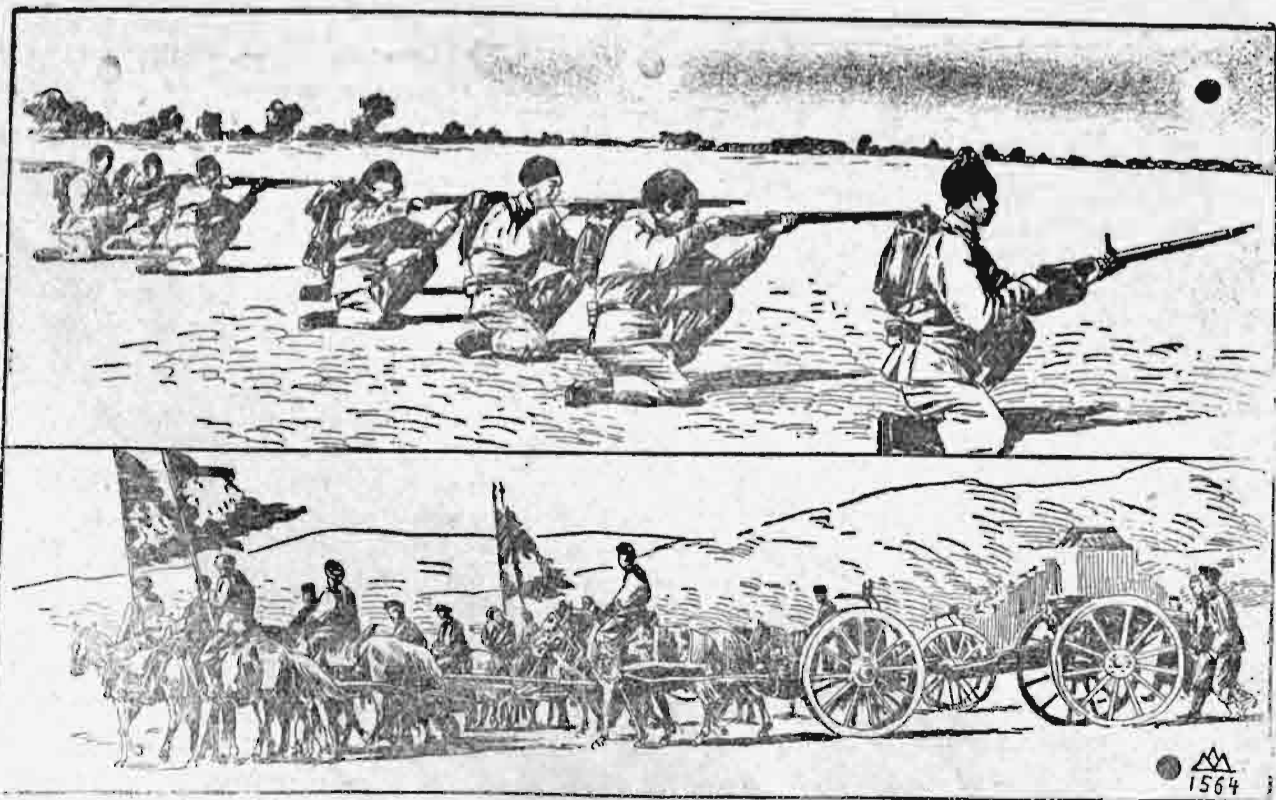
Γαλλικὸν στρατιωτικὸν ἀεροπλάνον ἐνεργοῦν κατοπιτεύσεις.

Δεσταγιέρ και Τουρί, οἱ ἀναμειχθέντες εἰς κατοχήσεις ἐν Μαρόκῳ.

Ο ΕΥΗΦΙΣΜΕΝΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΠΕΡΙΣΣΟΥ ΚΑΙ ἉΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ,
Κ. ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΣΤΑΥΡΙΔΗΣ

Ἡ κοινότης Μακροχωρίου μετὰ τῆς ἀποχωρισθῆ τοῦ σεβαστοῦ προϊσταμένου τῆς πανοσιολ. ἀρχιμανδρίτου κ. Σωκράτους Σταυρίδου, ψηφισθέντος ὑπὸ τῆς Τοπικῆς Συνόδου Θεσσαλονίκης ἐπισκοπῶν Ἱερισσοῦ καὶ Ἁγ. Ὁρους, ἀλλὰ καὶ μετὰ χαρᾶς βλέπει ἐν τῇ προαγωγῇ ταύτῃ τὴν δικαίαν ἀνταμοιβὴν πολυετοῦς ἐθνικῆς ἐργασίας καὶ ἀκαμάτου ζήλου. Ὁ πανοσιολ. Σωκράτης, ἐκ Σηλυβρίας ἔλκων τὸ γένος, ἐσπούδασεν ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ ἐν τῇ Φιλοσοφικῇ Σχολῇ τῆς Λειψίας, ἀναδειχθεὶς διδάκτωρ. Ἀπὸ δεκαετίας διετελεῖ προϊστάμενος Μακροχωρίου, ἀπολαύων πάντων συμπαιδιῶν καὶ βαθυτάτου σεβασμοῦ διὰ τὰς πολλὰς ὑπηρεσίας, ἃς προσέφερε εἰς τὴν κοινότητα.

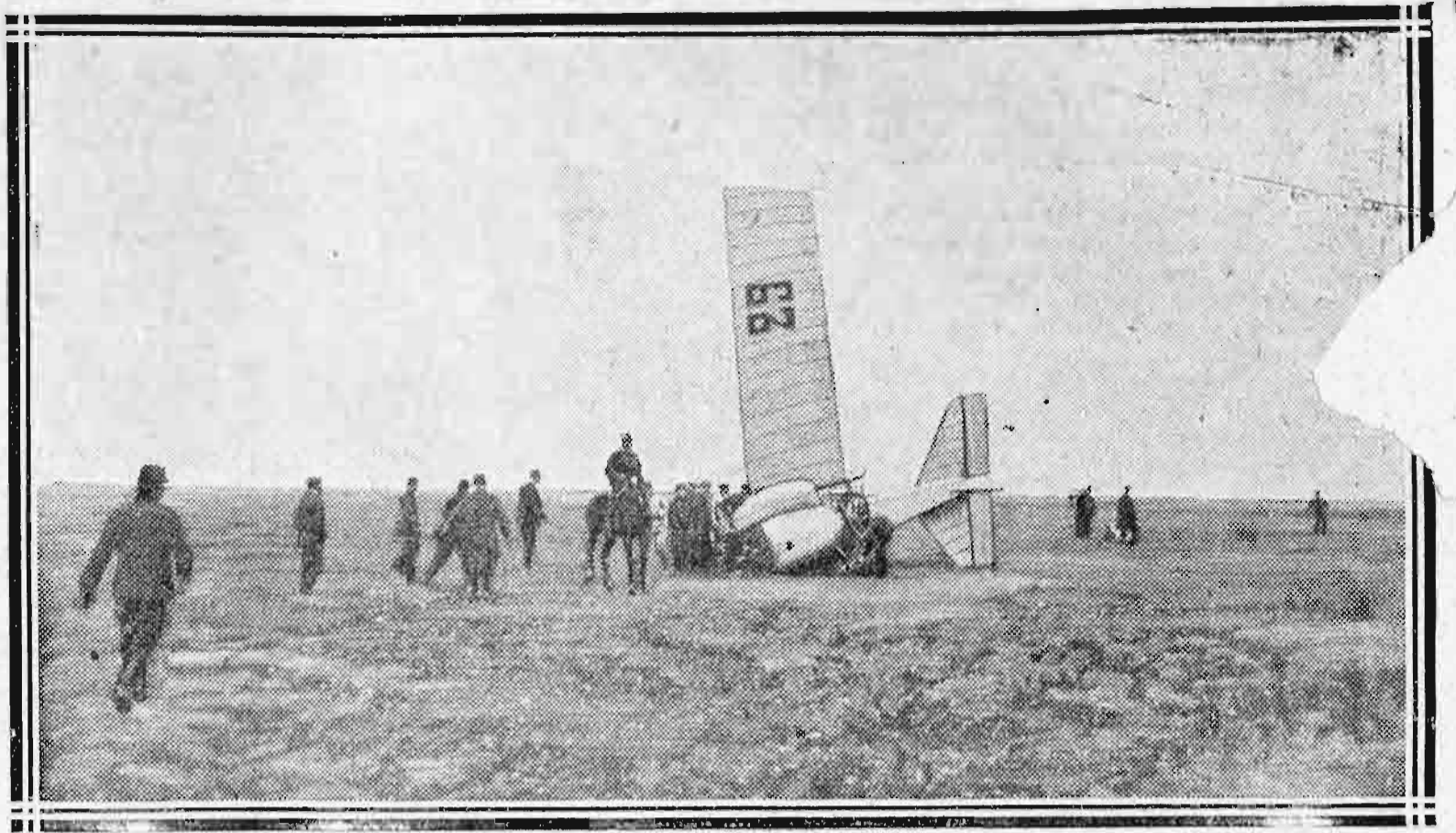
Γυμνάσια Σινικῶν στρατοῦ ὑπὸ προγυμναστὰς Ἀγγλοῦς, Γερμανοῦς καὶ Ἰάπωνας.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας Φαλλιέρ, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ὑπογραφῆς τῆς γαλλο-γερμανικῆς περὶ Μαρόκου συμβάσεως.

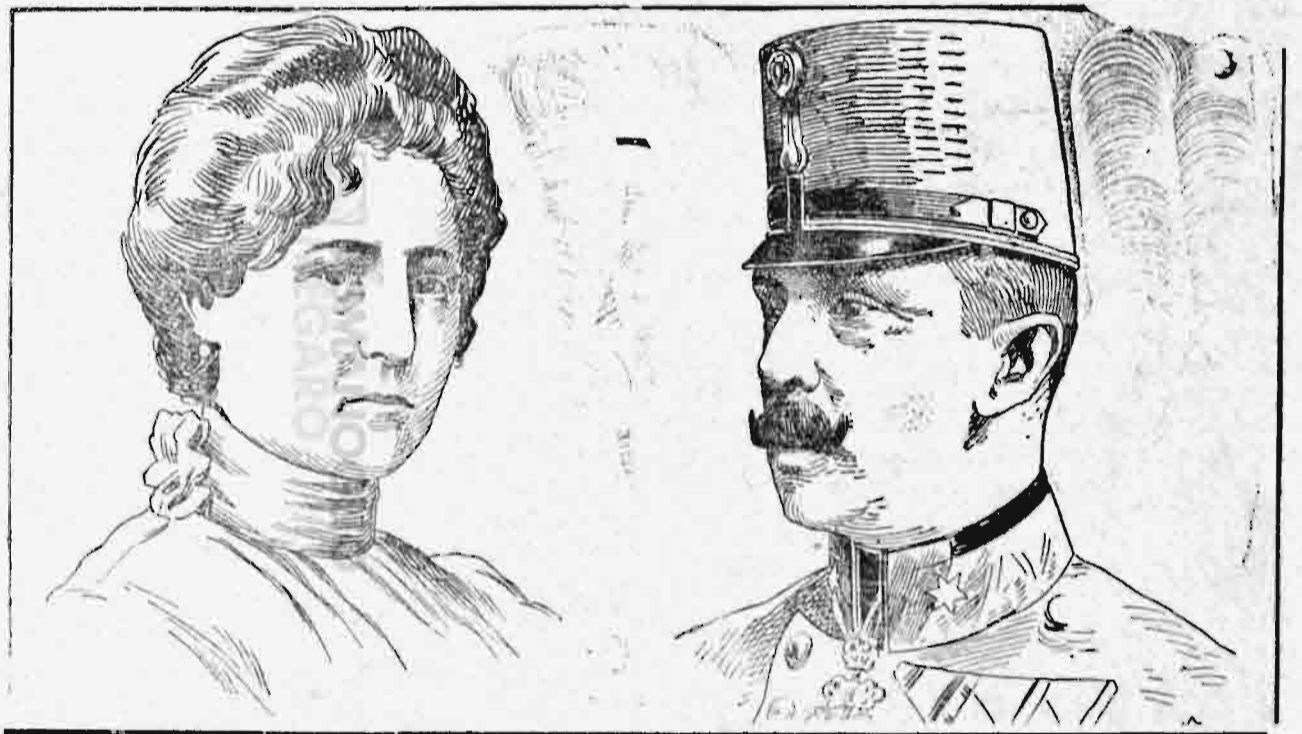
Ὁ πρίγκηψ Ἀδαλβέρτος τῆς Πρωσίας, ἰδρυτῆς τοῦ γερμανικοῦ ναυτικοῦ, οὗτινος ἐορτάσθη ἡ ἑκατονταετηρίς.

Γαλλικὸν στρατιωτικὸν ἀεροπλάνον, καταπεσόν.

ΕΡΙΣΣΟΥ ΚΑΙ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ,
ΣΤΑΥΡΙΔΗΣ

Ἐξ ἀποχωρισθῆ τοῦ σεβαστοῦ προΐστα-
τάτου Σταυρίδου, ψηφισθέντος ὑπὸ τῆς
Ἱερουσοῦ καὶ Ἀγ. Ὄρους, ἀλλὰ καὶ
ἐν δικαίαν ἀνταμοιβὴν πολυετοῦς ἐθνικῆς
ἐργασίας, ἐκ Σηλυβρίας ἔλκων τὸ γένος,
ἀνεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ ἐν τῇ Φιλο-
σοφίᾳ. Ἀπὸ ὀκταετίας διετέλει προΐ-
στατος συμπαθειῶν καὶ βαθυτάτου σεβασμοῦ
ἐκ μέρους τῆς κοινότητος.

Ἡ ὡραία Βιεννέζα Βέρθα Κοσῦμπερ καὶ ὁ ἀρχιδουξ Φερδινάνδος τῆς Αὐστρίας,
ὁ ὁποῖος κινεῖ πάντα λίθον διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὸν γάμον αὐτῆς.

Ὁ πρίγκηψ Ἀδαλβέρτος τῆς Πρωσίας,
ἰδρυτὴς τοῦ γερμανικοῦ ναυτικοῦ, οὗτινος
ἐωρτάσθη ἡ ἑκατονταετηρίς.

Ὁ Διάδοχος τῆς Αὐστρίας Κάρολος μετὰ τῆς συζύγου τευ πριγκηπίσσης. Ὅτισας
καὶ τῆς λοιπῆς Αὐτοκρατορικῆς αὐλῆς.

— Ἐ! λοιπὸν τί πᾶς!
— Λησμονεῖς εἶνα πρῶν, ὅτι εἶναι πατέρας μας.
Ὁ φίλος ἰατρός με ᾤθησεν εἰς τὸν ὄμον, ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν, ἐνῶ ἐγὼ ἤκουσα τὴν φωνὴν του:

— Πήγαινε, ἔχεις δίκαιον.
Μετὰ τρία τέταρτα ἤμην εἰς τὴν οἰκίαν ἀγαπητοῦ συγγενοῦς, στενωτάτου φίλου τοῦ ἰατροῦ κ. ἠρογλου. Διὰ τινος ἐπισκεπτηρίου θερμὸν πεκαλεῖτο ὅπως αὐθωρεῖ σπεύσῃ καὶ ἔλθῃ. Ἦν ὅτι θὰ τὸ πρᾶξῃ ἀμέσως ἅμα περὶ ἐγγειρησίν.

Εἰς τὸ δωμάτιον μόνος, τὸν ἀνέμενον. Ἄλλοις ἡμίσεια ὥρα, ὅτε βλέπω τὴν θύραν ὁμοίαν, ἐνώπιόν μου δὲ τὸν ἀδελφόν μου. Δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ με εἰπῇ περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Ἀποῦ ἐνηγκαλιόμην καὶ ἐκλαύσομεν, κατήλθομεν ἐσπευσμένως καὶ μετὰ δύο σχεδὸν ὥρας εἴμεθα εἰς τὴν οἰκίαν μας.

Ἀνῆλθον δρομέως καὶ εἰσηλθον εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Μία λευκὴ σινδὸν περιεκάλυπτε τὸν πατέρα μου, ἀφίνουσα μόνον ἀνοικτὸν τὸ ὠραῖον αὐτοῦ πρόσωπον, καὶ τὰς χεῖρας, ἐφ' ὧν ὑπῆρχεν εἰκὼν. Δύο παμμεγέθεις λαμπάδαι ἕκαστον πλησίον αὐτοῦ, εἰς ἱερεῖς ἀνεγίνωσκε τὸ ψαλτήριον, ἡ δὲ μήτηρ μου, γονυκλιτῆς παρέκει, κλαίουσα, προσηύχετο.

Ἠσπίασθην τὸ μέτωπον τοῦ πατρὸς μου καὶ τὴν χεῖρά του, προὐχώρησα παρὰ τῆ μητρὶ μου, τὴν ἐνηγκαλιόσθην, καὶ ἐγονάτισα πλησίον της...

Ἄν ποτε, ὅπερ ἀπίθανον, ἀνατεῖλῃ ἡμέρα, καὶ θ' ἦν αἱ ἐκκλησίαι ἐρημωθῶσιν ἀπὸ προσκνητίας, αἱ δὲ θρησκείαι δὲν ἀριθμῶσιν ἀκολούθους καὶ λάτρας, καὶ τότε ἀκόμη θὰ παραμείνῃ διὰ τὴν ἀνθρώπινην ψυχὴν, ἣτις συγκινεῖται καὶ πονεῖ, θισθάνεται καὶ πιστεύει, μία τελευταία θρησκεία, ἡ θρησκεία τῶν νεκρῶν, καὶ εἰς τελευταῖος ναὸς τὸ μνῆμα. Τὸ μνῆμα ἐκεῖνο, εἰς ὃ κατεκλίθησαν ἵνα κοιμηθῶσιν τὸν ἀτελείωτον ὕπνον τοῦ θανάτου πάντες, οὓς ἐδῶ κάτω ἠγαπήσαμεν καὶ δι' οὓς ἐκλαύσαμεν, καὶ εἰς οὓς ἐδώκαμεν τὸν νεκρικὸν ἀσπασμόν.

Καὶ πρὸ τοῦ μνήματος αὐτοῦ, ὡς πρὸ ἄλλου βωμοῦ καὶ ἱεροῦ θυσιαστηρίου, θὰ προσφέρουν ἀλογίως οἱ μένοντες μίαν σπονδήν, εἰς τὸ βάθος τῆς ὁποίας ἐνυπάρχει ὅ,τι τιμαλφές καὶ ὠραῖον ἡ ἀνθρώπινη καρδιά διετήρησε καὶ ἔχει νὰ δώσῃ, ἦτοι ἐν δάκρυ ἀφοσιώσεως, εὐγνωμοσύνης καὶ στοργῆς, ὁμοῦ μετὰ τὸ ἀρώμα τῆς ἀγάπης.

ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ ΚΒΛΛΙΜΑΧΟΣ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

ΤΟ ΣΑΛΟΝΙ ΜΑΣ

Ἐνδυμασίαι κατὰ τὰ γεύματα.

Κατὰ τὰ ἐπίσημα γεύματα ἐπιβάλλεται εἰς τοὺς ἄνδρας μαῦρον φράκον, μαῦρον πανταλόνι καὶ γιλέκον, λευκὸν ὑποκάμισον καὶ λευκὸς λαιμοδέτης. Κολλάρον ὑψηλόν, οὐχὶ δὲ ἀλλῆ - ρετούρ, τὸ ὁποῖον εἴμπορεῖ νὰ συνοδεύσῃ ἀπλοῦν βεστόν.

Ἐπίσης ἐπιβάλλονται λευκὰ γάντια ἢ γκρι πέρλ καὶ ὑποδήματα λουστρίνια.

Αἱ κυρίαὶ θὰ φέρωσιν ἔξωμον ἢ ἡμιἔξωμον περιβολὴν μετὰ χειρίδας κοντάς. Τὸ φόρεμα πάντοτε θὰ εἶναι μακρόν, εἰς δὲ τὸ κορσᾶς πρέπει νὰ τίθενται μερικὰ ἀνθή.

Κολὸν εἶναι αἱ κυρίαὶ νὰ φέρωσι ριπίδιον, ἀντὶ δὲ πῆλου μαντίλλιαν.

Εἰς τὰ ἡμιεπίσημα γεύματα εἰς μὲν τοὺς ἄνδρας ἐπιβάλλεται ρεδιγκότα, εἰς δὲ τὰς κυρίας περιβολὴ ὑποδοχῆς.

Εἰς τὰ φιλικὰ δὲ οἱ ἄνδρες προσέρχονται μετὰ ζακέτταν καὶ αἱ κυρίαὶ μετὰ τουαλέτταν de ville. Οὐδέποτε κύριος, καλούμενος εἰς γεῦμα, θὰ φορέσῃ ἀπλοῦν βεστόν, ἐκτὸς ἂν κάμῃ τοῦτο χάριν τῶν ἀμφιτρονόνων ἢ τῶν λοιπῶν

ἐπισκεπτῶν, οἱ ὁποῖοι πιθανόν νὰ εἶναι μετρίας οἰκονομικῆς θέσεως.

Προσέξτε πολὺ εἰς τὰ γάντια σας καὶ τὰ ὑποδήματά σας. Καὶ τὰ δύο πρέπει νὰ εἶναι ἀνεπίληπτα. Αἱ κυρίαὶ πάντοτε θὰ φέρουν λευκὰ γάντια καὶ οἱ κύριοι — ἔξαιρέσει τῶν ἐπισήμων γευμάτων — χρώματος μέσου.

Αἱ ἀπαντήσεις.

Ὅταν δεχθῇ τις ἔγγραφον πρόσκλησιν, πρέπει καὶ ἔγγραφως ν' ἀπαντήσῃ, δηλῶν τὴν ἀποδοχὴν του ἢ μὴ. Μὴ βραδύνετε ποτὲ εἰς παρομοίας ἀπαντήσεις.

Ἄν ἀπαντήσητε δι' ἐπισκεπτηρίου, γράψατε ὡς ἑξῆς: «Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Νικολαΐδου εὐχαριστοῦσι θερμῶς τὸν κ. καὶ τὴν κ. Δημητριάδου διὰ τὴν εὐγενῆ των πρόσκλησιν, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ λάβωσι τὴν τιμὴν (ἢ τὴν εὐχαρίστησιν) νὰ παρευρεθῶσιν».

Ἐν περιπτώσει κωλύματος, πρέπει νὰ δηλωθῇ τοῦτο ἀμέσως. Ἄλλὰ καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἐπαναλαμβάνομεν ὅ,τι καὶ ἄλλοτε εἴπομεν, ὅτι οἱ προσκεκλημένοι δὲν ἀπαλλάσσονται τῆς ὑποχρεώσεως νὰ κάμωσιν εὐχαριστήριον ἐπίσκεψιν μετὰ τὸ γεῦμα.

Τὸ ἐδεσματολόγιον.

Εἰς τὸ ἐδεσματολόγιον πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ποικιλία διὰ νὰ ἱκανοποιηθῶσιν ὅλων αἱ προτιμήσεις. Οὐδέποτε πρέπει νὰ λείπῃ τὸ ψάρι, τὰ πουλιὰ καὶ τὸ ψητὸν ἀπὸ τὰ γεύματα. Τὰ χορταρικά εἶναι ἐπίσης ἀναγκαῖον συμπλήρωμα καθὼς καὶ τὰ ἐπιδόρπια.

Αἱ βρασμένοι ὀπῶραι σερβίρονται μετὰ τὰς ὠμάς, διότι πάντοτε τὸ γεῦμα πρέπει νὰ τελειόνη μετὰ γλυκύσματα.

Ὁ οἶνος πρέπει νὰ εἶναι ἀφθονος, θὰ ὑπάρχουν δὲ ἀρκετὰ φιάλαι λευκοῦ καὶ μέλανος οἴνου ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Πῶς ἐτοιμάζεται ἡ τραπέζα.

Ἡ καλὴ διευσθέτησις τῶν σκευῶν ἐπὶ τῆς τραπέζης πάντοτε ἐλκύει τὴν προσοχὴν τῶν προσκεκλημένων. Ἡ πολυτέλεια δὲν ἐπιβάλλεται, ἀλλ' ἡ χάρις καὶ ἡ καλαισθησία.

Ἐν πρώτοις ἐκ τῆς τραπέζης δὲν πρέπει νὰ λείπῃ τίποτε χρήσιμον ἢ λευκότης τοῦ τραπεζομανδύλου καὶ ἡ γενικὴ καθαριότης ἐπιβάλλεται. Δὲν ἐπιτρέπεται οὐδ' ἡ ἐλαχίστη κηλὶς ἐπὶ τῶν μάκτρων καὶ τοῦ τραπεζομανδύλου.

Μὴ θέτετε τὸ τραπεζομάνδουλον εἰς ἐπαφὴν ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἀλλὰ παρεμβάλατε ὕφασμα

ΕΧΕΤΕ ΥΠ' ΟΨΕΙ ΣΑΣ
ὅτι εἰς τὴν ἀποθήκην
Ρ. ΣΟΦΙΑΝΟΥ καὶ Σ'ΑΣ
ἐν Γαλατᾷ, Ὅμηρ Ἀμπήτ Χάν, 13,
εὐρίσχετε εἰς τιμὰς ἀνεπιδέκτους συναγωνισμοῦ πᾶν εἶδος Ὁρολογίων καὶ κοσμημάτων, Σκευῶν πολυτελείας ἐκ λευκοῦ μεταλλοῦ ἠγγυσμένων, Μαχαιρολήρουνα Δισκούς καὶ Κοχλιάρια γλυκοῦ, Σερβίτσια Τεῖου, Σαμαβάρια ρωσικὰ κλπ. κλπ.
Ἐξαιρετικὴ πώλησις
ἐνεκα μεγάλης παρακαταθήκης.
Κοχλιάρια καὶ πηροῦνια φαγητοῦ ἐξ Ἄλου μίνιουμ πρὸς Γρ. 15 ἢ δωδεκάς. Ὁρολόγια, ἔξυπνητήρια καὶ θυλακίου πρὸς Γρ. 10 καὶ 13 1/2 ἕκαστον.

μάλλινον, τὸ ὁποῖον ἀφ' ἑνὸς μὲν θὰ δώσῃ εἰς τὴν ἀφῆν εὐχάριστον ἐντύπωσιν, ἀφ' ἑτέρου δὲ θὰ καταπνίγῃ τὸν θόρυβον τῶν κρουόμενων σκευῶν.

Τὰ ἀνθή εἶναι τὸ καλλίτερον κόσμημα τῆς τραπέζης· ἐκλέξατε ὅμως τ' ἀνθή σας δὲν πρέπει νὰ εἶναι ἐξ ἐκείνων, ἅτινα ἔχουσιν ἰσχυρὰν εὐωδίαν.

Εἰς τὸ κέντρον ἐπιβάλλεται μία ἀνθοδέσμη, ἡ ὁποία ὅμως δὲν πρέπει νὰ εἶναι πολὺ ἕψηλή, διὰ νὰ μὴ ἐμποδίσῃ τοὺς ἀπέναντι καθήμενους νὰ βλέπωνται.

Συνειθίζεται πολλάκις καὶ γιορλάντα γύρω εἰς τὴν τραπέζαν, τῆς ὁποίας αἱ καμπυλότροποι θὰ σχηματίζωσιν ὠραῖον πλαίσιον ἐκάστης παροψίδος. Ἐπίσης πρὸ ἐκάστου προσκεκλημένου τίθεται συνήθως μικρὰ ἀνθοδέσμη ἢ ἕν ἄνθος, τὸ ὁποῖον θὰ φορέσῃ ὁ κεκλημένος.

Ἀφοῦ τεθῇ τὸ τραπεζομάνδουλον καὶ τὰ ἀνθή, θὰ τεθῶσι κατόπιν ἐπ' αὐτῆς καὶ ὅλα τὰ λοιπὰ σκεύη.

Η ΚΥΡΙΑ ΖΩΗ

Τί πρέπει νὰ γνωρίζῃ ἡ κόρη :

α'] Νὰ γνωρίζῃ καλῶς τὴν θρησκείαν της: Ἀνατροφή καὶ παιδείσεις, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ θρησκευτικὴ ἀγωγή παρημελήθη, εἶναι ἐπιπολαία καὶ ἔλεεινή.

β'] Νὰ μάθῃ καλῶς τὴν ἱστορίαν τῆς πατρίδος της καὶ τὰ σπουδαιότερα γεγονότα τῆς ἱστορίας τῶν ἄλλων ἐθνῶν.

γ'] Νὰ γνωρίζῃ γεωγραφίαν καὶ πρὸ πάντων τὸν πολιτισμὸν ἐκάστου λαοῦ.

δ'] Νὰ ἔχῃ ἔστω καὶ ὀλίγας ἀστρονομικὰς γνώσεις. Οὐδὲν ὠραιότερον καὶ μεγαλοπρεπέστερον ἀπὸ τὴν μελέτην τοῦ οὐρανοῦ.

ε'] Νὰ εἶναι ὀλίγον μουσικός. Ἡ μουσικὴ εἶναι ἡ εὐγενεστέρα τέχνη τῆς ψυχῆς· καθιστᾷ τρυφερὰν τὴν καρδίαν, λεπτὰ καὶ εὐγενῆ τὰ αἰσθήματά.

στ'] Νὰ ἔχῃ ἀνεπτυγμένον τὸ καλλιτεχνικὸν αἰσθημα, καλλιεργούσα αὐτὸ διὰ τῆς ζωγραφικῆς καὶ διὰ τῶν ἐργοχειρῶν.

ζ'] Ἐκ τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν νὰ γνωρίζῃ τὰ στοιχειωδέστερα καὶ ἀναγκαϊότερα διὰ τὸν πρακτικὸν βίον. Δὲν πρέπει πρὸς τοῦτοις νὰ παραλείψῃ τὴν ἀνθοκομίαν.

η'] Νὰ ἔχῃ ἀρκετὰς φιλολογικὰς γνώσεις· δὲν πρέπει νὰ τῆ εἶναι ἄγνωστοι οἱ συγγραφεῖς τοῦ ἔθνους της καὶ οἱ διασημότεροι τῶν ἄλλων ἐθνῶν.

θ'] Νὰ γνωρίζῃ καλῶς τὴν οἰκιακὴν οἰκονομίαν καὶ τὰς λεπτομερείας τῆς διευσθέσεως μιᾶς οἰκίας.

ι'] Νὰ γράφῃ καλῶς καὶ μετὰ ἐπίχαρι ὕφος τὴν γλῶσσάν της, νὰ γνωρίζῃ καὶ τινὰ ξένην γλῶσσαν καὶ νὰ ἔχῃ καλὸν γραφικὸν χαρακτῆρα.

ια'] Νὰ γνωρίζῃ χορὸν καὶ ὅλας τὰς κοινωνικὰς ἀπαιτήσεις, συνδυάζουσα αὐτὰς μετὰ τῆς κοσμιότητος καὶ εὐπρεπείας.

ιβ'] Νὰ ἔχῃ ὡς πολῦτιμον περιδέραιον, ἀνώτερον ὅλων τῶν γνώσεων, τὰς ἐξῆς ἀρετὰς: Εὐσέβειαν, Ἠθικὴν, Αὐτοσεβασμόν, Ἀφοσίωσιν, Στοργὴν, Αἰδῶ, Ταπεινοφροσύνην, Εὐγένειαν, Λεπτότητα, Πραότητα καὶ Σωφροσύνην.

ΑΥΡΑ ΤΗΣ ΚΙΟΥ

Ἡ ΚΕΡΚΥΡΑΙΑ ΚΟΡΗ

Μυθιστορία ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ Ν. ΣΑΡΑΔΟΥ

(συνέχεια ἀπὸ σελίδος 779).

Ἐν τούτοις ἐτόλμησε, καὶ ἐνθαρρυνθεῖσα ὑπὸ τῆς εὐμενοῦς συμπαθείας τοῦ κ. Λώρη, ἐκάθισεν ἀπέναντί του, εἰς τὴν ἀκρὰν τοῦ καθίσματος καὶ μακρὰν τῆς τραπέζης, ἀλλὰ τοσοῦτον ἦτο θελκτική, ὥστε ἐφαίνετο καὶ εἰς ἐκεῖνον ἀδύνατον νὰ μὴ ἐπιδοκιμάζῃ πᾶν ὅ,τι ἐκείνη ἠθελε, πᾶν ὅ,τι ἐκείνη ἐπραττεν.

Ἔπιον ὀλίγον καὶ ἔφαγον ἀκόμη ὀλιγώτερον. Ἔμειναν ὁμως καὶ οἱ δύο εὐχαριστημένοι καὶ ὁ κ. Λώρης, ἀπομακρύνων τὴν παροφίδα του, καὶ παρατηρῶν τὴν Μυρτώ, ἦν οὐδὲν διέφρευγεν.

— Εἶσαι εὐτυχὴς ἐδῶ; τὴν ἠρώτησεν ἀποτόμως, ὥσει ἠθελε νὰ τὴν καταλάβῃ ἐξ ἐφόδου καὶ νὰ μὴ προφθάσῃ νὰ σκεφθῇ πρὶν ἀπαντήσῃ.

— Ἄ! ὄχι, εἶπε παραφευθεῖσα ἀπὸ τὴν ὀρμὴν τῆς εἰλικρινείας τῆς, ἠτις δὲν τῇ ἐπέτρεπε νὰ προσποιηθῇ ὄχι, δὲν εἶμαι εὐτυχὴς! Καὶ μετὰ μικρὸν προσέθηκε: Τὸ ἤξεύρετε καλῶς.

— Ἴσως, ἀλλὰ διατί; ἰδοὺ τὸ τί δὲν ἠδυνήθην νὰ ἐνοήσω.

Ἐδίστασεν ἐπὶ μίαν στιγμὴν, ὥσει ἐφοβείτο τὸ ὅ,τι θὰ ἔλεγεν, ἀλλ' ἐνθαρρυνθεῖσα ὑφ' ἐνὸς φιλικοῦ βλέμματος, ἔλαβε θάρρος καὶ εἶπε:

— Δὲν εἶμαι εὐτυχὴς, διότι θέλω νὰ με ἀγαποῦν καὶ διότι ἀπεναντίας μὲ μισοῦν ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἔπρεπε νὰ μ' ἀγαποῦν.

Ἀφοῦ ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας μὲ ποῖαν τινα βίαν καὶ πικρίαν, ἧς δὲν ἦτο κυρία, τὸ ἀτυχὲς παιδίον ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν του διὰ τῶν χειρῶν, ὅπως μὴ τὸ βλέπον. Ἄλλ' ὁ κ. Λώρης ἠδυνήθη νὰ μετρήσῃ τοὺς λυγμούς, οἵτινες ἀνύψουν τὸ φλέγον αὐτοῦ στήθος.

Ὁ κ. Λώρης συνεκινήθη πολὺ περισσότερο παρ' ὅσον ἴσως θὰ ἠθελε καὶ αὐτὸς ἐκ τῆς θλίψεως ἐκείνης, τῆς τοσοῦτον ζωηρᾶς, τῆς τοσοῦτον βαθείας, τῆς τοσοῦτον εἰλικρινοῦς καὶ μὴ γνωρίζων πῶς νὰ τὴν παρηγορήσῃ, ἐδοκίμασε νὰ τὴν περισπάσῃ μὲ ἓνα ἀστεϊσμόν, ὃν ἐθεώρησεν ἀναγκαῖον.

— Κ' ἐγὼ, εἶπε τρυφερῶς, εἶπέ μου, καὶ ἐγὼ δὲν σ' ἀγαπῶ;

— Ναί, μ' ἀγαπᾶτε πολὺ ἐσεῖς, τὸ ἤξεύρω, εἶπε μὲ ἓν θεῖον μειδίαμα, μειδίαμα ὁμως ἀνάπλεον δακρύων... Καὶ κανεὶς ἄλλος εἰς τὸν κόσμον δὲν μὲ ἠγάπησεν ὅσον ἐσεῖς καὶ ἡ καυμένη ἢ μητέρα μου! Ἄ! θὰ ἤμην ἀγνώμων ἂν τὴν ἐξεχνούσα... καὶ δὲν θὰ τὴν ξεχάσω ποτέ... Ἄλλ' ἐκείνη τώρα ἀπέθανε... πολὺ νέα, ἀλλοίμονον! καὶ πολὺ δυστυχὴς. Καὶ ἐσεῖς μὲ ἀγαπᾶτε πολὺ ἐπίσης, ἀλλὰ καὶ ἐσεῖς θὰ φύγετε καὶ ἐγὼ θὰ μείνω καὶ πάλιν εἰς τὸν κόσμον μόνη, κακίμονη, ὡς πρῶτα καὶ πάντοτε.

— Θὰ λυπηθῆς ὅταν θὰ φύγω; Μυρτώ.

— Καὶ μὲ ἐρωτᾶτε; ἀπήντησεν ἐκείνη μὲ ὕψος ἐκπλήξεως. Μοῦ φαίνεται ὅτι ὅταν θὰ φύγετε ἐσεῖς θὰ πάρετε μαζί σας ὅλην μου τὴν ζωὴν, ὅλην μου τὴν εὐτυχίαν.

— Καὶ ἂν σὲ ἔπερνα μαζί μου; εἶπε, προφέρον τὰς λέξεις ταύτας ἀργά-ἀργά, τὴν μίαν μετὰ τὴν ἄλλην καὶ παρατηρῶν αὐτὴν προσεκτικῶς, ὅπως κρίνῃ κάλλιον περὶ τῆς ἐντυπώσεως, ἦν θὰ προὔξενουν αἱ λέξεις αὗται αἱ ὅλως ἀπροσδόκητοι.

Ἡ Μυρτώ ὠχρίασε. Μία μικρὰ σύσπαισις ἐκίνησε τὰ χεῖλη τῆς καὶ συνελθοῦσα κατόπι,

— Ἄ! Προσοχή, εἶπε μετὰ θελκτικῆς εὐφύας, νὰ μὴ μοῦ λέγετε τοιαῦτα πράγματα. Εὐτυχῶς ἐξεύρω ὅτι δὲν εἶναι ἀλήθεια... Ἄλλὰ ἂν τὸ

ἐπαναλάβετε, ἠμπορῶ νὰ τὸ ἐκλάβω ὡς ἀλήθειαν... καὶ τότε θὰ εἶμαι πολὺ δυστυχέστερα παρ' ὅ,τι εἶμαι τώρα.

Πάντα ταῦτα ἐλέχθησαν, ἢ μᾶλλον ἐρρίφθησαν εἰς μικρὰς καὶ βραχείας φράσεις, ἀλλὰ μὲ ὕψος τοιοῦτον, ὥστε ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀμφιβάλλῃ τις, ὅτι ἦτο ἡ ἀληθὴς ἔκφρασις τῶν μυχλιατάτων αἰσθημάτων τῆς οὕτωσι ὁμιλοῦσης.

— Ἄ πτωχόν μου παιδίον! νὰ σὲ ἀπατήσω; Νὰ σοῦ προσθέσω μίαν ἀκόμη θλίψιν εἰς τὰς τόσας θλίψεις θὰ ἦτο ἀμόρημα, ὅπερ οὐδέποτε θὰ ἐσυγγώρουν εἰς ἐμαυτόν... Ἐν σοὶ λέγω νὰ σὲ πᾶρῶ μαζί μου, θὰ εἶπῃ ὅτι ὄντως ἔχω τὴν πρόθεσιν νὰ τὸ πράξω. Ἦδη, ὅτε ἐσὺ συγκατατίθεσαι, τὸ ζήτημα ἐξαορτᾶται πλέον ἐκ τῆς ἐπιδοκιμασίας καὶ τοῦ π. τρός σου.

— Λοιπόν, γεγονός τετελεσμένον! εἶπεν ἡ Μυρτώ μετὰ πεποιθήσεως, ἠτις ἐκίνησε τὴν ἐκπληξιν τοῦ κυρίου Λώρη, σκεφθέντος ὅτι ἐκεῖνος, διὰ τὸν ὁποῖον ὠμίλει μετὰ τοσαύτης πεποιθήσεως τὸ παιδίον τοῦτο, ἦτο πατήρ του.

— Πτωχή, πληγωμένη καρδιά! ἐσκέφθη ὁ κύριος Λώρης. Πόσον θὰ ὑπέφερες ἵνα φθάσῃς εἰς τοιοῦτον βαθμὸν πικρίας! Πόσον θὰ ἔχῃς ἀνάγκην φίλων χειρῶν, ὅπως σὲ θωπεύσωσι... χειρῶν ὁμοίων ἴσως πρὸς τὰς ἰδικὰς μου!... Ἐγὼ ὀφείλω νὰ ἐξαλείψω ἀπὸ τὴν μνήμην τῆς ὅλας αὐτὰς τὰς δυστυχίας καὶ νὰ προσπαθῆσω νὰ ἀνατείλωσι δι' αὐτὴν ἡμέραι εὐτυχέστεραι.

Ἄλλ' ἐπειδὴ παρατήρησεν ὅτι ἡ ὥρα εἶχε παρέλθει καὶ ἤρχισαν νὰ κλείωσιν οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς νεαρᾶς κόρης:

— Πήγαινε τώρα νὰ κοιμηθῆς, προσέθηκε. Σοῦ εὐχομαι ὄνειρα χρυσᾶ. Ἀῦριον, μόλις ἀνατείλῃ ὁ ἥλιος, θὰ ὁμιλήσω εἰς τὸν πατέρα σου περὶ πολλῶν πραγμάτων. Καληνύκτα!

Ἐκαμε δύο-τρία βήματα πρὸς τὴν θύραν, ὡς εἰ δὲν νὰ ἐξέλθῃ, ἀλλ' αἴφνης, στραφείσα μεθ' ὅλης τῆς ὀρμῆς τῶν δυνάμεων τῆς πρὸς αὐτόν καὶ ὑποκλινομένη μέχρι τῶν γονάτων του, μὲ χάριν δούλης λατρευούσης τὰ δεσμά της.

— Αὐθέντα μου, ἐπιθύρισε.

Δὲν ἦτο ἡ μία λέξις. Δευτέραν δὲν εἶχε προσθέσει. Ἄλλὰ ποσάκις μέχρι τοῦδε δὲν ἐλέχθη, ὅτι δύναται τις νὰ ἐγκλείσῃ εἰς μίαν λέξιν κόσμον ὀλόκληρον αἰσθημάτων καὶ σκέψεων; Καὶ πόσον τοῦτο εἶναι ἀληθέστατον, ὅταν ἡ λέξις αὕτη προφέρεται ἀπὸ τὰ ροδαλά χεῖλη ὠραίας γυναικός, ἢ ἀπὸ τὸ ἀθῶον στόμα ἀκάκου παιδίου;

Χωρὶς νὰ προσθέσῃ οὐδὲν ἄλλο, χωρὶς κἂν νὰ γυρίσῃ διὰ νὰ τὸν ἴδῃ μίαν ἀκόμη φοράν, σιωπηλῆ, κούφη ὡς σκιά ἡ Μυρτώ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου, ἔσβυσε τὴν μικρὴν λυχνίαν, ἠτις ἔκαιε πρὸ τῆς εἰκόνας τῆς Παναγίας καὶ ἐχάθη εἰς τὸ σκότος.

Ὅτε ὁ Ἰάκωβος ἄωρος ἔμεινε μῖνος, μετέβη εἰς τὸ παράθυρον, ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ ἐξώστου, ἐβύθησε τὸ ἀπ. ρμον αὐτοῦ βλέμμα εἰς τὴν νηγεμοῦσαν καὶ ἀστροφεγγῆ νύκτα καὶ ἐπιθύρισε: «Δεκατετραεῖς».

(ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΦΥΣΙΚΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ

‘Εκ του Ζωολογικού κήπου των Παρισίων

‘Η χαριτόβρυτος κ. Ραμενίδου, κομψώς και φιλαρέσκως ένδεδυμένη, και ό σοβαρός και βαρύς κ. Ραμενίδης, αρχιλογιστής μεγάλου παρισιανού καταστήματος, έξήλθον μίαν Κυριακήν εις τόν περίπτερον. ‘Ο κ. Ραμενίδης, όστις ήθελε να συνδυάξη πάντοτε τό τερπνόν μετά του όφελίμου, προύτιμα σχεδόν πᾶσαν Κυριακήν (λέγομεν σχεδόν, διότι κατά τās βροχεράς Κυριακάς δέν έξήρχετο), τόν εις τόν Ζωολογικόν κήπον περίπατον. Και δέν είχαν ‘Αδιδικόν. Με ένα γρόσι να πᾶς και ένα να γυρίσης, απολαμβάνεις εκ του ύψους του λεωφορείου τό θέαμα του κινουμένου εκείνου σωροῦ, τήν από άκρου εις άκρον διάσχισην τών Παρισίων, τήν πλατειάν Κλιού, με τά άπεράντα ζυθοπωλεία της και τούς εκ πελατών βρόιθοντας έξώστιας των (ό κ. Ραμενίδης για όλον τόν κόσμον δέν θα προσέφευγεν εκεί ποτήριον ζύθου εις τήν κυρίαν του, διότι δογματίζει, ότι τά ζυθοπωλεία επιδρῶσιν επί του ήθικου κεφαλαίου τών γυναικῶν), με τās γκαλερι κοκέτ (εις τήν κ. Ραμενίδου είναι άπηγορευμένον διαρρήδην να θέση εκεί τόν πόδα, διότι αί μεγάλοι άγοραί, πρεσβύει ό κ. Ραμενίδης, επιδρῶσι μοιραίως επί του ήθικου τών γυναικῶν, με τήν όπερα (λαμπρόν ποᾶγμα δια τούς πλουσίους), με τήν λεωφόρον τής όπερας, με τό γαλλικόν θέατρον (ή αὐτή και δια τήν όπεραν παρατήρησις), με τήν όδόν Ριβολί, με τά καταστήματα Λούβρο (ή αὐτή και δια τās γκαλερι παρατήρησις). ‘Α τήν πτωχήν κ. Ραμενίδου! Φθάνει να άκούη τόν κύριόν της δια να είναι γυνή λογική ‘Εφθασαν τέλος εις τόν Σηκουάνα, ίδού ό ναός της Παναγίας, μία γέφυρα, ή άριστερά όχητή ή λεωφόρος Σέν Ζερμαίν και τέλος ό Ζωολογικός κήπος. Τό πλήθος όλον κατέρχεται.

Εις τήν θύραν του κήπου ένας καλοκαμωμένος νέος, φαίνεται, ότι κάποιον περιμένει, και ότε τό συζυγικόν ζεύγος Ραμενίδου έθεσε τόν πόδα επί του κατοφλίου, τό πρόσωπόν του έλαβε μίαν εκφρασην, ήτις, μεθερμηνευομένη εις τόν προφορικόν λόγον, έσήμαινε : «δόξα τῷ Θεῷ, έφθασες». Και θα έλεγέ τις, ότι και ή όραία κ. Ραμενίδου, ή τοσοῦτον συνήθως κόκκινη, έκοκκίνησεν άκόμη περισσότερο. ‘Αλλ’ όλα αυτά παρήλθον άπαρατήρητα και έπειδή μία και μόνη όδός εκ τής εισόδου άγει εις τό έσωτερικόν του κήπου, δέν είναι φυσικόν όλου οι επισκέπται να ακολουθῶσιν ό εις τόν άλλον ;

‘Ο κ. και ή κ. Ραμενίδου ίστανται ήδη πρό του διαμερίσματος τών πιθήκων. ‘Ο νέος κατά σύμπτωσιν είναι και αυτός εκεί. Πράγματι όμως τό θέαμα είναι άξιοπαρατήρητον. Διαδραματίζεται εκεί έν δράμα τής συζυγικής άπιστίας και ό κ. Ραμενίδης δέν έννοι να χάση οὐδέ τήν έλαχίστην λεπτομερείαν, προσέχει ψυχῆ τε και σώματι

‘Επί τινος βράγου, εύρισκομένου έν τῷ μέσῳ του διαμερίσματος, δύο ψαροί πιθήκοι, ό άρσενικός και ό θηλικός, κάθηνται σοβαρῶς, ό ένας δέν βλέπει διόλου τόν άλλον. ‘Ενας τρίτος πιθήξ, καστανόχρους, προχωρεί άκροποδητί, σκυρόμενος επί του βράχου. ‘Η οὐρά του ψαροῦ πιθήκος είναι άλωμένη κατά γῆς και ό καστανόχρους τήν πιάνει με προσοχή και τήν τραβᾶ, είδοποιών οὕτω τήν παρουσίαν του.

Αί περιπέτειαι του δράματος αρχίζουσιν. ‘Ο ψαρός πιθήξ σηκώνεται όλίγον και βλέπει ύπισθεν του ὄμω του και άμέσως με έν θαυμάσιον πήδημα εύρίσκει επί του βράχου παρά τό πλευρόν του καστανού πιθήκος· κατόπιν και οι δύο πλάγι-πλάγι με έν δαιμονιώδες τρέξιμον έξαφανίζονται

έντός ενός σπηλαίου. ‘Ο κ. Ραμενίδης απολαμβάνει άπλήστως.

‘Δέν είχε περάσει αρκετός χρόνος, ότε ό ψαρός πιθήξ, ό σύζυγος, ήσθάνθη τήν ανάγκην να κοινοποήσῃ και τι εις τό έτερόν του ήμισυ· στρέφει τήν κεφαλήν προς αὐτό. Ψυχῆ! ‘Εκπληξίς και κατόπιν άγανάκτησις και θυμός. ‘Ο κ. Ραμενίδης, τρελλός από τήν χαράν του, ξεκαρδίζεται· ποτέ του δέν είδε διασκεδαστικώτερον θέαμα.

‘Ο ψαρός πιθήξ γίνεται έξω φρενῶν. Με έν τρομερόν πήδημα εύρίσκει επί τής κορυφῆς του βράχου, διατρέχει με λίσσαν όλας τās παρόδους, ψάχνει όλα τά σπήλαια, έξαιρέσει εκείνου (ύπάρχει πάντοτε εις θεός...) άλλ’ έξηντλημένος, γυρίζει και πάλιν εις τήν θέσιν του. φυσᾶ, ξεφυσᾶ, συσπᾶ τās όφρυς, τριζει τούς όδόντας.

Τέλος οι ένοχοι σιγά-σιγά έξέρχονται τής κρύπτης των. ‘Εκείνος, χωρίς να χάση καιρόν, άποχωρίζεται τής συνενόχου του έν τάξει, χωρίς να παραμελήση τήν παραμικράν του άποχωρισμοῦ έθιμοτυπίαν. ‘Εκείνη άπαθής επανέρχεται παρά τό συζυγικόν πλευρόν, και από τήν εκφρασην του προσώπου της και τόν τριγμόν των όδόντων της, φαίνεται ότι εύρισκεν ότι τό λάθος προήλθεν έξ ύπαιτιότητος του συζύγου της, και ό δυστυχής ήναγκάσθη

να τό πιστεύση, και οὕτω ή συζυγική άρμονία επανήλθε και πάλιν παρά τόν συζυγικόν βράχον.

Μα τήν άληθειαν, είναι γελοϊόν! ‘Ο κ. Ραμενίδης δέν βασισᾶ πλέον και όπως καταστήση κοινωνόν τής ευθυμίας αὐτοῦ και τήν συζυγόν του, στρέφεται προς αὐτήν. Ψυχῆ! ‘Η όραία κ. Ραμενίδου άνελήφθη.

‘Ο κ. Ραμενίδης μένει έμβρόντητος. Τριβει τά μάτια του, κυττάζει καλά, τίποτε... χάθηκε. Δρόμο λοιπόν, τρέχει επάνω - κάτω, μέσα - έξω, προσκρούει προς τούς διαβάτας, τίποτε ή κ. Ραμενίδου πέταξε. ‘Α, να εκεί κάτω και τι άσπρο... είναι τό καπελλίνο της, τρέχει... τίποτε, ήτο μία κατσιά. ‘Α, να τήν εκεί, δρόμο πάλιν, τίποτε ήτο ένας σκύλλος. Πέφνει δρόμο έξω από τόν κήπον, τρέχει. Μωρέ, είναι τρομερόν... τί μυαλά που έχουνε αὐταίς αί γυναίκες!.. άκούς εκεί να χάνονται, λέγει, σαν πέντε χρονῶν παιδιά!... Και τρέχει, τρέχει, φθάνει εις τό σπίτι του, ή κυρία δέν επανήλθε... Δέν θα γυρίση ;... θα λογαριασθεῖμε καλά.

Τό ‘ωρολόγιον του άγίου Σουλκιίου έσήμαινε τήν έβδόμη, ότε έν κλειδίον ήκούσθη εις τήν θύραν. ‘Η θύρα ήνοιξε και ή όραία κ. Ραμενίδου εισήλθε. Τό καπελλίνο της είναι στραβοβαλμένο, ό μπᾶς της κρέμεται εις τούς ὄμους. ‘Η κ. Ραμενίδου άσθμαίνει, αναμφιβόλως έτρεξεν. Οὐδαμῶς όμως ζητεί να τό κρύψῃ· άπ’ εναντίας κάθιδρος και καταπόρφυρος επιτίθεται κατά του κ. Ραμενίδου με πύρ ταχύ. ‘Ακούς εκεί ; ‘Ετσι εσπῶσιν μιᾶ γυναίκα μέσα εις ένα δημόσιον κήπον ; Βέβαια τά χέρια μέσ’ εῆτης τσέπαις πηγαίναμε, χωρίς να κυττάσουμε και λίγο πίσω μας. ‘Ημουνα ή δέν ήμουνα, ήτο τό ίδιο για σένα. Αὐτή είναι ή τελευταία φορά που βγήκα μαζί σου έξω. Που είχες τά μυαλά σου ; ‘Η μήπως είχαμε κανένα ραντεβοῦ-δάκι ; Αὐτό, αὐτό θα ήτο. Σε βλέπω τώρα τόσο καιρό δέν εισαι πλέον ό ίδιος. ήλλαξες πολύ... Θεέ μου αν ήμην βεβαία !... αν ίσως με άπατᾶ!... Οί λυγμοί τήν άπέπνιξαν...

‘Αλλά... διαμαρτύρεται ό κ. Ραμενίδης. ‘Εδίφασα, έπήγα να πιῶ όλίγον νερό, γυρίζω άμέσως, άλλ’ ό κύριος τό έστριψεν, έπήγεν εις τās ύποθέσεις του. Και εγώ να τρέχω επάνω-κάτω ολομωχαχ να τόν γυρεύω... Και ήξεύρεις πόσον στεναχωροῦμαι όταν είμαι ‘ς τόν δρόμον μόνη... Και θυμωμένη έβγαλε τό καπελλίνο της και τό έπέταξεν επί τής τραπέζης.

‘Ο κ. Ραμενίδης αναγκάζεται να παραδεχθῆ τό λάθος του. Ζητεί συγγνώμη, φέρει μαρτυρίας και τέλος, δια να επαναφέρῃ τήν ευθυμίαν, διηγῆται μετ’ εκστάσεως τήν περιπέτειαν του πιθήκος και περιώνων τόν λόγον.

‘Ηθελα να έβλεπες τά μούτρα του άρσενικοῦ, προσέθηκε.

Και ή όραία κ. Ραμενίδου, παρατηροῦσα τόν συζυγόν της.

‘Εννοια σου και τά βλέπω λέγει.

Και γελά με τήν καρδιά της.

‘Γελά με τήν καρδιά του και ό κ. Ραμενίδης, διότι ή άνοησία του άρσενικοῦ πιθήκος του φαίνεται, ότι περνᾶ πλέον τά όρια τής βλακίας.

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Μεταξύ δύο φίλων :

— Και διατί θυμωσε με σένα ;

— Δέν ειξεύρω. Τόν συνήντησα προχθές και μου ειπεν ότι αγαπᾶ πολύ τήν γυναίκα του και ότι τήν φιλεί είκοσι φορές τήν ήμέραν...

— Και λοιπόν ;

— Τότε και εγώ του ειπα ότι δέν ήτο ό μόνος και ότι κι άλλοι κάμνονν τό ίδιο.

— !!!

— Κάμνετε πολύ άσχημα και πίνετε, τρέμετε κυριολεκτικῶς όταν βαδίζετε.

— Δέν κάμνω άσχημα που πίνω, αλλά που περπατῶ όταν πιῶ.

ΕΚ ΚΑΛΗΣ ΠΑΡΣΙΤΙΚΑ

Τηλεγραφικῶς ὁ μητροπολίτης Δυρραχίου ἀνήγγειλεν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα, ὅτι ἡ Ἑλληνορθόδοξος κοινότης Ἑλβασάν ἀπέστειλεν εἰς τὸν Μ. Βεζύρη τηλεγράφημα, διὰ τοῦ ὁποίου ζητεῖ τὴν ἀποδοχὴν τῶν αἰτημάτων τοῦ Πατριαρχείου.

— Ἐνεκρίθη ὑπὸ τῆς Συνόδου ἡ αἴτησις τοῦ μητροπολίτου Ξάνθης περὶ διορισμοῦ τοῦ ἐπισκόπου Μυρέων ὡς ἀρχ. ἐπιτρόπου εἰς τὸ τμήμα Καβάλλας.

— Συνήλθεν ἐν τῇ Μητροπόλει Θεσσαλονίκης ἡ τοπικὴ Σύνοδος τοῦ κλίματος τῆς ἐπαρχίας ταύτης. Κατ' αὐτὴν ἔλαβον μέρος οἱ ἐπίσκοποι Ροδόστου, Κίτρους, Πολυανῆς καὶ Ἀρδαμερίου. Ἡ Σύνοδος αὕτη ἠσχολήθη περὶ τινὰ ζητήματα τῆς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης, προέβη δὲ καὶ εἰς ἐκλογὴν ὡς ἐπισκόπου Ἱερισσοῦ καὶ Ἁγίου Ὄρους τοῦ ἐν Μακροχωρίῳ προϊσταμένου πανοσ. ἀρχιμ. Σωκράτους Σταυρίδου.

— Ὁ Καπουκεχαγιάς τῶν Πατριαρχείων κ. Ἄντ. Οἰκιάδης, μεταβάς παρὰ τῷ ὑπουργῷ τῆς Παιδείας, ἐπέτυχεν τὴν ἐπικύρωσιν ὅλων τῶν διπλωμάτων τῶν διδασκάλων, οἱ ὅποιοι καλοῦνται ὡς στρατεύσιμοι. Ἐπεισε δὲ τὸν ὑπουργόν, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη καταλόγου τῶν διδασκάλων τῶν Ὀρθοδόξων Μητροπόλεων.

— Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Τρίτης ἀνεγνώσθησαν: τηλεγράφημα τοῦ μητροπολίτου Δυρραχίου, ἀγγέλλοντος, ὅτι τουρκικὴ συμμορία ἀπεπειράθη ἀπαγωγὴν προκοίτου τοῦ χωρίου Στρούγκα, γράμμα τοῦ μητροπολίτου Θεσσαλονίκης, ἐκθέτοντος τὰ τῆς ἀποείρας κατὰ τοῦ ἐπισκόπου Ἀρδαμερίου καὶ τηλεγράφημα τοῦ ἐν Γρεβενοῖς ἀρχιερ. ἐπιτρόπου περὶ τοῦ δαρμού τοῦ ἱερέως τοῦ χωρίου Ζαπανδοῦς ὑπὸ τινος ἀξιοματικῶ.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Ἀναχωρήσεις. — Χθὲς ἀνεχώρησε δι' Ἀθήνας πρὸς ἐξακολούθησιν τῶν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ νομικῶν σπουδῶν τοῦ ὁ συμπαθῆς δημοσιογράφος κ. Νίκος Ζαρίφης, ὅστις εὐχόμεθα πλήρη ἐπιτυχίαν.

Θάνατοι. — Τὴν παρελθούσαν Τετάρτην ἀπέβωσεν ἐν Κίφῳ εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας τῆς ἡ καλῆ κόρη τοῦ κ. Ἰωάννου Βλασιάδου, Λευκοθέα Σιλυπουμένη θερμῶς τοῦς σκληρῶς δοκιμασθέντας γονεῖς, εὐχομαι τῇ μεταστάσει τὴν γαίαν ἐλαφρᾶν. — Α. Γ. Β.

Ἐγκαινία. — Τὴν ἑσπέραν τῆς Τρίτης μία εὐγενὴς πρόσκλησις συνεκέντρωσεν ὅλον τὸν ἐνταῦθα δημοσιογραφικὸν κόσμον ἐπὶ τοῖς ἐγκαινίοις τοῦ ὠραίου καὶ κομφοτάτου καφενεῖου τῶν Ἀδελφῶν Γουγκοπούλου, εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἀρχαίου καφενεῖου Λουξεμβούργου. Τὸ κάλλειον τοῦτο κατὰ στήμα, διακρινόμενον διὰ τὴν ἀρμονικωτάτην αὐτοῦ διαρρυθμίσιν, διὰ τὰς μεγαλοπρεπεῖς τοῦ αἰθούσας ἐν ταύτῃ δὲ καὶ διὰ τὴν μάγον ὄντως

περιποίησιν [καὶ] βεγγεῖαν τῶν διευθυντῶν του, εἰς ἀναλάβῃ τὰς ἀσκήσεις μεταξὺ τῶν ὁμοίων του καὶ θὰ καταστή τὸ ἐντενκτῆριον τῆς καλλιτέρας παρ' ἡμῖν κοινωνίας. Εὐχόμεθα ῥόδιον τὸ μέλλον εἰς τὸ νέον τοῦτο ὁμογενὲς ἴδρυμα.

Θεατρικά. — Εἰς τὸ Ὁδεῖον ἐπαίχθησαν ὑπὸ τοῦ θιάσου Ροζ. Νίκας-Φύρς-Δεπενιώτη ἡ ὠραιότητὴ κομῆδία «Στὰς τρεῖς», τὸ δράμα «Ἡ Δόξα», «Τὰ Νέα Παναθηναῖα», «Τὰ Πράσινα Γυαλιά». Προετοιμῶνται «Ἡ Μαρία ἡ Πενταγίωτισσα» καὶ πολλὰ ἄλλα πρῶτότυπα καὶ ξένα. Τὸ Ὁδεῖον καθ' ἑκάστην προσελκύει πολὺν καὶ ἐκλεκτὸν κόσμον.

Ἐκδόσεις. — Τὸ ἐκδοτικὸν γραφεῖον Δ. Ι. Χριστοφορίδου καὶ Μ. Α. Χρυσανθίδου ἐξέδωκε καὶ τὸ 2ον καὶ 3ον τεύχος τῆς σειρᾶς τῶν κατορθωμάτων τοῦ Σέρλοκ Χόλμς, τοῦ διασήμου Ἁγγλοῦ ἐπιστήμονος ἀστυνομικοῦ. Τὸ 2ον τεύχος φέρει τὸν τίτλον: «Ἡ κόρη τοῦ τοκογλύφου», τὸ δὲ 3ον: «Ὁ θησαυρὸς τοῦ δουλεμπόρου», εἶναι δὲ πλήρη περὶ αὐτῶν, συγκινήσεων καὶ ἐνδιαφέροντος. Τὴν φορὰν ταύτην εἰς τὰ αὐτὰ τοῦ Σέρλοκ Χόλμς, τοῦ ἀπαρμιλλοῦ αὐτοῦ τύπου τῆς εὐφυΐας καὶ τῆς ἀνδρείας, σφουρίζουν σφαιραὶ καὶ ἐκτυλίσσονται σκηναὶ φρίκης. Τὴν ἑκάστου τεύχους μόνον 60 παρ. Συνδρομὴ διὰ 12 τεύχη: Ἐν Κ/πόλει, γρ. 15, ἐν ταῖς ἐπαρχαῖς γρ. 18. Διεύθυνσις: Κων/πολις, Γαλατὰ, Γιουκσέκ Καλδηρήμ. 606.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἐπειδὴ οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχαῖς ἀναγνώσται μας μᾶς παραπονοῦνται ὅτι εἶναι μικρὰ ἡ χρονικὴ προθεσμία πρὸς ἀποστολὴν τῶν λύσεων των, δηλοῦμεν αὐτοῖς ὅτι χάριν των τὴν καθιστοῦμεν μηνιαίαν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙΣ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

44. Πρόβλημα.

Ποῖος ἀριθμὸς διπλασιαζόμενος γίνεται... τὸ ἡμισί του; (Ἐσάλη ὑπὸ Δάφνης Χ. Χρηστοβασίλη).

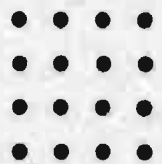
45. Αἶνιγμα.

Εἰς μὲν τὸ στερέωμα εἰς, Πολλοὶ ὁμως ἐπὶ τῆς γῆς. Ποῖος εἶμαι; θὰ τὸ βρῆς; (Σ. Σ. Δὲν ἐτηρήθη ὀρθογραφία). (Ἐσάλη ὑπὸ Δ. Νικολαΐδου, Λιτωχώραν).

46. Πρόβλημα.

Εἶχον εἰς τὸ ταμεῖόν μου χρήματα, ἐκ τῶν ὁποίων ἀφοῦ τὰ ἐδιπλασίασα ἔλαβον 40. Ἐκ τῶν ὑπολοίπων, διπλασίασας πάλιν αὐτά, ἔλαβον ἐκ νέου 40 τοῦτο ἐπανάελαβα τρεῖς, τὴν τετάρτην ὁμως εἶδον ὅτι δὲν ὑπῆρχον χρήματα ἐν τῷ ταμείῳ μου. Πόσα εὐθύς ἐξ ἀρχῆς εἶχα. (Ἐσάλη ὑπὸ Γ. Παπαδοπούλου, Προύσης.)

47. Τετράγωνον.

Ὁριζοντίως καὶ καθέτως νὰ ἀναγνώσκηται συναίσθημα, χρησιμώτατον στοιχεῖον ζωῆς, ποτόν. Ἐβραϊκὸν ὄνομα. (Ἐσάλη ὑπὸ Π. Διδασκαλοπούλου)

Advertisement for OLYMPOS medicine, featuring decorative borders and text: ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΟΛΥΜΠΟΣ ΠΕΡΑΝ, ΤΕΠΕ ΜΠΑΣΗ ἔναντι τῆς Ἀγγλικῆς Πρεσβείας, εὐρίσκειτε ἀκραν καθαριότητα, ὑπηρεσίαν ἀνεπὶληπτον καὶ τιμὰς συγκатаβατικὰς.

Advertisement for PANGOLINON medicine: ΤΟ ΠΑΥΣΩΔΥΝΟΝ ΜΥΡΙΑΔΟΥ ΕΙΝΑΙ μοναδικὸν φάρμακον κατὰ τῶν ρευματισμῶν καὶ νευραλγιῶν. ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΕΙ τὰ καρδιακὰ νοσήματα. ΑΡΙΘΜΕΙ πλείστας ἐπιτυχίας. ΕΙΝΑΙ θαυμασίον ἀσφαλὲς φάρμακον. ΠΑΥΣΩΔΥΝΟΝ ὄνομα καὶ πρᾶγμα.

Advertisement for KINOLOI wine: ΜΕΓΑΛΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΧΡΥΣΑ ΜΕΤΑΛΛΙΑ ΕΙΣ ΤΑΣ ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ τῆς Χάγης 1908, Ῥώμης 1909, Λονδίνου 1909. ΟΙΝΟΣ ΚΙΝΟΛΟΙ ΤΟΝΩΤΙΚΟΣ, ΡΩΣΤΙΚΟΣ ΑΠΟΘΗΚΗ: Φαρμακεῖον Ἀγγλο-Ἀμερικανικόν, Πέραν, Μνηματάκια, 63.

Η ΜΑΓΙΚΗ ΝΥΜΦΗ ΤΗΣ ΣΤΑΜΠΟΥΛ

(συνέχεια από σελ. 786)

— Έφθασαν, είπε, μόλις πρό ήμισείας ώρας. Κατ' αρχάς ενόμισα, ότι είσθε σεις.

— Α! δυστυχία! Έκλειψαν την Γαλιμά.

— Ναί, ή κόρη φαίνεται, ότι ήπατήθη καθώς εγώ. Ήθέλησα να την εμποδίσω, άλλ' ό Γέρβας μου έφύτευσε τό μαχαίρι του εις τό στήθος. Όταν επανήλθον εις τας αισθήσεις μου, ειχεν εξαφανισθή με την κόρη.

Τά γόνατα του δυστυχούς εκάμφθησαν. Ο Μαλουκ και ό Αλκιβιάδης έσπευσαν να τον δεχθώσιν εις τούς βραχιόνάς των, αλλά τοίς διέφυγε και ώλισθησεν επί του εδάφους, ψιθυρίζων :

— Φύγετε... Ήτο πεπρωμένον.

Ο Μουράτ, κύπτων πρός αυτόν, διέκρινε τό πρόσωπόν του ώχρόν και ακίνητον, με στόμα ήμισυ κλειστόν, αφίνον ν' αποστάξη αιματώδης άφρός.

Μετά ένα σπασμόν ό Γιακούπ δέν ήτο μεταξύ των ζώντων...

— Τί ειχε συμβή;

Ούδέν άλλο, παρά μία αισχρά προδοσία, πολύ συνήθης εις τας χώρας, όπου τόσον άνθει ή κατασκοπεία και τά μισητά τεχνάσματα.

Ο Μαλουκ ειχε προδώσει τον κύριόν του. Όχι βέβαια διά να επιτύχη άμεσόν τινα ώφέλειαν, άλλ' μάλλον διά πολιτικούς λόγους.

Έφ' όσον έζη ό Μουράτ, έφ' όσον ήτο αιχμάλωτος του Χαμήτ, ό αρχηγός των έπαιτών ήτο χρήσιμος πρός αυτόν και έλάμβανε παρ' αυτού δι' εαυτόν και τούς έπαίτας ιδιαίτερα προνόμια. Οί έπαίται ήσαν άλλου είδους άστυνόμοι, ικανώτεροι και άποτελεσματικώτεροι όλων.

Εις τό πνεύμα λοιπόν του Μαλουκ εγεννήθη ή έξής σκέψις :

— Από τής ήμέρας, καθ' ήν ό Μουράτ εύρεθί έν άσφαλεία εις Γαλιάν, ή βοήθειά μας θα καταστή άνωφελής εις τον Χαμήτ, διότι πλέον εις την Γαλιάν θα διατηρηί κατασκόπους και εκείνοι θα λαμβάνουν τας πλουσίας άπολαυάς. Δέν πρέπει λοιπόν ν' απομακρυνθί ό Μουράτ.

Έπειδή δέ έξ άλλου ήθελε να μάθη και τό μυστικόν δωμάτιον του Χαμήτ από τον Μαλαριάν, προσεπειθήθη, ότι συμφωνεί και ότι δέχεται, να βοηθήση την φυγήν.

Εις άνθρωπος του ήρκεσε να ειδοποιήση τον Χαμήτ περί τής σχεδιασθείσης κλοπής τής Γαλιμά. Ο Μαλουκ ούδέν ανέφερε περί του Μουράτ εις τον άδελφόν του.

Τά λοιπά εινα εύνόητα.

Παρά τό σώμα του Γιακούπ, οί τρεις άνδρες έμειναν απελιθώμενοι και κεραυνόπληκτοι.

Εις άδιάφορος παρατηρητής θα διέκρινεν έν τούτοις έν φευγαλέον μειδιάμα, τό όποιον από στιγμής εις στιγμήν διεγράφετο εις τό πρόσωπον του Μαλουκ. Άλλ' ούτε ό σουλτάνος, ούτε ό Μαλαρίας ήσαν εις θέσιν να κάμουν όμοίαν παρατήρησιν.

Η καταστροφή τους ειχε πλήξει την ώραν, καθ' ήν ενόμιζον, ότι εύρίσκοντο εις την πραγματοποιήσιν των σχεδίων των.

Τέλος εις λυγμούς διέστειλε τά στήθη του σουλτάνου.

— Εις τό Γιλδ'ζ βέβαια ώδήγησαν τό δυστυχημένο κορίτσι.

— Είνα πολύ πιθανόν, υπεντοθόρισεν ύποκριτικώς ό έπαίτης.

— Πρέπει να την σώσωμεν με κάθε τρόπον

Και στηρίζων την χειρά του επί του ώμου του Μαλαρίας,

— Άκουσε, τω λέγει, είσαι ικανός να οδηγήσης, ειπες, τον Μαλουκ εις την αίθουσαν των Διβανίων, εις τό περίπτερον, όπου ό Αβδούλ κλείει τούς περιττούς του και τούς τρόμους του;

— Ναί, τό ύπεσχέθη.

— Λοιπόν, οδηγησέ μας και τούς δύο.

— Τί θέλετε να κάμετε;

— Ό,τι είναι δίκαιον. Η γραία δρ'ς πρέπει να προστατεύση τά δύο δενδρύλλια. Θέλω όπως και εκείνη, ή όποία ειμπορεί να είναι του αιματός μου, σωθί ως ή άλλη την ώραν αυτήν... Γνωρίζω τας συνηθείας του Αβδούλ, είναι κλεισμένος εις την αίθουσαν εκείνην. Γνωρίζεις έν άσφαλές μέσον να εισδύσωμεν εκεί; Οδηγησέ μας.

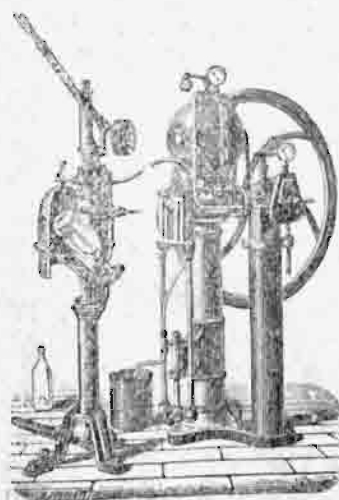
— Θέλετε ν' άντιμετωπίσετε την όργην...

— Του σουλτάνου θέλεις να είπης, διέκοψεν ό Μουράτ με πικρόν τόνον... Μη φρβείσαι δι' έμέ. Γνωρίζω πως θα επιτύχω την έλευθερίαν τής άθώας παιδίσκης.

Ο Μαλαρίας εκάμε χειρονομίαν ανθρώπου εγκυκλοπαιδικού εις τό πεπρωμένον.

Έστω! Θα περάσωμεν από τον Τοπχανέ και θα ιδωμεν αν ό Ρενώ και ή Γαλιμά έσωθησαν.

Εικόνες του άειμνήστου Μητροπολίτου Γρεβενών Αιμελιανού πωλούνται εις τό χαρτοπωλείον ή «ΠΡΟΟΔΟΣ» των Άδελφών Π. Γούναρη έν Ξάνθη.

ΑΙ ΚΑΛΙΤΕΡΑΙ
ΓΑΛΛΙΚΑΙ ΜΗΧΑΝΑΙ
ΔΙΑ ΓΚΑΖΟΣ

Κατάλογοι και πληροφοροφαι εν τω γραφείω του «ΑΠ' ΟΛΑ».

κα'. Άδελφοί έχθροί.

— Πώς, Άσσάρ, είσαι ακόμη αυτού;

— Μάλιστα, Άλκιβιάδη έφέντη, εκείνοι που με διέταξαν να περιμένο δέν έφθασαν ακόμη.

Ο Μαλαρίας συναφρονώθη.

Με τον Μουράτ και τον αρχηγόν των έπαιτών ήνοιξε μίαν χαλκίνην θύραν των ύπονόμων του Τοπχανέ.

Έντός ήτο κατασκευασμένη με τοιοϋτον τρόπον, ώστε τά ύδατα έλευθέρως εξήρχοντο. Έκει ό ταχυδακτυλουργός διέκρινε μίαν λέμβον με τον Άσσάρ και με μερικους κοπηλάτας.

— Έφθασες άργά! Θα ενόμισαν, ότι τούς εγκυκλοπαιδικούς και θα επέστρεφαν όπισω.

— Όχι, σοφέ μου, όταν έφθασα εις την Σταμπούλ, έπήγα εις τό σπίτι που μου έδειξες. Άντάμωσα εκεί τούς δύο δούλους σου. Ήτοίμασαν άμέσως τά πράγματά σου και έπεβίβασθησαν εις τό άτμόπλοιο που φεύγει αύριον τό μεσημέρι διά την Μασσαλίαν.

— Καλά, ύστερα;

— Έπειτα έπήρα τό καιί αυτό με τούς κοπηλάτας συντεχνίτας μας. Έβάλαμεν όλην την δύναμίν μας διά να φθάσωμεν γρήγορα και ήλθαμεν έδω... , άλλά τίποτε.

Δέν ήδύνατό τις να κατηγορήση τον Άσσάρ. Έλεγε την αλήθειαν.

— Αί δύο άδελφάι είναι εις τά νύχια του Αβδούλ και ίσως ό δυστυχής Ρενώ μαζί των.

Ο Άλκιβιάδης ήπατάτο.

Ο Ρενώ και ή Γαλιμά, όλίγοι καθυστερησαντες ένεκα των έξομολογήσεών των, την στιγμήν εκείνην εισήρχοντο εκ του άνακτόρου εις τον ύπόγειον εκείνον δαίδαλον.

Άλλ' ό Μουράτ ειχεν άκούσει την σκέψιν :

— Τί πειράζει; ό Χαμήτ θα έλευθερώση όλους. Και επειδή ό Μαλαρίας τον ήρώτα διά του βλέμματος,

— Άς μη χάνωμεν τον καιρόν μας με λόγια περιττά, ειπεν. Οδηγησέ μας εις την αίθουσαν και εσο βέβαιος, ότι ό Μουράτ θα τηρήση την υπόσχεσιν του.

Εισήλθον.

Ο Μαλουκ ήναπεν έν φανάριον και έτέθη επί κεφαλής. Όλοι έτήρουν σιγήν άπόλυτον, άλλ' εις πείσμα των προφυλάξεών των, ό έλαφρός κρότος των βημάτων των άντήχει υπό τούς θόλους.

Αίφνης ό Μαλουκ έσταμάτησεν. Οί σύντροφοί του τον έμμήθησαν.

— Τί είναι; ήρώτησεν ό σουλτάνος.

— Μου φαίνεται ότι ήκουσα...

— Τί λοιπόν;...

— Δέν είξεύρω.

Όλοι έτειναν τό ους, άλλά βαθυτάτη σιγή έβασίλευεν εις την κρύπτην.

Ο έπαίτης ύψωσε τούς ώμους.

— Ήπατήθη, επιθύρισε.

Άλλά δέν ειχον βαδίσει ούτε δέκα μέτρα, ότε εκ νέου έσταμάτησαν.

— Αυτήν την φοράν ήκουσα καλά. Βηματίζουν εις τον ύπόνομον, ό όποιος φέρει εις τό Τσεραγάν.

Ούδεις ήδύνατο ν' άμφισβητήση την διαβεβαίωσιν του έπαίτου, διότι σχεδόν άμέσως θόρυβος σπυδόντων βημάτων και έπειτα εις κρότος άπότομος ήκούσθη εις τό ήπόγειον.

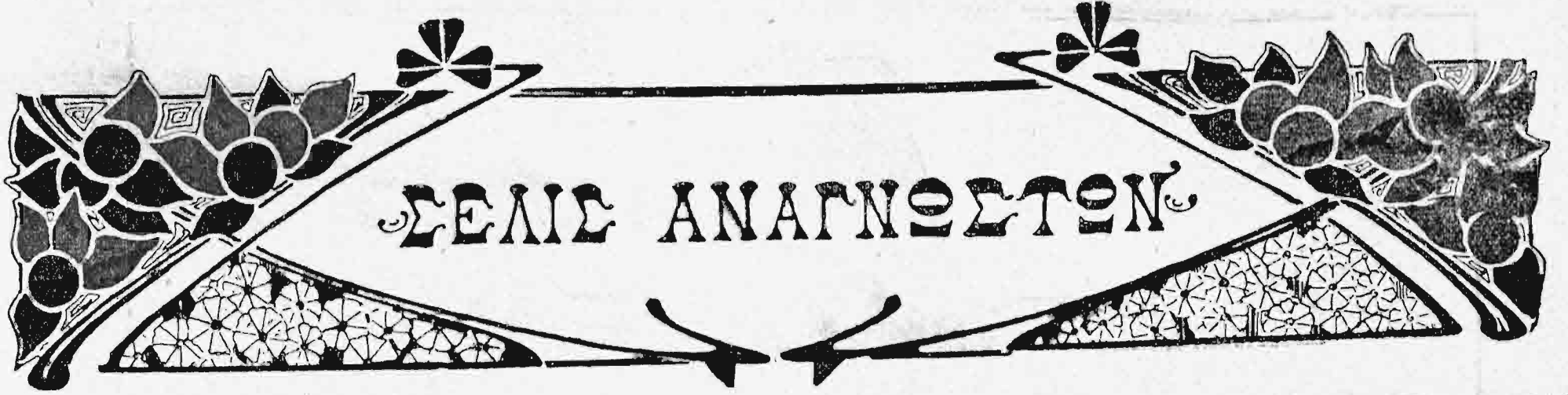
Ήτο ή στιγμή, καθ' ήν ό Ρενώ και ή Γαλιμά έννοήσαντες ότι εύρίσκονται πρό άγνώστων, έρριφθησαν εις μίαν κάθετον ύπόγειον στοάν και ήρχισαν να βαδίζουν έως ού εύρέθησαν εις τό έλος.

— Είναι εκείνοι, εφώναξεν ό Μαλαρίας.

— Διατί;

(άκολουθεί)

'Απ' Όλα

'Απ' Όλα

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ
Ίδρυθείσα τὸν Αὐγουστον τοῦ 1910.

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ ΕΤΗΣΙΑΣ

Διὰ τὴν Τουρκίαν (μετὰ τῶν ταχ. τελῶν) Γρ. 25.—
, τὸ ἔξωτερικόν » » » Φρ. 8.—

Ἐξάμηνοι τὰ ἡμίση.

20 Παρ.—ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ—Παρ. 20

Τὸ 'Απ' Όλα» ἐκτυπῶνται ἑβδομαδιαίως εἰς
ΔΕΚΑ ΧΙΛΙΑΔΑΣ ἀντίτυπα.

ΔΙΕΤΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

ΥΠΕΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ:

ΓΑΛΑΤΑ. ΠΕΜΠΤΟΠΑΖΑΡΟΝ, ΣΑΛΤΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16

IBPINTH, Ίωαν. Γιάγκ., Σὰς βεβαιούμεν, ὅτι τὰ φύλλα ἀποστέλλομεν τακτικώτατα καθ' ἑβδομάδα, καὶ οὐδένα λημονοῦμεν ἢ παραλείπομεν. Ἡ καθυστέρησις τῶν πρέπει ν' ἀποδοθῆ εἰς κάθε ἄλλην αἰτίαν, ἀλλ' ὄχι καὶ εἰς τὴν διεκπεραιώσιν μας. Τίμ. ἔγγρ. Ἀθανασίου ἱερομ. ἐλάβομεν, εὐχ. Ἐλλείποντα στέλλομεν καὶ πάλιν. Μήπως ὑπάρχει ἀνεπάρκεια τις εἰς τὴν διεύθυνσίν σας; Σειρά τῆς α' ἔξαμ. ἐξηνητήθησαν καθ' ὀλοκληρίαν.—**Αὐτόθι**, Ἀθαν. ἱερομ. Σχιν., ἐλάβομεν, εὐχαρ., ἐνεγράψαμεν, σειράν γ' ἔξαμ. στέλλομεν.

IKONION (Ἐρεγλι), Δα Αἰμλ. Ἀναγνωστοπ, οὐδεμίαν ἔχομεν γνώσιν τῶν ὄσων μᾶς γράφετε. Ἐκτός τῆς ἀπὸ 16 ὀκτωβρ. ἐπιστολῆς σας, οὐδὲν ἐλάβομεν. Παρακαλεῖσθε νὰ μᾶς διαφωτίσητε περὶ ὄλων καὶ δὴ περὶ τοῦ τρόπου, δι' οὗ, ὡς λέγετε, μᾶς ἀπεστείλατε τὸ ποσόν. Ἐλλείπον φύλλον στέλλομεν.

INEPOLIN, Ἀλ. Σ. Οἰκονομ., ἐπιστολή σας ἐλήφθη, νέαν ἐγγραφὴν ἐλάβομεν ὑπ' ὄψιν, εὐχαριστοῦμεν πολὺ.—**Αὐτόθι**, Ἀλέξ. Ἀλεξιάδ., δίδετε, παρακαλ., φύλλα πρὸς τὸν κ. Κωστακην Κάλφογλου, τραπεζίτην ἐν Ἰνεπόλει. Παρ' αὐτοῦ θὰ εἰσπράξητε καὶ τὸ τίμημα ἀπέναντι σχετικῆς ἀποδείξεως.

KABALLAN, Δα Θάλειαν Κλεάργου, ἐλάβομεν, εὐχαρ.—**Αὐτόθι**, Σ. Διαμαντόπ., ἔμβασμα ἐλήφθη, εὐχαρ.

KOPYTSAN, Θεόδ. Κώτην, ἐνεγράψαμεν, σειράν στέλλομεν, τίμημα ἔξαμ. 12 1/2 γρ. ἐναμένομεν.

KION, «Νεμον», ἐλάβομεν, μᾶς ὑπερήρασε, δεχόμεθα εὐχαριστῶς, στείλατε.

KERMANIIN, Κ. Κραλιδ., Ἐλάβομεν εἰς γραμματόσ. 10 καὶ εἰς μετρητὰ ἐντεῦθεν ἔτερα 10, εὐχαριστοῦμεν, ἀναμένομεν δὲ καὶ τὰ πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ετησίως ἐγγραφῆς 5 γρ. Σειράν φύλλων ἀπ' ἀρχῆς γ' ἔξαμ. στέλλομεν. Περὶ «Ἡμερολογίου 1912» θὰ σὰς εἰδοποιήσωμεν ἐγκαίρως.

KONITZAN, ἀρχιμ. Διονύσιον Παπαδάτον, εὐχαριστοῦμεν ὑμᾶς θερμῶς διὰ φιλικῶν ἀγαθῶν πρὸς τὸ «Ἀπ' Όλα» αἰσθήματα. Ἐλάβομεν ὑπ' ὄψιν, ἐνεγράψαμεν καὶ σειράς πρὸς ὄλους στέλλομεν. Τίμημά σας ἐπίσης ἐλάβομεν, εὐχαριστοῦμεν, ἀναμένομεν δὲ καὶ τὰ πρὸς συμπλήρωσιν ἐπιπέρας σας ἐγ-

γραφῆς ἔτερα 5. Ἐλπίζομεν, ὅτι ἡ πρὸς τὸ «Ἀπ' Όλα» πολυτιμὸς ἀγάπη σας θὰ συντελέσῃ καὶ τῶ μέλλοντι πρὸς εὐθόδοσιν αὐτοῦ, δι' ὃπερ καὶ εὖσε βᾶστας σὰς εὐχαριστοῦμεν.

ΚΑΛΔΗΠΟΛΙΝ, Κ. Κούμαν, φύλλα γ' ἔξαμ. στέλλονται ὑμῖν ἀπ' εὐθείας. Προηγούμενα φύλλα ζητήσατε ἀπὸ τὸν κ. Γρηγόρογλου.

ΜΙΤΥΛΗΝΗΝ, Κοσμᾶν Κουγιουμ., ἐπιστολή καὶ τίμημα ἐλήφθη. Ἐνεγράψαμεν, ἔσυνεμορφώθημεν.—**ΜΟΛΥΒΟΝ** (Μιτυλήνης), Ι. Κ. Κυτινῆν, συμμορφούμεθα.

NEAN EFESON, Δημ. Μηλιαρ., ἔμβασμα ἐλήφθη, εὐχαρ., ταχυδρομικῶς γράφομεν.

ΞΑΝΘΗΝ, Κ. Γούναρ., ἔμβασμα ἐλήφθη, εὐχαρ., ἔλλείποντα στέλλονται, βιβλίον σταλήσεται. Συμμορφούμεθα.

ΠΟΛΥΧΝΙΤΟΝ, αἰδεσμ. Ἡρακλ. Εὐαγγελ., νέον ἐγγραφέντα ἐλάβομεν ὑπ' ὄψιν, σειράν φύλλων στέλλομεν, εὐχαριστοῦμεν διὰ φιλικῆς ἐνεργείας σας.

ΠΑΛΛΑΔΑΡΙΟΝ, Δ. Καπητιαν., φύλλα τακτικώτατα ἀποστέλλονται εἰς Ἀναστ. Γιαννακόπουλον παρ' αὐτῶ θὰ εὐρήτε καὶ ἡμέτερα.

ΠΛΑΤΑΝΑ, Ι. Κωνσταντ. Ἐλάβομεν ἔμβασμα, εὐχαρ., σύμφωνοι.

ΠΑΥΛΗ-ΚΙΟ-1, Μ. Ταμβακόπ., ἐπιστολή σας καὶ ἔμβασμα ἐλήφθη, εὐχαρ. Θὰ προσπαθήσωμεν νὰ ἰκανοποιήσωμεν πᾶσαν δικαίαν τῶν ἀναγνωστῶν μας ἐπιθυμίαν.

ΣΟΡΟΒΙΤΣ, Ἀθαν. Σταυριδ., νέας ἐγγραφὰς ἐλάβομεν ὑπ' ὄψιν, σειράς γ' ἔξαμ. στέλλομεν. Εὐχαριστοῦμεν ὑμᾶς θερμῶς δι' ἐνδιαφέρον φιλικώτατον.

ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΑ, Ἡρακλ. Πηλεῖδ., Νέας ἐγγραφὰς ἐλάβομεν ὑπ' ὄψιν καὶ σειράς φύλλων στέλλομεν. Ἐλάβομεν ἐπίσης καὶ τίμημα. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς διὰ τὴν πρὸς τὸ «Ἀπ' Όλα» ἀγάπην σας.

ΧΑΒΖΑΝ, Χαράλ. Γρηγορ., ἐλάβομεν, εὐχαρ.

ΧΑΡΙΟΥΠΟΛΙΝ, Βασ. Ἐξάρχ., ἐλάβομεν, εὐχ., εἰς Φ. Φουτσᾶν ἐξακολουθοῦμεν νὰ στέλλωμεν.

Ἐξεδόθη:

Διὰ τοὺς γονεῖς καὶ διὰ τὴν νεολαίαν μας
B. Κιολεμένογλου — «Τὰ Ἀφροδίσια νοσήματα»
Εὐρίσκειται εἰς ἅπαντα τὰ βιβλιοπωλεῖα
καὶ παρὰ τῶ συγγραφεῖ:
Δίοδος Γαλατᾶ Σεραῖ, ἀριθ. 1.
— Τιμὴ γρ. 4 —

J'échange t. p. différents
CONST. CONSTANTINOFF
Trébizonde (Turquie)

ΠΩΛΗΣΙΣ — ΑΓΟΡΑ — ΑΝΤΑΔΔΑΙΗ

Γραμματοσήμων
ΑΛΕΞ. Ι. ΑΜΟΙΡΟΓΛΟΥ
Erzerum-Turquie.

ΔΕΛΤΙΟΝ

παρέχον δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τὰς Λύσεις τῶν ἐν τῷ 63ῳ φύλλῳ δημοσιευομένων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

ANAPIAN (Ρωσίας), Μιχ. Ἐσπερ. τίμημα ἐλάβομεν, εὐχαρ.

ΑΓΚΥΡΑΝ, Μ. Μουταφ., ἐλάβ., εὐχαρ.

ΑΝΑΣΣΕΔΙΤΣΑΝ, Ἀδελφ. Τζιάτζιου, ἐνεγράψαμεν, σειράν γ' ἔξαμ. στέλλομεν.

ΑΜΙΣΟΝ, Γ. Ξένον, καὶ ἡμεῖς ἀποροῦμεν διὰ τὴν καθυστέρησιν. Φύλλα ἐντεῦθεν στέλλονται τακτικώτατα. Μήπως παραμένουν εἰς τὸ ταχυδρομείον; Ἐν τούτοις, ἰκανοποιούντες τὴν δικαίαν ἀνυπομονησίαν σας, στέλλομεν καὶ πάλιν ἔλλείποντα.—**Αὐτόθι**, Υἱοῦς Χ. Ι. Γεωργοπ., ἔμβασμα ἐλήφθη, εὐχαρ., ἔλλείπον στέλλομεν.

ΒΑΛΙΚΕΣΕΡ, Ἄνδρ. Τόλογλου, ἐλάβομεν, εὐχαρ., ἐνεγράψαμεν, σειράν γ' ἔξαμ. στέλλομεν.

ΒΑΛΙΑΝ, Ι. Περβάνογλ., ἔμβασμά σας ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν πολὺ. Εἴμεθα πρόθυμοι νὰ ἐκτελέσωμεν πᾶσαν ἐπιθυμίαν σας, ἂν εὐαρεστηθῆτε νὰ μᾶς γράψητε καὶ πάλιν τοὺς ἀριθμ. τῶν φύλλων, οἱ ὁποῖοι σὰς λείπουν. Ἀρκεῖ μόνον νὰ ὑπάρχωσιν εἰς τὰ γραφεῖά μας οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι, καθόσον, ὡς ἴσως γνωρίζετε, ἐκ τῆς α' ἔξαμ. οἱ περισσότεροι ἀριθμοὶ ὀλοτελῶς ἐξηνητήθησαν. Ἐν τούτοις ἀναμένομεν.

ΓΚΙΟΥΜΟΥΛΤΖΙΝΑΝ, Σ. Κομνηνόν, [συμμορφούμεθα.

ΔΙΔΥΜΟΤΕΙΧΟΝ, Ἄντ. Τσιαβδ., ἔμβασμα διὰ δύο ἔγγρ. γ' ἔξαμ. ἐλήφθη, εὐχαρ.

ΕΣΚΗ-ΣΕΧΙΡ, Π. Μυστακιάδ., ἡ ἐπιστολή σας μᾶς ἐξέπληξεν. Ἐπαναλαμβάνομεν καὶ πρὸς ὑμᾶς καὶ σὰς παρακαλοῦμεν νὰ πιστεύσητε, ὅτι τὰ φύλλα στέλλονται τακτικώτατα, εἶναι δὲ ἀκατανόητος ἡ ἀργοπορία αὐτῆ τῆς παραλαβῆς τῶν καὶ εἰς μεγάλην μᾶς ἐμβάλλει ἀμηχανίαν. Οὐχ ἦττον ὁμως, διὰ τὰ σὰς εὐχαριστοῦμεν, σὰς ἀποστέλλομεν καὶ πάλιν τὰ ἔλλείποντα.

ΕΔΙΓΜΟΥΣ, Ἀναστ. Βαρουτ., ταχυδρομικῶς γράφομεν.—**Αὐτόθι**, Καν Φερενικην Ἰωακείμοπουλου, ταχυδρομικῶς ἐδώκαμεν ὁδηγίαν εἰς ἀνιπρόσωπόν μας ἐκεῖσε περὶ πρακτέου.

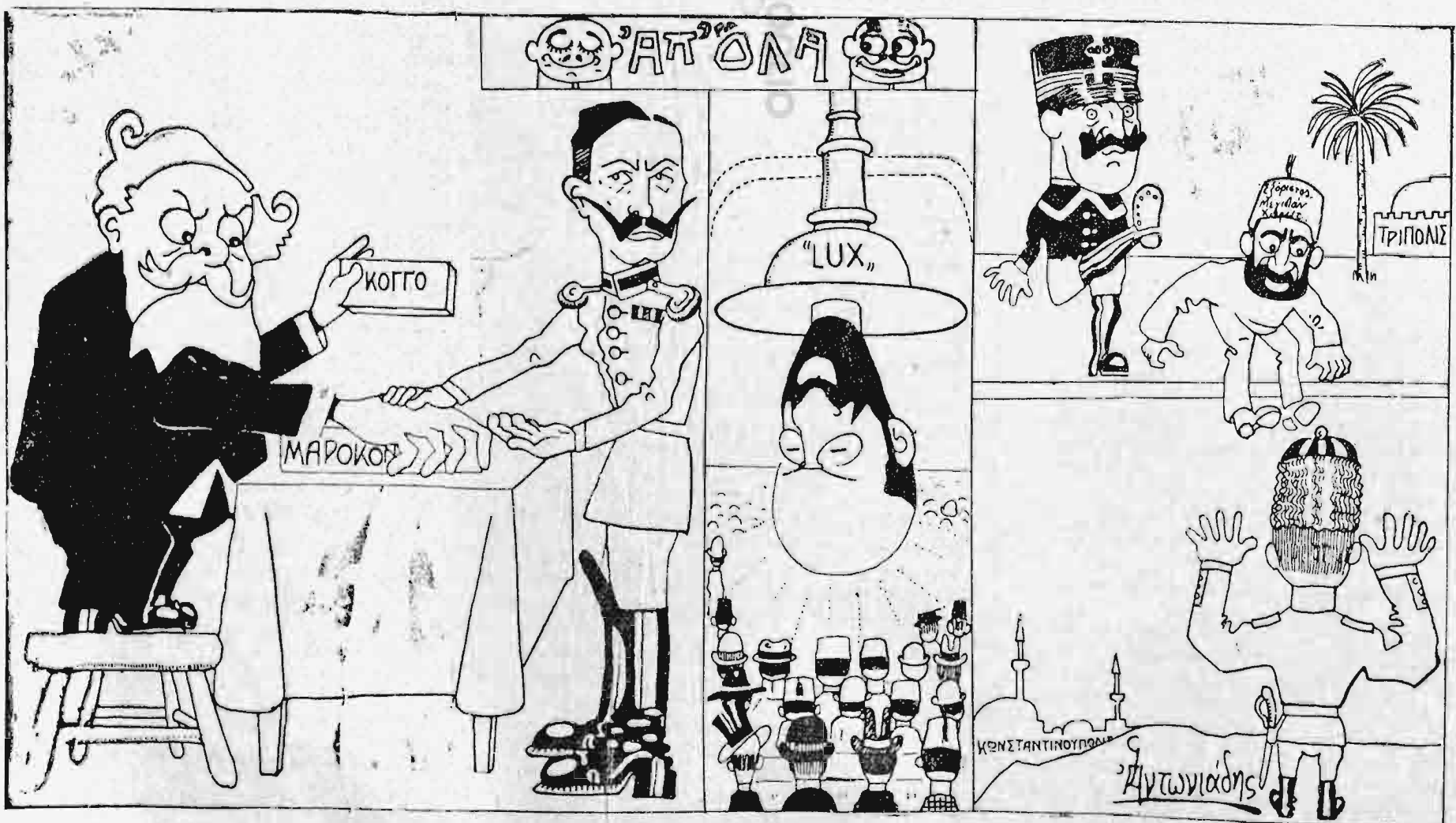
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΝ, Πέτρ. Ζοῖδ., ἐλάβομεν ὑπ' ὄψιν, εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν πρὸς τὸ «Ἀπ' Όλα» ἀγάπην.

Οἱ ἔχοντες ἀνάγκην ἀντικειμένων διὰ δῶρα ἢ δι' ἀτομικὴν τῶν χορηγῶν, ὡς καὶ δι' ἀγορὰς χονδρικῶς πρὸς μεταπώλησιν, ἄς ἀπευθινθῶσιν ἐν Γαλατᾶ, ἐντός τοῦ Μεγ. Ἐθνικοῦ Χανίου, ἀριθμὸς 13 καὶ 14 εἰς τὴν
ΑΠΟΘΗΚΗΝ
ΙΑΠΩΝΙΚΩΝ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΩΝ
τοῦ ὁμογενοῦς κ.
ΕΥΡΥΠΙΔΟΥ ΟΔ. ΣΑΜΑΘΡΑΚΗ
γενικοῦ ἀντιπροσώπου μεγάλου ἐξαγωγικοῦ οἴκου
τῆς Ἰαπωνίας,
ἐνθα θέλουσιν εὐρη ὅλα τὰ ἀριστουργήματα τῆς Ἰαπωνικῆς βιομηχανίας εἰς τιμὰς ἀπιστεῦτως εὐθηνάς.

Λουτρή Φικρή :
— Κοντεύουν νά με πνίξουν αί έφημερίδες μου.

Πώς συνεφιλώθησαν.

Νέος φωτισμός του 'Οδείου.

Τι έπαθαν οί μεγιστάνες του Χαμίτ.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΟΙΚΟΣ ΕΝ ΑΝΑΤΟΛΗ: **ΣΤΑΪΝ**

Τυπ. «Εμπορικόν» Αριστοβούλου, Αναστασιάδου και Σα.